

Giới thiệu Vợ Yêu Dịu Dàng Đến Điểm Danh

Truyện Vợ Yêu Dịu Dàng Đến Điểm Danh kể về gia đình chồng của cô, tuy cưới anh nhưng cô không hề biết gia thế của chồng mình ra sao! Điều này có qua vô lý qua hay là do anh đã đánh lừa được cô?

Tuy cô sống bên anh thật hạnh phúc nhưng vì cha chồng bệnh nặng mà từ đó rất nhiều chuyện xảy ra. Cũng từ đó mà chồng cô bỏ đi biệt tăm không về nhà nữa.

Thế là cô quyết định phải đi tìm chồng, cũng từ đó gia đình chồng đã không còn xem cô là con dâu? Không lẽ cô có cuộc đời bi đát đến sao? Cùng theo dõi truyện để biết cô ấy sẽ ra sao nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Dịu Dàng Đến Điểm Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Mở đầu

Buôn bán nhỏ

Chín giờ sáng, mặt trời đã lên cao, một chiếc xe tải ngừng lại.

Cô xuống xe, đi tới trước cửa tiệm, cầm chìa khóa vào, mở cửa ra; anh dừng xe, đi đến giúp cô cửa sắt ra. Cô lật lại bảng open treo bên trong cửa kiếng của cửa tiệm nhỏ, anh lấy ghế đang để trên bàn bỏ xuống. Người phụ nữ đi vào quầy bar đem tiền lẻ bỏ vào ngăn kéo bàn thu ngân, người đàn ông mang bảng giới thiệu những món ăn đặc biệt của hôm nay ra ngoài, thuận tiện lau luôn cửa sổ thủy tinh.

Ông lão bán hoa bên cạnh đem hoa vào quán, cô trò chuyện cùng ông mấy câu rồi thay hoa mới vào bình hoa.

Người đàn ông quay vào tiệm, tiến vào phòng bếp chuẩn bị nấu đồ ăn Trung Quốc; người phụ nữ thì chuẩn bị những thứ linh tinh trong quầy bar.

Sau một hồi bận rộn, anh trở lại quầy bar, đưa cho cô một ly cà phê đá, anh vừa uống vừa xem báo, cô ngồi bên cạnh anh, dựa vào cánh tay anh, bắt đầu xem tiểu thuyết.

Gần mười một giờ, chuông trên cửa vang nhỏ,

Vị khách nhân đầu tiên đi vào.

Hai người cùng ngẩng đầu lên, mỉm cười.

"Chào mừng quý khách ——"

Chương 1

Mùa hè nắng chói chan, ngay cả gió cũng cảm nóng.

Bầu trời xanh chỉ xuất hiện ở những toà nhà cao tầng, nhưng giữa trưa, bóng râm của những toà nhà này thật ít ỏi.

Cố gắng đi bộ trong bóng râm, cô cẩn thận tránh ánh nắng mặt trời, chuyển qua góc đường, đẩy cửa đi vào một quán cà phê.

Cái chuông trên cửa vang lên, một làn hơi lạnh ủa tới, xua tan cái nóng bức.

Cô hít một hơi thật sâu, bước vào trong cửa, người đàn ông cao lớn trong quầy bar nghe tiếng ngẩng đầu lên, nở nụ cười quen thuộc. Trong quán, khách tùm ba tùm năm, có đọc sách, có xem báo, còn xem cả tạp chí lá cải.

Cô đi vào quầy bar, ngọt ngào cười một tiếng, "Hi."

"Hi." Người đàn ông đưa tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn bị nắng chiếu vào đã đỏ ửng, bất đắc dĩ cười nhắc đi nhắc lại: "Em lại quên thoa kem chống nắng? Da lại non như vậy, sao lại không cẩn thận chút nào vậy?"

"Em không có thói quen thoa kem lên mặt." Tựa vào bàn tay lạnh như băng của anh, cô thoải mái nhắm mắt than thở. "Tay của anh thật mát."

"Mùa hè vừa mới bắt đầu, em lại cứ phơi nắng như vậy không cơ thể không tổn hại mới là lạ." Anh ôm cô vào trong lòng, dùng hơi lạnh trên người lấn át

khí nóng trên người cô .

Cô mở mắt ra, nhẹ nhếch khóe miệng, "Dù sao em cũng rất ít khi đi ra ngoài nắng, hôm nay là trường hợp đặc biệt."

Nhớ tới nguyên nhân khiến cô ra ngoài, anh lấy khăn ướt lau mặt cho cô. "Nông nông không sao chứ?"

"Ừ, sinh một bé gái, mẹ tròn con vuông."

"Tối nay em có đến đó nữa không?"

"Không cần, ngày mai em lại đến." Cô lắc đầu một cái, cười cười, "Hạo Đình bị cô ấy hù suýt chết, cô ấy kiên trì muốn tự mình sinh."

Anh nghe vậy cười khê, hôn lên trán cô, "Phụ nữ các em thật tuyệt vời."

"Em cũng cảm thấy vậy." Cô đồng ý cười gật đầu.

"Khụ khụ. Thật xin lỗi, ông chủ, tôi muốn tính tiền."

Hai người quay đầu lại, chỉ thấy một vị khách lúng túng đứng trước quầy bar, xem ra đã đứng được một lúc.

Bạch Vân mặt đỏ, lập tức xoay người lại, giúp vị khách không thường tới quán tính tiền.

Khẩu Thiên Ngang đưa tay vuốt bím tóc phía sau cô, khóe miệng cười nhìn vị khách kia, cho đến đối phương đi ra khỏi cửa, anh ôm Bạch Vân lại, cười nói: "Em xấu hổ hả? Anh tưởng rằng em đã quen rồi chứ."

Không sai cô đúng là có thói quen này, cho nên lúc này mới quên bên cạnh còn có người.

Mặt Bạch Vân đỏ ửng, thẹn thùng liếc anh một cái, "Đừng làm rộn, Hawke đâu? Sao không thấy cậu ấy?"

"Ồ trên lầu, Ninh Ninh gọi điện thoại gọi cơm, anh kêu nó mang cơm lên đó rồi."

Bạch Vân cười nhìn anh, "Anh dám bảo cậu ấy làm việc, em có cần trả lương cho cậu ấy không?"

Khẩu Thiên Ngang hừ một tiếng, "Nó ở đây ăn chùa ở chùa, sai làm chút việc cũng không được sao."

Chuông điện thoại reo, anh bắt máy.

"Alo, quán cà phê Bạch Vân xin nghe." Nghe được giọng của đối phương, anh đưa điện thoại cho Bạch Vân. "Tìm em, là Nông Nông."

Bạch Vân nhận lấy, ngồi vào một bên ghế, chuyên tâm cùng vị mới vừa lên chức làm mẹ kia nói chuyện.

Khẩu Thiên Ngang thấy cô nói chuyện, cũng không quấy rầy, chỉ quay người đi rửa ly chén, sau đó một cô gái trên người phủ toàn đồ Chanel đi tới, trực tiếp ngồi lên ghế ở quầy bar.

Anh liếc cô một cái, cô gái này mấy ngày nay ngày nào cũng đến, nhưng bây giờ anh không muốn để ý tới cô ấy, thế là làm bộ như không thấy.

"Khẩu tiên sinh." Thấy anh không nhìn mình, cô không nhẫn nại được, cuối cùng cũng mở miệng.

Nghe thấy đối phương kêu to, anh ngẩng đầu lên, theo thói quen mỉm cười, "Trần tiểu thư, cô muốn dùng gì?"

"Không phải." Trần tiểu thư nói thẳng: "Mấy ngày trước em đã nói, hi vọng anh có thể đến công ty chúng em làm cố vấn ——"

"Xin lỗi, tôi nghĩ cô tìm lầm người rồi, tôi chỉ là một nhân viên trong quán, sợ rằng không có biện pháp giúp cô." Anh mở miệng cắt đứt lời nói của cô, trên mặt vẫn mỉm cười như cũ.

"Khẩu tiên sinh, người thông minh không nói chuyện ngoài lề, thật sự mà nói, làm ở tiệm cà phê nhỏ này sẽ làm mai một tài năng của anh——"

"Mai một? Ý của cô là nếu như tôi đến công ty sẽ không bị mai một?" Anh cắt đứt lời cô.

Trần tiểu thư thẳng lưng, tự tin nói: "Dĩ nhiên, tôi tin tưởng công ty chúng tôi sẽ có đãi ngộ tốt hơn tiệm cà phê này ——"

"không có khả năng." Phía sau đột nhiên vang lên một câu, lại một lần nữa cắt đứt lời của cô.

"Công ty quảng cáo của chúng tôi là nhất nhì trong ngành rồi, tôi tin rằng chúng tôi sẽ trả lương thỏa đáng cho Khẩu tiên sinh——" Trần tiểu thư chưa từ bỏ ý định, quay đầu lại, lại nhìn thấy một vị đại soái ca tóc vàng mắt lam, khiến cô đang nói cũng phải ngừng lại.

Hawke dựa vào quầy bar, khóe miệng nhếch lên, héch mảy, "Trần tiểu thư à, cô hẳn là không biết đúng không? Thứ nhất, nói đến mai một, anh ấy đến công ty cô cũng mai một. Thứ hai, nếu anh ấy thiếu tiền, cũng sẽ không xuất hiện trong quán này. Thứ ba, mặc dù quán này trả lương không nhiều, nhưng

rất không đúng chính là, vị tiểu thư kia." Anh chỉ chỉ Bạch Vân vẫn còn nói điện thoại, cười gian nói: "Chính là bà chủ của quán này, cô ấy cung cấp đãi ngộ rất tốt, cô không thể so được đâu."

"Đãi ngộ gì?" Trần tiểu thư tò mò hỏi.

"Cùng anh ấy lên giường."

Một cái quạt giấy từ đâu bay tới, Hawke sớm đã có chuẩn bị, liền lui về phía sau, lại bị Bạch Vân ném cho một quả táo ngay đầu.

"Oa, SHIT!"(Nguyên văn a) Hawke bung lấy đầu, nhìn Bạch Vân ai kêu lên: "Cô gái phương Đông chẳng phải rất dịu dàng và hiền thực sao?"

Bạch Vân khẽ mỉm cười, cúp điện thoại, nhẹ nhàng – băng quơ nhìn anh nói: "Thật ngại, tôi là người theo chủ nghĩa ‘đại nữ nhân’."

Hawke ngẩn ngơ, lại thấy Khấu Thiên Ngang cười to ra tiếng.

"Người theo chủ nghĩa ‘đại nữ nhân’ là gì vậy?" Bị tình huống bất thành linh như vậy hù dọa Trần tiểu thư tò mò đặt câu hỏi.

"Người theo chủ nghĩa đại nữ nhân, chính là. . . ." Bạch Vân lộ vẻ xem thường cười yếu ớt, "Chuyện của đàn ông, dù lớn cũng đều là chuyện nhỏ; chuyện của bạn tốt, chuyện nhỏ cũng là lớn."

"Có làm hay không? Anh cả, anh làm sao có thể yêu loại ——" anh còn chưa dứt lời, một quả táo khác đã bay tới, anh nhanh tay chụp được.

Anh quay lại chỉ thấy Bạch Vân ưu nhã ngồi trên ghế như cũ, nụ cười dịu dàng nhìn anh nói: "Cậu thật là miệng chó không thể mọc ra ngà voi."

"Chính cô nói ——"

"Khấu không chỉ là đàn ông, anh ấy còn là chồng tôi, tình huống khác nhau hoàn toàn." Bạch Vân cảnh cáo cầm một quả táo khác đưa lên miệng thưởng thức, đôi mi thanh tú giương lên, nhìn Khấu Thiên Ngang, "Huống chi trước khi cưới tôi anh ấy cũng biết tôi là người như vậy, có đúng hay không, Khấu?"

"Đúng. . . . ha ha ha ha. . . ." Khấu Thiên Ngang cười ha ha, còn vừa cười vẫn không quên gật đầu.

Nói thật ra, rất ít khi thấy đứa em trai lớn lên anh tuấn đẹp trai lại miệng lưỡi bén nhọn này lại không nói lại một cô gái, những ngày qua thật sự đã là làm cho anh mở rộng tầm mắt.

Thấy Trần tiểu thư có chút ngây ngốc, hình như không hiểu rõ vấn đề, Bạch Vân nhích lại gần, khẽ mỉm cười, "Xin lỗi, bởi vì chúng ta mới đám cưới, anh ấy cần thời gian nghỉ ngơi, cho nên không nhận việc, nếu như cô thật sự có vấn đề không có cách nào giải quyết, có thể tới đây bất cứ lúc nào. Còn việc đến công ty cô làm việc, tôi nghĩ không có khả năng đâu."

Thái độ của Bạch Vân rất tốt, khiến Trần tiểu thư không quá lo lắng, nhưng lại không nhịn được tò mò hỏi: "Tại sao?"

"Bởi vì tôi sợ cô ấy chạy mất." Khấu Thiên Ngang đưa tay ôm Bạch Vân vào trong ngực, cười như không cười nói.

"Đừng nháo." Mặt cô ửng hồng, nhưng lại không đẩy anh ra.

"Tôi nói thật." Cánh tay dài của Khấu Thiên Ngang vây quanh Bạch Vân, nhìn cô gái phía trước, hi hi cười nói: "Xin lỗi, cô hãy trở về đi."

Mặc dù cười, nhưng trong mắt không có vui vẻ.

Trần tiểu thư sững sờ một chút, biết lúc này ở lại cũng uổng phí công sức và thời gian, đành phải móc trả tiền trong ví da ra trả, lúc đi đến cửa, cô lại đi ngang qua một người đàn ông nhìn có chút quen mặt, cô ra tới ngoài đường, đột nhiên nhớ ra đối phương là ai.

Cô nhanh chóng quay người lại, chỉ thấy vị kia vẫn hay được người gọi là mặt lạnh Diêm La không chế cổ phần của các công ty bất động sản cũng ngồi ở quầy bar, hơn nữa hình như lại quan tâm đến vị râu ria rậm rạp kia, hết lần này tới lần khác bị vị râu ria rậm rạp kia đối xử bình đẳng như những vị khách khác thì sắc mặt của ông chủ lớn rất khó coi.

Cô ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới năm ngoái nghe nói một vị truyền kỳ cổ vấn cũng là họ Khấu, dáng người khôi ngô, để râu ria rậm rạp, công ty nào mà qua tay anh cũng sẽ kiếm được tiền, cái loại lợi nhuận này, giống như sữa dờ thành hay, cho nên anh được người gọi là Bàn Tay Vàng.

Cô là nghe nói anh đến Đài Loan, lại không nghĩ rằng đó là thật.

Chớp mũi hơi chảy ra mồ hôi, hiện tại mới phát hiện đích xác là mình đã xem thường người này, ban đầu cô là nghe nói công ty Tiểu Trương muốn mời người này giúp một tay, cho nên mới nghĩ đến hót tay trên, nhưng với tình hình hiện giờ, cô thật sự không mời nổi vị này.

Mùa hè, ánh nắng chói chang.

Một cơn gió thổi qua, Trần tiểu thư thở dài, xoay người đi trở về công ty.

Sáng sớm.

Thức dậy trong ngực anh, đối với cô đó là một loại hạnh phúc không nói nên lời.

Đã kết hôn.

Vươn đầu ngón tay ra, nhẹ nhàng mon trón mắt, tai, mũi, miệng, yết hầu, lồng ngực của anh, Bạch Vân khẽ thở dài, lại chui vào trong ngực anh, tay nhỏ bé vòng qua ôm eo của anh.

Vẫn là... không thể nào tin nổi mình đã lấy anh.

Vốn tưởng rằng không gặp được, dù sao quãng đời sau này cũng không tồi, ít nhất một người ăn no cả nhà sống (không hiểu nên để nguyên văn), ai biết anh lại tự mình tìm tới cửa.

Nhớ lại

Lần đầu tiên gặp anh, nụ cười lại hiện trên môi cô.

Nắng sớm chiếu vào phòng, Bạch Vân liếc nhìn đồng hồ báo thức, quuyến luyến cảm giác ở trong ngực anh, sau khi hít một hơi thật sâu, mới rón rén bò dậy, tắt chuông đồng hồ báo thức mà sau mười phút nữa sẽ vang lên.

Anh phát ra tiếng ngáy nhỏ, chút dấu hiệu thức giấc cũng không có.

Ngồi một bên nhìn gương mặt của anh trong lúc ngủ, tim cô bỗng đập nhanh, cảm giác kỳ lạ này khiến cô cười khê, đưa tay đắp lại chăn cho anh khỏi bị lạnh, sau đó cô cúi người xuống hôn lên trán anh, rồi mới đi xuống lầu.

Mấy ngày nay, hình như tin tức anh ở Đài Loan bị truyền ra ngoài, cho nên không ngừng có người tìm tới cửa, anh đuổi đi hơn nửa, chỉ tiếp một vài người mà anh cảm thấy có hứng thú với họ hoặc những người nhìn thuận mắt, nhưng việc này cũng làm cho anh bận rộn đến nước nhận điện thoại nhận không ngừng.

Xuống lầu, cô đến phòng tắm làm vệ sinh cá nhân và tắm rửa, buộc mái tóc dài lên, rồi mới đi vào phòng bếp, từ tủ lạnh lấy ra hai quả trứng, nướng mấy miếng bánh mì, sau đó bật bếp chiên chân giò và trứng, thay anh làm bữa sáng cho hai người.

Anh vẫn bề bộn nhiều việc, nhưng lại luôn tỏ ra thoải mái, cho dù có mệt chết, cũng không thể hiện ra vẻ mệt mỏi dù chỉ là nhỏ nhất; bất quá anh đã chắt chắt ý niệm của những người gọi điện cho anh, có khi anh còn dùng những từ không tốt để mắng chửi người khác, nhờ thế cô có thể xác nhận tính tình của anh thật ra không tốt lắm.

Mặc dù đã kết hôn, có đôi khi. cô vẫn thắc mắc tại sao anh lại yêu cô.

Lấy chân giò hun khói và trứng đặt lên bánh mì, làm xong sandwich chân giò hun khói và trứng, cô lại tiếp tục làm sandwich cá ngừ.

Nhớ đến sức ăn kinh người của anh, Bạch Vân không nhịn được lại mỉm cười.

Đột nhiên một đôi tay ôm lấy eo cô từ phía sau.

Cô hô một tiếng, bánh mì trong tay thiếu chút nữa rớt xuống, quay đầu lại thấy anh, mới thờ phào nhẹ nhõm. "Anh làm em giật cả mình."

Ôm cô, Khấu Thiên Ngang đầu tựa vào bên cổ cô, trong lòng thầm nghĩ, anh mới là người phải bị sợ hết hồn, sáng sớm thức dậy lại không thấy cô đâu, hại anh lại luống ca luống cuống.

Anh khẽ cắn cổ của cô, oán giận nói: "Sao lại không chịu gọi anh dậy?"

"Thấy anh ngủ rất ngon, nên em muốn để anh ngủ thêm chút nữa." Râu của anh khiến cô rất nhột, Bạch Vân cẩn thận lấy cá ngừ thoa lên bánh mì nướng, cười nói: "Đừng làm rộn, ngoan, đi đánh răng rửa mặt, rồi ăn điểm tâm."

"Chúng ta trở lại giường đi." Anh nói thầm bên tai cô.

"Không được." Cô miễn cưỡng co rút người lại tránh sang một bên, tim đập nhanh liên hồi, nhưng vẫn trấn định trả lời.

"Vậy em vào phòng tắm với anh đi". Anh liếm vành tai.

"Không được." Bạch Vân thở dốc, sợ bánh mì trên tay sẽ bị rơi xuống đất.

"Chúng ta có thể cùng nhau tắm sạch sẽ." Giọng anh khàn khàn, bàn tay tiến vào trong quần áo của cô, cố gắng thuyết phục cô.

"Em Tắm rồi." Cô cũng thở dốc, lấy tay trống bắt lấy tay anh, mặt đỏ bừng nói.

"Vậy em có thể tắm giúp anh." Anh hôn cổ và vai cô, một tay tự do còn lại đang dao động trên người cô. "Bà xã, em thật thơm."

"Khẩu. Đừng làm rộn." Bàn tay anh làm loạn khăn cô mềm nhũn, bánh mì liền rớt xuống đất, cô vừa xấu hổ lại vừa quẫn, "A. Ghét....."

"Đừng để ý tới nó, lát nữa anh sẽ dọn." Anh cười khê ra tiếng, nói thật ra, anh thật thật cao hứng khi sự chú ý của cô không đặt trên cái bánh mì nướng đó.

"Nhưng mà."

"Nhưng mà chân em dính cá rồi, chúng ta đến phòng tắm tắm sạch đi." Anh nhe răng cười, nói cứ như đó là chuyện đương nhiên, dùng tốc độ nhanh nhất ôm ngang eo cô bế lên, xoay người bước nhanh về hướng phòng tắm.

"Khẩu ——"

"Hừ, em gọi nhỏ thôi, bây giờ mới bây giờ sáng thôi." Anh nói giỡn .

Mặt cô đỏ bừng, cô đắm vào ngực anh mấy đắm.

Anh cười to ra tiếng, bởi vì khi anh ôm cô vào phòng tắm, cô đưa tay đóng cửa lại.

Một giờ sau, nhìn Khẩu Thiên Ngang một đầu tóc đen còn đang ướt, miệng há to ăn sandwich, Bạch Vân liếc nhìn ly sữa tươi đã thấy đầy, không nhịn được mở miệng hỏi:

"Anh uống nữa không?"

"Ừ." Anh gật đầu, cười hì hì.

Cô xoay người đi đến tủ lạnh lấy sữa tươi, rót cho anh đầy một ly, anh uống một hớp, sau đó ăn nhanh phần sandwich còn lại.

Nhìn anh ăn ngon như vậy, Bạch Vân trở về chỗ của mình ngồi xuống, đẩy cái đĩa của mình đến trước mặt anh, "Này, cho anh."

"Em không ăn?" Thấy cô đưa đĩa còn dư hơn phân nửa phần sandwich cho mình, anh nhú mày hỏi.

Cô khẽ mỉm cười, "Trời nóng, ăn không nổi."

Anh không khách khí nhận lấy bữa ăn sáng cô ăn không hết.

Bạch Vân một tay chống cằm, nhìn anh ăn, "Ăn ngon không?"

"Ừ." Anh lại gật đầu, cười ăn hết phần ăn còn lại.

Khoé miệng cô nhẹ giương, hiện lên ý cười.

Nhìn anh ăn cái gì, tâm tình cô đều vui vẻ, bởi vì anh luôn ăn sạch những gì cô làm, khiến cô có một loại cảm giác thỏa mãn, giống như thức ăn cô nấu chính là sơn hào hải vị khó kiếm trên đời: mặc dù cô và anh đều biết trên thực tế tài nấu ăn của anh cao hơn cô rất nhiều.

Ăn điểm tâm xong, anh phụ trách dọn bàn và rửa chén, cô đi lên lầu thu dọn đồ đạc, sau đó hai người mới cùng nhau ra cửa.

Không biết tại sao, rõ ràng anh có một thân hình khổng lồ, lại không thích mua một chiếc xe lớn hơn, ngược lại lại cứ thích cùng cô chen vào chiếc xe tải nhỏ này.

Ngồi trong xe tải nhỏ, cô xem đưa mắt nhìn cảnh trí bên ngoài cửa xe.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, bầu trời xanh trong suốt điểm vài đám mây.

Radio phát ra bài hát tiếng Anh, anh hát theo, cô quay đầu, chỉ thấy tay anh đặt trên vô lăng đang gõ theo nhịp bài hát, bộ dáng nhẹ nhõm vui vẻ, khiến tâm tình của cô cũng vui lây.

Thành thật mà nói, sau khi kết hôn, cũng không có gì thay đổi, cô cùng anh vẫn giống trước đây, mỗi sáng sớm rời giường mở cửa quán, bận rộn ở quán một ngày, cô pha cà phê của cô, anh thì nấu ăn của anh, có một vài người tìm cô tâm sự, những người khác thì đến tìm anh thuyết phục anh hợp tác với họ để kiếm tiền, một ngày trôi qua rất nhanh, đến tối quán vắng người, họ sẽ cùng nhau kéo cửa sắt xuống, về nhà nghỉ ngơi.

Cuộc sống cũng không có thay đổi lớn gì, trừ việc cô phát hiện ra mình càng ngày càng thương anh, từ từ yêu cái tính quái gở, yêu tiếng gáy nhỏ của anh phát ra khi ngủ, yêu cái lúm đồng tiền trên má anh. . .

Anh há mồm ngửa đầu giống ca sĩ hát theo bài, dáng vẻ của anh khiến cô bật cười.

"Hay không?" Anh nháy mắt mấy cái với cô.

"Ừm." Bạch Vân cười gật đầu cô vũ.

Anh nhướn mày đắc ý hát lại lần nữa, hai cô cười cho đến khi vào trung tâm thành phố.

Xe lái thẳng đến trung tâm thành phố, nhưng từ xa, hai người đã nhìn thấy cửa sắt đã bị kéo lên hoàn toàn, Hawke đứng giữa cửa, một tay ôm con mèo của Ninh Ninh.

Chuyện gì đã xảy ra? Từ trước đến giờ Hawke chưa bao giờ dậy sớm như vậy, đừng nói đến chuyện mở quán giúp họ mở cửa quán.

Bạch Vân cảm thấy hơi kỳ quái, Khấu vừa dừng xe, cô lập tức bước xuống.

"Chào." Cô mỉm cười chào hỏi Hawke. "Sao hôm nay lại dậy sớm vậy?"

"Chào". Hawke cũng mỉm cười, giơ con mèo của Ninh Ninh lên, "Luru Manh gọi em dậy."

Luru Manh? Bạch Vân nhún mày, buồn cười nhìn chú mèo một chút rồi lại quay sang nhìn Hawke, "Muốn chị gọi điện thoại cho Ninh Ninh không?"

"Không cần, lát nữa em sẽ đưa nó lên đó."

"À, tốt lắm" Bạch Vân cười cười, lúc đẩy cửa đi vào quán, quay đầu lại hỏi: "Em chưa ăn sáng sao?"

"Còn ——"

"Nhịn ăn một bữa cũng sẽ không chết đói." Hawke mới mở miệng, Khấu Thiên Ngang liền lên tiếng cắt đứt lời anh.

Bạch Vân buồn cười nhìn Khấu Thiên Ngang một cái, mới nhìn Hawke nói: "Muốn sandwich cá ngừ hay chân giò hun khói?"

Hawke nghe răng cười một tiếng, "Chân giò hun khói."

"OK." Bạch Vân cười xoay người vào quán.

Khấu Thiên Ngang nhún mày, tròng Hawke ám chỉ nói: "Em đã ừ đây hơn một tháng."

"Em biết." Hawke mỉm cười gật đầu.

"Em không đi làm sao?" Khấu Thiên Ngang nheo mắt lại, cắn răng nhắc nhở.

"Em có làm việc mà, thông qua internet." Hawke lộ ra vẻ mặt vô tội.

Mắt nhắm nạy, Khấu Thiên Ngang chau chặt mày trợn mắt tròng anh, gầm nhẹ: "Tên đáng chết rốt cuộc em định ở đây bao lâu?"

"Để xem coi." Hawke bình tĩnh nhìn biểu hiện của anh trai, "Đại khái còn hai mươi hai giờ ba mươi phút."

Không nghĩ rằng Hawke lại nói ra thời gian chính xác, điều này khiến Khấu Thiên Ngang hơi sững sốt.

Hawke thu hồi khuôn mặt tươi cười, bàn tay gãi gãi cằm con mèo, hai mắt hiện lên vẻ nghiêm túc nhìn anh, "Vừa rồi em nhận được điện thoại của bác sĩ John, bệnh tim của cha lại tái phát, đã đưa vào bệnh viện. Em đã mua vé máy bay, chuyến sớm nhất là sáng sớm ngày mai."

Khấu Thiên Ngang nghe vậy chấn động, biểu hiện trên mặt trong nháy mắt biến mất, liền xoay người đi vào trong quán.

"Khấu ca (để nguyên văn cho hay), cha không đợi được."

Khấu Thiên Ngang dừng lại trước cửa, nhưng lại không quay đầu lại. "Vậy thì sao?"

"Cha muốn gặp anh."

Anh cười ra tiếng, sau đó quay đầu lại, nhìn Hawke, lạnh lùng nói: "Coi như ông ấy có chết cũng không liên quan tới anh."

Cửa quán bị anh đẩy mạnh ra rồi bật ngược trở lại, chiếc chuông trên cửa phát ra tiếng vang vang dội.

Hawke nhìn cánh cửa của quán đung đưa, thờ dãi.

"Meo meo ——"

Nghe thấy tiếng mèo kêu, anh cúi đầu khẽ vuốt đầu chú mèo nhỏ, bất đắc dĩ cười cười. "Ngoan cố, đúng không? Ngoan cố là di truyền của Bart gia, năm ta tám tuổi đã được nếm thử rồi."

Chương 2

Âm nhạc hạnh phúc êm tai bỗng nhiên bị cắt đứt.

Khi cô nghe được người kia bị bệnh nặng có thể không qua khỏi, tin tức đó giống như đang nghe nhạc trữ tình thì giữa chừng đĩa nhạc bị hư, nhất thời trong đầu cô xuất hiện giai điệu bị biến đổi.

Chối tai, làm phiền người khác, khiến người ta không thể không chú ý đến nó.

Hawke cũng không nói thêm gì, chỉ là thừa dịp Khẩu tiếp khách hàng thì nói cho cô biết nguyên nhân khiến cậu đột ngột quay về Mĩ mà thôi.

Tên đáng ghét.

"Thượng lộ bình an." Cô mỉm cười, đề cậu không thấy được lo lắng trong lòng mình.

Cậu lấy lại nụ cười, tựa vào bên quầy bar. "Cám ơn, em nghĩ rằng em sẽ nhớ món bánh ngọt của chị."

Àm...

Trên lầu truyền đến một tiếng vang thật lớn, mọi người ngẩng đầu nhìn lên ai cũng không biết nguyên nhân.

"Chuyện gì vậy?" Khẩu Thiên Ngang đi về phía quầy bar, nhú mày nhìn phía trên.

"Không biết." Bạch Vân nhún vai.

"Đề em lên xem thử." Hawke bỏ lại câu này, đứng dậy đi ra ngoài.

"Anh nghĩ rằng lúc này Ninh Ninh vẫn đang ngủ." Khẩu Thiên Ngang nghi hoặc nhìn lên tầng trên.

"Ừm!" Bạch Vân gật đầu, cầm lấy cái ly bắn anh vừa mang về bỏ vào bồn rửa rửa sạch nó, hình như nghĩ đến cái gì, khóe miệng khẽ cười, bổ sung: "Có thể té xuống giường rồi."

Anh nghe vậy ngẩn ra, sau đó nhìn Bạch Vân nở nụ cười, "Thật may chúng ta không ngủ giường."

Lần đầu tiên đến nhà cô để chăm sóc cô, anh liền phát hiện lúc ngủ cô rất hay lăn qua lăn lại, nếu không có vật cản cô sẽ ôm chăn và gối ôm lăn một đường thẳng đến bên tường, sau này ở cùng anh mới bỏ được thói xấu đó, bởi vì cô sẽ ôm anh ngủ mà anh thì quá nặng cô không thể nào ôm anh lăn đến chỗ khác được.

Mặt Bạch Vân ửng đỏ mỉm cười, "Lúc trước bởi vì phòng ngủ bị rút xuống giường cho nên em mới ngủ dưới đất."

"Vậy rất tốt, anh cũng không có nói như vậy không tốt." Anh nhếch miệng cười. "Ít nhất chúng ta không cần lo lắng về vấn đề kích thước của chiếc giường".

Vậy cũng đúng. Bạch Vân khẽ cười, dáng người anh lớn như vậy nếu cô và anh ngủ giường thì chắc chắn phải tìm một chiếc giường có size cực kỳ lớn.

"Tiểu Khẩu, con cảm thấy bác mua cổ phiếu điện tử có được không?" Ông chủ của cửa hàng bán hoa bên cạnh giao hoa hồng cho quán, thuận tiện cầm tờ báo kinh tế và tài chính đến hỏi anh.

Khẩu Thiên Ngang hoa hồng cắm vào bình, nghe thấy cười, "Nếu bác cảm thấy nó được thì nó liền được."

"Không cần nói như vậy, hôm trước bác thấy ông trùm thị trường chứng khoán đến tìm con, tiết lộ ít tin tức nội bộ cho bác đi." Ông chủ tiệm bán hoa cầm lấy tờ báo liên tục xoay quanh anh.

Anh bị cuốn không còn cách nào khác đành cười khỏ đặt bình hoa vào khay, rồi mới đi đến đặt bình hoa lên mỗi bàn. "Bác Vương à! Bác có biết mỗi ngày tất cả người ra vào thị trường chứng khoán đều tự xưng là người đầu tư, thật giống như đang làm tường đối tượng tình một đêm là kẻ lừa gạt tình cảm. Bác có biết người như thế nào mới được coi là kẻ lừa gạt tình cảm không?"

Ông Vương cười khan lắc đầu.

"Phải có đủ tiền vốn." Khẩu Thiên Ngang nhếch khóe miệng, lại hỏi: "Bác có đủ vốn để làm kẻ lừa đảo tình cảm sao không?"

"Đương nhiên không có." Ông Vương nghe vậy sững sốt, "Chỉ là cái này có liên quan gì đến chuyện mua cổ phiếu sao?"

"Đương nhiên có, kẻ lừa gạt tình cảm có vốn, người ra vào sàn giao dịch cũng phải có vốn, nếu bác không hiểu quy tắc trò chơi thì làm sao có thể kiếm tiền?"

"Vậy thì phải làm thế nào? Con nói thử xem cũng bởi vì bác không hiểu mới đến tìm con."

"Sàn giao dịch không cần người đầu tư không biết xem biểu đồ, thị trường chứng khoán giống như thượng đế sẽ giả vờ giúp những người này, ngược lại thị trường chứng khoán sẽ không tha thứ cho những người không biết mình đang làm gì."

"Cho nên?"

Anh vô lực dừng lại động tác, nhìn ông Vương nói: "Bác hiểu rõ về điện tử không?"

Ông Vương lại cười khan lắc đầu.

Bác quen biết công ty đó không?

Ông Vương lại tiếp tục lắc đầu.

"Vậy thì đừng mua, cái gọi là mạo hiểm chính là bác không biết mình đang làm cái gì."

Ông Vương ngẩn ngơ, "Đúng là tôi không hiểu lắm, vậy rốt cuộc tôi nên mua cổ phiếu nào đây?"

Khẩu Thiên Ngang buồn cười nhìn ông nói: "Cái công ty mà có tường cao ngắt bảo vệ, bên trong còn có cá sấu hung dữ, có bể lớn và cá mập bảo vệ, đó mới là công ty bác nên đầu tư."

Miệng ông Vương vẫn hơi mở ra, một lúc lâu sau mới nghi hoặc hỏi: "Là... vườn bách thú sao?"

Bạch Vân ở quầy bar suốt nửa thì cười ra tiếng, đành cúi đầu cười trộm.

Khẩu Thiên Ngang cảm thấy thật đau đầu, không muốn giải thích trực tiếp cầm lấy tờ báo kinh tế và tài chính, lấy bút khoanh lại những loại cổ phiếu có lợi tức cao, rồi nhét vào tay ông, cười khổ nói: "Đây là mấy công ty có tường cao bảo vệ, bên trong còn có cá sấu hung dữ, bể nước và cá mập bảo vệ. Chẳng qua nếu bác không muốn giữ cổ phiếu trên mười năm trở lên thì đừng mua vào. Còn nữa, khi mua cổ phiếu nên giả định ngày mai thị trường chứng khoán sẽ bắt đầu đóng băng từ ba đến năm năm."

"À?" Ông Vương lại ngẩn ngơ.

"Thôi..." Khẩu Thiên Ngang ngoại trừ cười khổ vẫn là cười khổ, cuối cùng đưa tay vỗ vỗ vai ông, "Tóm lại, sau khi mua, đừng xem đến nó trong vài năm là được."

"A." Ông Vương gật gù đầu cầm lấy tờ báo, xấu hổ cười cười, sau đó lên tiếng chào hỏi Bạch Vân rồi mới đi về.

Khẩu Thiên Ngang trở lại quầy bar, khoe miệng mang theo nụ cười bất đắc dĩ, Bạch Vân trêu ghẹo nói: "Em nghĩ anh rất biết cách từ chối người khác."

Khoe miệng anh giật giật, giả bộ buồn rầu, "Anh cũng hết cách với bác ấy."

"Em biết." Cô ôm lấy anh, an ủi nhưng lại khó nén nụ cười. Anh đối mặt với những ông chủ lớn thì vẻ mặt luôn không đổi nhưng lại không có biện pháp với những ông chủ nhỏ.

"Em cười anh?". Anh tựa cằm vào đỉnh đầu cô, lẩm bẩm một tiếng.

"Không có." Cô cười nói. Trợn mắt nói dối, cười đến nỗi vai cũng run mà lại nói là không có.

Khẩu Thiên Ngang thở dài, tiếp tục lẩm bẩm: "Em không lo lắng anh cứ như vậy thì sẽ không kiếm được tiền sao?"

"Không sao..." Bạch Vân vừa cười vừa nói: "Em sẽ nuôi anh."

"Lần này thật sự biến thành Tiểu Bạch Kiềm rồi." Anh cười nói: "Em nói xem sau khi Nông Nông nghe chuyện này xong có khi nào sẽ tìm việc cho anh không?"

Bạch Vân nghe vậy ngẩng đầu nhìn anh, cười nói: "Trên thực tế, cô ấy đã tìm rồi."

"Thật sao?" Anh sững sốt, hỏi: "Là công việc gì?"

"Nữ đầu bếp của cô ấy." Bạch Vân kiễng chân, hôn lên môi anh nhẹ nhàng cười nói, "Lữ phu nhân Di Nông tiểu thư [1] đã bị canh bảo của anh mua chuộc rồi, cô ấy nha, cả ngày đều nghĩ đến canh bảo đấy".

[Di Nồng vợ của Lữ Hạo Đình nên gọi là Lữ phu nhân cũng chính là Nồng Nồng]

"Thật sao?" Khấu Thiên Ngang nhếch miệng cười.

"Thật." Bạch Vân mỉm cười gật đầu.

“Vây em trả lời như thế nào?”

"Đương nhiên là..." Bạch Vân cười híp cả mắt, nói: "Kêu chồng của cô ấy đến đây học nghề rồi."

Anh ngửa đầu cất tiếng cười to, thật là bội phục cô.

Khách hàng mới đẩy cửa vào đã nghe thấy tiếng cười của anh, sợ hết hồn.

Khấu Thiên Ngang thấy thế, liền nói: "Xin chào quý khách", người kia giật mình, run run đi vào.

Bạch Vân cười nhìn anh giúp khách hàng gọi món ăn, trong lòng rất vui vẻ.

Dáng người anh rất cao, lại cường tráng khỏe mạnh.

Mỗi lần ở cạnh anh cô đều phải ngẩng đầu mới thấy khuôn mặt anh.

Kỳ thật trước kia cô luôn hoài nghi tại sao dáng người anh lại cao to tráng kiện như thế, bởi vì tóc anh màu đen, da vàng, nhìn như thế nào cũng thấy không có một điểm giống Hawke, nhưng khung xương mặt và thân thể anh rõ ràng là người phương Tây...

Tươi cười trên mặt liền biến mất, nhìn Khấu Bạch Vân không tự giác trầm mặc suy nghĩ.

Đề điện thoại xuống, Bạch Vân đem cà phê mới vừa chuẩn bị xong bỏ vào máy xay, sau đó nhấn nút khi máy chuyển động màu đen của cà phê tạo thành một vòng xoáy màu đen, cô thấy chúng biến thành bột mịn bỗng nhiên đập nhanh và loạn nhịp.

Bên tai vang lên những lời Lâm Tử Kiệt vừa nói. Bart lập nghiệp là dựa vào chăn nuôi và rất giỏi việc buôn bán, mỗi thế hệ người nhà họ đều thích hợp với việc kiếm tiền, nghe đồn Bart lão gia dựa vào thị trường chứng khoán kiếm được một số tiền lớn, sau đó ông bắt đầu mở công ty, những dự án Bart lão gia thấy có khả thi thì sẽ thực hiện và nhanh chóng kiếm được tiền.

Tập đoàn Bart gia đã được năm đời, Bart cha có năm người con trai, Khấu Thiên Ngang là con cả, hiện nay tập đoàn Bart gia do người con thứ hai là Lam Tư quản lý, những công ty con thì do những người con còn lại quản lý.

Tôi (Lâm Tử Kiệt) không có nghe được tin tức gì từ bác sĩ riêng của nhà họ Bart, có lẽ quản gia nhà họ Bart đã phong kín mọi thông tin, tuy rằng năm ngoài Bart cha đã trao lại quyền quản lý tập đoàn, nhưng bên ngoài luôn cho rằng một người ngoan cố như Bart cha thì sẽ không trao quyền một cách dễ dàng như vậy, cho nên chuyện ông ấy sinh bệnh ít nhiều cũng khiến cho cổ phiếu của tập đoàn Bart gia dao động.

"Bạch Vân?"

Cô hồi hồn, thấy Khấu.

"Sao vậy?" Anh nhấn nút bắt máy xay, nói đùa: "Bọn chúng đã thành bột mịn rồi."

Mặc dù lão Bart có năm người con nhưng chỉ có Khấu Thiên Ngang là con ruột của ông, những người con khác dù là con hợp pháp của ông nhưng đều do những người vợ sau của ông mang đến không phải con ruột ông.

Cô lắc đầu, chỉ im lặng, đôi mắt xinh đẹp chứa cảm xúc phức tạp.

Nghe nói rằng nhiều năm trước năm người con của Bart cha tranh giành tài sản khiến người anh cả phải bỏ đi, cũng có người nói rằng Bart cha có khúc mắc với con cả.

Thấy cô mơ mơ màng màng, anh ngồi xuống, nhìn thẳng cô hỏi, "Một sao?"

Cô lại chậm rãi lắc đầu, trái tim như bị ai đó bóp chặt.

Anh vươn tay kéo cô lại gần mình, "Em không thoải mái sao?"

Cô vẫn lắc đầu, nở một nụ cười nhạt, vươn tay vuốt ve mặt anh.

"Làm sao vậy?" Anh không thích cô trầm mặc, điều này chứng tỏ trong lòng cô có chuyện, sau đó cô sẽ bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Sự quan tâm của anh làm cô cảm thấy ấm lòng, nhưng trái tim lại càng thất vọng.

"Nói cho anh biết." Anh ôm cô để cô ngồi trên đùi mình sau đó vòng tay ôm lấy cô. Cô vùi đầu vào ngực anh, hít một hơi thật sâu ngửi mùi hương quen thuộc và ấm áp trên người anh.

"Đừng tự mình suy nghĩ lung tung." Anh hôn lên trán cô, nhẹ giọng dụ dỗ.

Am thanh ôn nhu của anh khiến cô muốn khóc. Giờ khắc này, cô biết mình hạnh phúc, vô cùng, vô cùng... hạnh phúc.....

"Khẩu...."

"Hả?"

"Anh về Mỹ đi."

Anh cứng ngắc và im lặng hơn mười phút. Dường như cô có thể cảm thấy cơn tức của anh đang dần dần tích lũy và dâng lên, chờ đợi phát tác nhưng sau đó anh cố gắng đè xuống, khi anh mở miệng nói chuyện thì giọng nói tương đối bình tĩnh.

"Hawke nói gì với em?"

"Cha anh bị bệnh."

"Đây chỉ là cái cớ của bọn họ."

"Nếu không phải thì sao?"

"Anh không nợ ông ấy cái gì cả."

"Người chết không thể sống lại." Bạch Vân ngẩng đầu nhìn anh, "Em tin anh cũng hiểu được những lời này. Người chết chính là chết nếu có muốn nói chuyện với ông ấy cũng chỉ có thể nói trong lòng, ông ấy cũng không thể nghe được"

"Anh không có chuyện gì muốn nói với ông ấy." Mặt Khẩu Thiên Ngang trầm xuống, giọng nói rất lạnh.

"Có, anh nhất định có rất nhiều chuyện muốn nói ông ấy." Cô dịu dàng nhìn anh, giọng nói mềm nhẹ. "Chuyện cần phải giải quyết, không phải chúng ta không nhìn đến nó không nghĩ đến nó thì nó sẽ biến mất."

"Thật không?" Anh nhìn cô, mặt không chút thay đổi hỏi lại: "Cho nên em muốn anh trở về giải quyết mọi chuyện? Lời này có vẻ dễ nghe hơn."

Bạch Vân chột nhứ mảy, cũng không tức giận, chỉ nói: "Coi như em xem tiểu thuyết quá nhiều đi."

"Phải không?" Anh mặt lạnh nói: "Nếu em hối hận thì cứ nói thẳng ra, không cần viện lý do đâu."

"Hối hận?" Cô sùng sốt, trợn mắt nhìn anh, "Hối hận cái gì?"

Anh im lặng không nói, chỉ nhìn cô, đôi mắt u ám.

"Khẩu?" Thấy anh không trả lời, cô chần chờ hỏi lại.

Khẩu Thiên Ngang quay mặt đi chỗ khác.

Đột nhiên hình như hiểu được gì đó, Bạch Vân thở nhẹ ra, từ đùi anh ngồi dậy, nhứ mảy gọi đầy đủ tên anh: "Khẩu Thiên Ngang."

Anh bất động. Cô hơi tức giận, "Quay mặt lại nhìn em."

Anh vẫn không nhúc nhích, nhưng lại đứng ngồi không yên. "Anh sẽ không về."

"Không cần nói sang chuyện khác." Bạch Vân khoan tay trước ngực, trợn mắt nhìn anh nói: "Hối hận? Anh nghĩ chuyện kết hôn của chúng ta là chuyện đùa?" Cô nhẹ giọng nói, nheo mắt lại, "Anh nghĩ em cho rằng hôn nhân chỉ là trò chơi sao?"

"Ý anh không phải như vậy" Anh quay lại nhìn cô lớn tiếng nói: "Hiện tại người nói sang chuyện khác là em, em vì sao nhất định phải gộp hai chuyện lại là một? Vì sao chúng ta lại cãi nhau vì lão già chết tiết kia?"

"Bởi vì lão già chết tiết kia chính là cha anh!" Bạch Vân nổi giận nhìn thẳng anh nói: "Mà em quan tâm anh bởi vì em yêu anh. Nếu như lúc anh cầu hôn, em không yêu anh thì sẽ không đồng ý lấy anh. Hối hận? Nếu đến bây giờ anh còn hoài nghi, anh xác định người hối hận không phải là anh?"

Khẩu Thiên Ngang trừng cô, một câu cũng không nói được.

Trái tim Bạch Vân run lên, hơi thở cứng lại cho rằng anh im lặng là đồng ý, không có cách nào đối mặt với sự thật tàn nhẫn trước mắt, nước mắt sắp tràn mi, xoay người bỏ đi.

Anh vội vàng đưa tay giữ chặt cô.

"Buông áy." Cô nói, giọng run run. Hiện tại, anh xác định cô cũng có lúc phát cáu. Đối với cô anh vẫn không nắm chắc mười phần, cho dù đã kết hôn đầy lòng anh vẫn bất an.

Cô giống như ngọc Lưu Ly huyền ảo, trong suốt và mông lung hại anh có khi nhìn rõ lại đôi lúc lại cảm thấy mơ hồ.

Vẫn luôn biết, kết hôn là anh nói, yêu là anh nói, sợ cô đơn là anh nói, tất cả đều là anh nói. Cô đồng ý, cũng chỉ là đồng ý rồi nói theo anh mà thôi.

Đương nhiên anh biết lúc ấy mình có bao nhiêu chủ quan và quả quyết, bởi vì căn bản anh không muốn mình đối mặt với một khả năng khác giống như là nhất thời hôn cô, làm đồng hồ báo thức cho cô khiến cô lầm tưởng mình yêu anh.

Thật sự anh đương nhiên biết cô căn bản không phân biệt được rõ ràng, cô chỉ tự nhận là yêu anh mà thôi!

Em yêu anh, cô nói.

Ông trời, âm thanh kia mới tuyệt diệu làm sao nó như thiên âm, khiến anh muốn nghe thêm vài lần nữa.

Anh mặc kệ nguyên nhân là gì mà lại khiến cho đầu óc cô thất thường tự nhận mình yêu anh, anh chưa bao giờ cho rằng mình có cái gì đáng giá để cô yêu, tuy nhiên cô có nói nguyên nhân rõ ràng, chính anh lại hiểu được mình không tốt đẹp như trong tưởng tượng của cô, nhưng anh lại hèn hạ không bỏ qua cơ hội lần này, anh khiến cô cho rằng anh là người trong mộng của cô, anh nắm chặt lấy nó dù dễ cô kết hôn với anh.

Anh cho rằng mình có thời gian cả đời dù sao thì họ đã kết hôn, đúng không? Cô cũng đồng ý, một ngày nào đó cô sẽ yêu anh là yêu mà không phải đồng ý, là yêu chân chính chứ không phải ngộ nhận.

Anh rất sợ mấy cô, cô lại dễ dàng buông áy như vậy....

"Anh không hối hận!" Anh kéo cô lại, nóng giận nói: "Không có!"

Cô nhìn anh trong mắt còn vương nước mắt, "Em cũng không có."

Anh cảm thấy căng thẳng, kéo cô vào trong ngực, giận dữ hỏi: "Vì sao chúng ta lại cãi nhau về vấn đề này?"

Cô không vùng vẫy cũng không trả lời, chỉ vui mặt vào ngực anh.

"Không thể cứ như vậy sao? Chúng ta đang rất tốt không phải sao?"

Cô ở trong lòng anh, áp úng nói: "Có lẽ vì em quá tham lam, em không chỉ hy vọng mình hạnh phúc mà còn hy vọng anh hạnh phúc, thật sự hạnh phúc."

Cổ họng anh nghẹn lại, thật sự không biết nói gì, thật lâu sau mới mở miệng: "Anh rất hạnh phúc."

Cô im lặng một lúc khàn giọng nói: "Khi hạnh phúc đến sẽ rất khó từ bỏ!"

Anh cứng đờ, cơ bắp toàn thân buột chặt. "Đừng làm bộ không cần, những lời này là anh nói với em." Cô nhìn anh, nói khẽ: "Em không muốn anh có tiếc nuối, trở về thăm ông ấy, không cần để lại tiếc nuối, nếu không sẽ hối hận cả đời, đến chết cũng không quên."

Bên ngoài cửa sổ xe cô vẫn đông ngịt. Đồng hồ trên tường báo hai giờ, ba giờ, bốn giờ cuối cùng là chín giờ tối.

Trong tiệm cà phê, yên lặng dị thường. Bình thường ông chủ luôn dính lấy bà chủ nhưng hôm nay mỗi người một góc, nếu không có chuyện quan trọng hai người sẽ không nói chuyện với nhau. Phần lớn thời gian đều nhìn thấy ông chủ tức giận trợn mắt nhìn về mặt bình tĩnh của bà chủ.

Không hiểu sao hôm nay tiệm không đông khách, mọi người đều không chịu nổi không khí kỳ lạ giữa hai người, cho dù dùng cơm cũng vội vã ăn cho xong liền đứng lên ra về, không ai dám ở lại.

Thật tốt quá! Bắt đầu từ giữa trưa cô không nói chuyện với anh thậm chí xem như anh vô hình! Nhìn về mặt an nhàn cúi đầu đọc tiểu thuyết của Bạch Vân, khéo mắt Khấu Thiên Ngang lại bắt đầu giật giật, anh bắt mình thu hồi tầm mắt, nhưng chồng tạp chí trước mắt sớm bị anh trừng muốn rách nát, anh lại cảm thấy phiền cho nên không đến ba phút sau anh ngẩng đầu nhìn người đang ngồi ở góc uống cà phê, ăn bánh bích-quy, tru nhàn tự tại lật từng trang tiểu thuyết của mình.

Đáng chết! Anh thật sự không hiểu vì sao cô lại kiên trì muốn anh về thăm lão già kia!

Không cần để lại tiếc nuối, nếu không sẽ hối hận cả đời, đến chết cũng không quên.

Tiếc nuối? Chỉ cần nhìn thấy lão già chết tiệt kia là anh lại sôi máu, anh sẽ không có tiếc nuối!

Trở về? Đừng nói giỡn! Lão già chết tiệt kia bị bệnh? Chỉ nghĩ thôi cũng biết đó là bọn họ đang làm trò. Anh bị mắc mưu mới là lạ! Nhưng cô lại có tình....

Có lẽ vì em quá tham lam, em không chỉ hy vọng mình hạnh phúc mà còn hy vọng anh hạnh phúc, thật sự hạnh phúc.

Anh thất thần nhìn Bạch Vân cúi đầu đọc sách, ngọn đèn dịu dịu chiếu trên mặt cô, phác họa gương mặt xinh đẹp của cô.

Cô quá ngây thơ! Một cô gái sống ba mươi năm tại sao lại có cái ý nghĩ khờ dại đó chứ? Nhưng cho dù là như vậy, anh vẫn vì điều đó mà cảm động.

Tầm mắt nhìn từ trán cô đến hàng mi thanh tú, chớp mũi xinh xắn, làn môi mềm mại...

Âm thầm thờ dài, không biết vì sao, gần đây anh cảm thấy cô càng ngày càng đẹp khiến anh không thể dời tầm mắt.

Chuyện cô trở nên xinh đẹp là thực làm cho anh càng bất an.

Mười giờ, cửa hàng đối diện đóng cửa, dần dần trên đường lại yên tĩnh. Ly cà phê đã cạn chất lỏng màu nâu kia lại được rót vào ly lần nữa, Bạch Vân ngẩng đầu thấy anh.

"Em tính cả đời sẽ không nói chuyện với anh sao?" Giọng nói của anh mang theo chút mỉa mai nhưng vẻ mặt lại là bất đắc dĩ.

Bạch Vân nhướn mày nhìn anh, "Chỉ là trở về thăm thôi, có khó như vậy không?"

"Em có biết lão già kia bị bệnh đến chín mươi chín phần trăm là giả không?" Anh ngồi xuống đối diện cô, chân dài duỗi thẳng dưới mặt bàn.

"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất". Bạch Vân hít một hơi thật sâu bình tĩnh nhìn anh. "Huống chi, anh trốn tránh như vậy không phải là biện pháp, nếu như có một ngày cha anh thay đổi chủ ý đến cửa tìm anh thì phải làm sao? Đến lúc đó anh định làm như thế nào? Tiếp tục lang thang?"

Về mặt anh u ám nhìn cô, im lặng không nói.

"Còn em thì sao? Anh muốn em phải làm như thế nào? Ở lại tiệm chờ anh hay cùng anh lưu lạc chân trời góc bể?". Giọng của cô rất nhẹ, nhưng mỗi câu lại nặng nề gõ vào lòng anh.

"Xem như em đồng ý, nhưng nếu có con?"

Cả người anh chấn động, đưa tay nắm bàn tay nhỏ bé đang đặt trên bàn của cô, ánh mắt sáng ngời nhìn cô, cao giọng hỏi: "Em...có?"

"Hiện tại không có nhưng tương lai sẽ có." Bạch Vân giương nhẹ khóe miệng, dịu dàng nói: "Hiểu không? Anh phải trở về giải quyết tất cả vấn đề, nếu tình huống giống như Hawke nói, ông ấy bỏ qua thì sự tình sẽ dễ dàng rồi, nếu như không phải như vậy tuy rằng một lần không thể giải quyết hết nhưng chí ít cũng có cái bắt đầu."

Nhìn về mặt dịu dàng của cô, trái tim anh thất lại bị cô lấy khả năng mang thai ra dọa làm anh sợ hết hồn. Anh không nghĩ nhiều được như vậy chỉ có mình anh bây giờ đột nhiên có thêm cô cũng đủ làm đầu óc anh choáng váng rồi.

Nhưng đứa bé, đó là kết quả tất nhiên không phải sao? Anh nghĩ... anh thích có một bảo bối lớn lên giống cô, đúng vậy, giống y đúc cô, độc lập tự chủ thông minh tài trí, xinh đẹp, một bảo bối dịu dàng lại tốt bụng...

Tầm mắt anh di chuyển từ mặt cô xuống bàn tay đang nắm chặt của hai người, cổ họng anh thắt chặt, biết rằng cả đời này sẽ không tìm được một người con gái nào giống cô cả.

Trong nháy mắt, anh hiểu được nếu có thể anh thật sự hy vọng rằng mình sẽ rộng lượng như trong suy nghĩ của cô, có thể mỗi ngày đều làm một việc thiện là một người đàn ông tốt, tuy nhiên trời biết anh là một người ích kỷ và quái gở tính tình thì táo bạo nhưng anh nguyện ý học tập để biến mình thành bạch mã hoàng tử trong lòng cô, biến thành một người đàn ông đáng để cho một cô gái nhỏ dịu dàng lại tốt bụng yêu.

Đáng chết, cho dù bất anh trở về gặp người kia, anh cũng nguyện ý, chỉ cần có thể đến gần hình tượng của anh trong trí tưởng tượng của cô anh...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Dịu Dàng Đến Điểm Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Ngày nào đó, mặt trời rất lớn, bầu trời xanh thẳm không có mây.

Xuống xe, cô cùng họ đi vào sân bay.

"Hộ chiếu đâu?"

"Ồ trong này."

"Anh có mang thuốc chống say máy bay không?"

"Anh mang theo rồi!"

"Anh có đói bụng không? Để em đi mua đồ ăn!"

"Bạch Vân"

"Dạ!"

"Trước khi đi bọn anh ăn rồi."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, chớp chớp mắt sau đó cúi đầu nói: "Ừ!"

Đương nhiên cô biết họ đã ăn, chính cô đã làm bữa sáng, chỉ là cô...

Cúi đầu nhìn hành lý dưới chân anh, Bạch Vân mím môi, ngực thắt chặt. Chính cô là người cậy mạnh ép anh trở về, hiện tại người không yên lòng cũng là cô.

Anh đưa tay nâng chiếc cằm xinh xinh của cô khiến cô ngẩng mặt lên nhìn anh, "Em có biết là em sắp khóc hay không?"

"Em mới..." Cô cắn môi dưới, nhàu mày trừng anh, chớp mũi hồng hồng nghẹn ngào nói.

Thở dài, anh đau lòng ôm cô vào lòng, trong lúc này anh rất muốn đưa cô cùng về, nhưng lại nghĩ đến cô sẽ bị những người trong Bart gia ăn tươi nuốt sống anh liền lập tức ý định này.

Cùng Bạch Vân về chẳng khác nào đưa dê vào miệng cạp.

Không cần nói đến người khác, riêng lão già kia nhất định sẽ trưng ra bộ mặt khó coi. Anh hiểu rõ người kia, ông ấy luôn khiến người khác cảm thấy mình không đáng một đồng, anh không muốn cô đối mặt với loại nhục nhã này.

"Anh đi vài ngày rồi sẽ về." Anh ôm chặt lấy cô, giọng nói khàn khàn vang lên.

"Ừm!" Cô ở trong lòng anh gật đầu.

"Em phải tự chăm sóc tốt bản thân mình đó."

"Ừm!"

"Không được thức khuya."

"Ừm"

"Ngày phải ăn đủ ba bữa."

"Ừm!"

"Phải nhớ đến anh nữa."

"Ừm..." Khóe miệng cô gật gật, lại gật đầu.

"Khẩu ca." Hawke nhìn bộ dáng lưu luyến không rời của hai người, nhin không được nhắc nhở. "Đến giờ rồi."

"Biết rồi." Anh cũng không ngẩng đầu lên, chỉ khẽ vuốt khuôn mặt của cô, rồi nâng mặt cô lên cúi người hôn lên đôi môi non mềm của cô.

Sự dịu dàng của anh lại khiến Bạch Vân muốn khóc nhưng cô cố kiềm lại.

"Anh sẽ nhanh chóng trở về." Anh nhắc hành lý bên chân lên, mím cười hứa hẹn.

"Ừm." Cô cố gắng mím cười muốn anh an tâm. Anh buông lỏng tay cô ra, xoay người.

Bỗng dưng, trong lòng cô tràn đầy bất an, nhin không được mở miệng: "Khẩu..."

"Nghe được tiếng cô gọi, anh dừng bước quay đầu lại.

Chán ghét, cô đang làm cái gì vậy?

Bạch Vân ủ rũ âm thầm ngắm thờ dài, áp chế bất an trong lòng, thờ sâu, cố gắng cười một cái, "Nhớ cẩn thận!"

Anh gạt đầu, cười rồi vẫy tay với cô rồi bước tiếp.

Cô một mực đợi ở sân bay cho đến khi máy bay cất cánh, nhìn chiếc máy bay màu trắng an toàn bay vào không trung, càng ngày càng nhỏ rồi biến mất ở một nơi xa, cô mới đi về phía bãi đậu xe.

Nhưng khi ngồi vào trong xe, cô vẫn ngẩn người nhìn trời xanh ngoài cửa sổ.

Nói thật cô không biết mình làm như vậy là đúng hay là sai?

Đêm qua, bão đi qua phía nam Đài Loan nên buổi sáng ở Đài Bắc cũng có mưa. Sau khi được gột rửa thành phố trở nên tươi mát hơn.

Ở một góc của thành phố, vào giờ cơm bỗng nhiên bận rộn hẳn lên. Bưng cà phê lên, rồi lại bưng cơm lên, mọi người đều yên lặng dùng cơm. Bạch Vân đứng trước quầy bar cầm một ly cà phê chăm chú nhìn dòng xe qua lại. Cuộc sống, đa số thời gian chính là bận rộn.

Chỉ có đôi khi, luôn có một khoảng thời gian giống như hiện tại đột nhiên xuất hiện vài phút rảnh rỗi, hình như cô đã quên trước đây cô dùng cách gì để trải qua vài phút đồng hồ này. Từ trước đến giờ những chuyện này không hề tác động đến cô, trước khi anh đến không có, lúc có anh cũng không, nhưng sau khi anh đi, chỉ vài phút ngắn ngủi như vậy cũng khiến cô phiền chán.

Tầm mắt chuyển từ ngoài cửa sổ đến tấm lịch trên bàn.

Anh sẽ nhanh trở về.

Mười ngày anh nói đã trôi qua, nhưng lại không thấy bóng dáng anh đâu.

Trong mười ngày này cô biết được rất nhiều chuyện, giống như là Los Angeles.

Los Angeles, hiện tại anh đang ở đó. Đối với nơi đó cô chỉ biết Disneyland, Hollywood. Hiện tại cô biết nó nằm ở phía Tây nước Mỹ, biết nếu đáp máy bay đến đó phải mất mười mấy giờ, biết ở đó rất ít mưa và đó là một thành phố lớn, cũng biết thời gian ở đó chậm hơn ở đây tám giờ, cho nên bây giờ ở đây là buổi chiều thì ở đó là buổi tối...

"Bạch Vân? Bạch Vân?"

"Ủm hùm?" Nghe thấy La Lan kêu to cô hoàn hồn lại.

"Có người muốn thanh toán." Đặc biệt đến đây giúp đỡ, La Lan buồn cười nhìn cô, chỉ chỉ vị khách đứng ở quầy bar một lúc lâu.

"Thật xin lỗi." Bạch Vân mỉm cười nhận lấy hóa đơn của vị khách kia, bấm máy tính. "Tổng cộng ba trăm sáu mươi đồng, cảm ơn."

Sau khi khách tính tiền, cô ra khỏi quầy bar thu dọn đồ ăn, La Lan cũng đi đến.

"Cậu ổn chứ?"

"Ừm!"

"Vậy là tốt hay không tốt?"

Bạch Vân liếc cô một cái, khẽ nhếch môi, "Coi như là tốt đi."

Coi như là? Đây là kiểu trả lời gì đây?

Trợn mắt nhìn Bạch Vân đem ly trên bàn ăn đến bồn rửa ở quầy bar, La Lan thu dọn chén đĩa vào phòng bếp sau đó lại đi ra nhìn thấy một vị khách đi tới, nhưng Bạch Vân lại không có phản ứng gì, tuy hai tay cô đang bận rửa ly, nhưng thần trí lại để ở đâu đâu.

La Lan thờ dài, lấy menu cho khách gọi món, khi cô trở lại quầy bar vị Bạch tiểu thư kia còn đang mơ màng, cô gõ gõ mặt bàn quầy bar, "Này, đại tỷ, hoàn hồn!"

Bạch Vân ngẩng đầu, trừng mắt nhìn.

"Bàn hai một ly Moka." La Lan ngồi trên ghế dựa quầy bar, giao hóa đơn cho cô.

Bạch Vân nhận lấy, nhìn sơ qua rồi đứng trên một cái ghế nhỏ lấy hột cà phê xuống, múc hai thìa cho vào máy xay.

La Lan nhìn thấy các động tác thuần thục của cô nhưng vẫn chau mày. Hai ngày nay, người phụ nữ này thất thần ngày càng nhiều, ngày hôm qua xém chút nữa cô đã coi cả phê thành nước đem chúng đi đun sôi, nhưng khi hỏi cô, cô lại làm ra vẻ không có chuyện gì cả.

Đột nhiên điện thoại vang lên, Bạch Vân giống bị tiếng chuông làm cho hoảng sợ, cô xem điện thoại nhưng lại không bắt máy.

"Bạch Vân"

"Gi?"

"Điện thoại!"

"Minh biết."

"Sao cậu không nghe?"

Cô không trả lời, chỉ nhìn điện thoại đang rung liên hồi kia.

La Lan buồn cười thờ dãi, với tay vào quầy bar cầm lấy điện thoại. "A lô, tiệm cà phê Bạch Vân xin nghe."

Đối phương nói một chút, La Lan nhìn Bạch Vân, cười nói: "Ừm, đúng, cô ấy đang ở đây, chờ một chút, tôi đi gọi cô ấy." La Lan đưa điện thoại cho Bạch Vân, "Này, điện thoại của cậu!"

Bạch Vân biết mình như vậy thật sự rất không có đạo lý, nhưng cô vẫn không đưa tay chỉ đứng im tại chỗ.

Biểu tình của cô khiến La Lan không đánh lòng trên cô nữa, "Là đại lý bia, họ hỏi cậu có cần nhập hàng hay không?"

Nghe vậy, Bạch Vân mới nhận điện thoại, nói chuyện với đối phương, nhưng cô mới gác máy, La Lan liền hỏi một câu có sức mạnh như bom dội.

"Bạch Vân, con gái nhà cậu khi nào thì trở về?"

Bạch Vân cứng đờ, hít một hơi thật sâu, quay đầu lại tiếp tục xử lý cà phê, lạnh nhạt đáp: "Minh không biết."

"Không biết? Có ý gì? Không phải cô gái trên lầu nói mấy ngày trước anh ta có gọi điện về sao?"

"Lúc đó mình không có ở đây" Lấy một thìa cà phê bột cho vào ly rồi lấy cho một lượng nước nóng vừa đủ vào khuấy đều chúng lên, Bạch Vân mở miệng giải thích: "Hôm đó mình đến bệnh viện thăm Nông Nông nên nhờ Ninh Ninh trông tiệm hộ mình."

La Lan sừng sốt, "Anh ta không biết số di động của cậu sao?"

Nhìn ngọn lửa màu xanh, cô khẽ nhếch môi, "Anh ấy không hỏi, mình cũng quên nói."

Nghe vậy, La Lan há hốc mồm, cảm giác quái dị liên tục dâng lên, cô trừng bạn tốt, mở miệng hỏi lại: "Bạch Vân, ngoại trừ lần sau khi anh ta xuống máy bay gọi về, thì cậu không có lần nào nhận được điện thoại do anh ấy gọi tới sao?"

Tắt bếp gas, cô lấy mảnh vải ướt lót dưới đáy ly thủy tinh để nó hạ nhiệt, chất lỏng màu nâu chậm chậm chảy xuống, cả nửa ngày cô cũng không nói một lời.

"Bạch Vân?" La Lan cau mày ép hỏi.

"Vừa đúng lúc mình không có ở đây." Về mặt cô bình tĩnh rót cà phê vào ly.

"Đó không phải lý do, anh ta có thể gọi lại."

Cổ họng Bạch Vân thắt chặt, chỉ nói: "Los Angeles và nơi này chênh nhau tám giờ."

"Vậy cậu đang sợ cái gì?"

"Minh không có sợ." Cô hét lớn.

"Vậy vì sao lúc này cậu không dám nghe điện thoại?"

Bạch Vân ngây người, không có biện pháp nhúc nhích. Một lúc sau mới đặt ly cà phê lên khay, đẩy về trước mặt La Lan, "Moka của bàn số hai."

La Lan trừng cô, "Minh không biết cậu lại nhát gan như vậy."

Bạch Vân nhếch môi, im lặng.

La Lan không ép cô nữa, chỉ cầm lấy khay đem cà phê cho vị khách bàn số hai kia.

Nhát gan? Vì sao không? Đương nhiên là cô nhát gan.

Sợ hãi? Vì sao không? Đương nhiên là cô sợ rồi.

Mới đây, hình như sự tình rất đơn giản, anh chỉ trở về Mỹ thăm cha đang bị bệnh mà thôi vài ngày sau anh về.

Nhưng một ngày hai ngày ba ngày, bốn ngày năm ngày sáu ngày...

Thời gian cứ thế trôi qua, cô lại ngẫu nhiên bỏ lỡ điện thoại của anh, càng ngày cô càng hiểu rõ tập đoàn Bart gia khổng lồ như thế nào....

Tất cả những điều này khiến cô càng ngày nhất gan, càng ngày càng bất an, chút tự tin còn sót lại cũng từ từ biến mất.

Cô biết mình không có gì đặc biệt cũng không phải là một người phụ nữ quá mức xinh đẹp, cũng không có sở trường sở trường đặc biệt càng không có bằng cấp cao cô chỉ là cô gái bình thường mở tiệm cà phê sống qua ngày.

Nói thật, cô không hiểu tại sao anh lại muốn kết hôn với cô.

Trên thực tế, anh thậm chí còn chưa nói ba chữ "Anh yêu em", chỉ là cô cho rằng anh yêu cô.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy cái suy nghĩ này của cô thật là khờ dại và buồn cười.

Đêm mùa hè, sao trên trời rất sáng, nằm trên ghế ở ban công cô cảm thấy cổ họng mình rút lại.

Vì sao không dám nhận điện thoại? Bởi vì cô sợ rằng khi nhận điện thoại anh sẽ nói với cô rằng, hôn nhân của họ chỉ là sai lầm đẹp đẽ.

Đưa tay che khuất hai mắt, cô hít sâu một hơi, nhưng vẫn muốn bật khóc.

Đáng giận, cô rất nhớ anh... Nhớ tiếng nói của anh, lồng ngực rộng lớn của anh, nhớ lúc anh kể chuyện cười nhưng chẳng buồn cười tí nào, nhớ cái ôm ấm áp của anh, thậm chí còn nhớ bộ râu cứng cứng của anh.

Rất nhớ, rất nhớ...

Giữa trưa có mây, mây như tơ, trải dày khắp bầu trời.

Thật là, người phụ nữ này lại đang ngẩn người.

Nhiều mảy nhìn Bạch Vân trong quầy bar không biết là đang rơi vào chốn thần tiên nào rồi, La Lan không chịu được trợn trừng mắt, cũng lười quản, trực tiếp đi vào phòng bếp làm việc.

Sau đó là hoàng hôn rồi lại trời tối.

Thời gian dùng cơm, Âu Dương Ninh Ninh giống như âm hồ trên lầu hai cũng tự động xuống giúp đỡ.

Sau một hồi bận rộn, tiệm cà phê lại yên tĩnh.

Tám giờ, chín giờ, mười giờ...

Trên đường chủ quán của từng tiệm lần lượt tắt đèn.

Nhạc nhẹ trong không khí du dương, chuông trên cửa vang lên, La Lan ngẩng đầu thấy A Phương và Lâm Từ Kiệt đến.

Bạch Vân đang kết sổ khi nhìn thấy hai người thì không khỏi ngẩn người, quay đầu lại liếc nhìn đồng hồ trên tường, mười giờ bốn mươi phút.

"Khuya lắm rồi". Quay đầu lại, cô hoài nghi hỏi.

"Mình biết." A Phương cười cười, đặt vật cầm trong tay lên trên quầy bar. "Này, cầm lấy đi!"

"Cái gì vậy?" Bạch Vân đứng dậy, nhìn kỹ mới phát hiện đó là giấy tờ tùy thân của mình, cô sững sốt, "Cậu, tại sao giấy tờ của mình..."

"Một vài thứ là mình lấy trong bóp da của cậu, còn những thứ khác là Uy Uy đến nhà cậu lấy." La Lan khoanh tay trước ngực, nhiều mảy nói: "Uy Uy sẽ đưa chúng cho A Phương, nhờ cô ấy đi tìm Bác Chung giúp đỡ."

"Giúp đỡ?" Lúc này Bạch Vân bị làm cho mơ hồ. "Giúp đỡ cái gì?"

"Làm visa, đặt phòng khách sạn và vé máy bay." Lâm Từ Kiệt mỉm cười, "Nhìn xem giấy tờ phía dưới của cô đi."

Bạch Vân sững sốt, cầm lên nhìn, quả nhiên ngoài giấy tờ tùy thân còn có hộ chiếu và vé máy bay.

"Cậu cả ngày đều ngẩn người, mình không thể chịu nổi nữa." La Lan ngồi trên quầy bar, nghiêng người nói: "Thật sự mình không hiểu nổi cậu, anh ta đi Mỹ chứ có phải đến sao Hỏa đâu, cậu tới tìm anh ta thì được rồi, cả ngày ngẩn người thì có ích gì."

Cụp mắt xuống, Bạch Vân nhìn vé máy bay và hộ chiếu trong tay một lúc lâu, mới nói với giọng khàn khàn: "Anh ấy không có nói."

La Lan không chịu nổi trợn trừng mắt, rồi hít thở sâu, nhìn thẳng cô nói: "Minh hỏi cậu, cậu là bà xã anh ta đúng không?"

"Ừ!" Bạch Vân cúi đầu, hét lớn một tiếng.

"Cậu có thương anh ta không?"

"Ừ!" Cô cắn môi dưới, gần như không nghe thấy cô trả lời, gật gật đầu.

"Vậy thì được rồi! mình thật sự không hiểu nổi tính tình đáng chết này của cậu từ trước đến giờ đều như vậy, có chuyện gì cũng đều giấu trong lòng, rồi cứ suy nghĩ lung tung nhưng lại làm ra vẻ không có chuyện gì, như vậy hay lắm sao? Ngu ngốc! Yêu chính là yêu còn để ý nhiều chuyện như vậy làm gì?"

"Ừ!..." Một giọt nước mắt rơi xuống tấm vé máy bay.

La Lan tiếp tục mắng: "Đã từng nghe qua câu 'Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó' chưa? Anh ta không muốn cậu đi thì cậu không thể tự mình đi hay sao?"

"Ừ!..." Cô lại gật đầu, giọt nước mắt thứ hai chảy xuống.

"Cầm đi!" La Lan tức giận lấy khăn giấy bên cạnh đưa cho cô, tiếp tục nói: "Đừng tưởng rằng mình đồng tình với cậu, không có bản lĩnh thì đừng giả bộ tự nhiên! Máy bay sẽ cất cánh vào sáng mai, nếu cậu không có mặt trên chuyến bay đó thì chúng ta sẽ không còn là bạn bè, cậu có hiểu không?"

"Nhưng còn cửa hàng..."

"Cả ngày cậu ngồi trong này thần thờ thì nó sẽ không suy sụp sao? Ngay cả giấy tờ tùy thân bị người khác lấy đi vài ngày cũng không biết, mình thấy có một ngày cậu bị người khác bán đi cũng không biết!" La Lan chợt nhíu mày, hừ một tiếng nói: "Mình thấy theo như cái đà này thì cậu ở đây cũng không có gì tốt, vẫn nên để mình trông tiệm thì hơn!"

"Nhưng..."

La Lan vỗ quày bar, khí thế bùng bùng lên tiếng cắt ngang lời cô: "Không có nhưng nhị gì hết!"

"Thật sự mình..." Bạch Vân muốn thử nói chuyện.

"Còn thật với giả cái gì chứ, cả ngày cậu đều có vẻ mặt khóc tang khiến không khí trong tiệm trầm lắng, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, cái quán này còn chống đỡ được bao lâu?"

"Mình nói là..."

"Không có nói gì hết, cậu chưa từng nghe qua câu 'ngồi mà nói không bằng nói là làm' sao?" La Lan mở miệng cắt ngang lời cô.

Bạch Vân bất đắc dĩ nhìn về phía người đàn ông mới bước vào cửa, hướng anh cầu cứu.

"Mình đang nói chuyện với cậu mà cậu lại nhìn đi đâu vậy?" La Lan phát hiện tầm mắt của cô không nhìn về hướng mình thì hơi bất mãn nhíu mày.

"Đừng hy vọng rằng A Phương và Lâm Tử Kiệt sẽ nói giúp cậu, cậu dám không đi, mình..."

Đột nhiên một bàn tay to vươn ra từ phía sau, bưng kín đôi môi đỏ mọng đang lải nhải của cô.

La Lan hoảng sợ, tức giận quay đầu lại nhìn xem người nào lại to gan như vậy, ai ngờ vừa quay đầu lại nhìn thấy ông xã của mình, cô tức giận hét lớn một tiếng, "ㄟ —"

"Anh đến đón em." Triệu Tử Long một tay ôm ngang eo cô, tay còn lại thì đang che miệng cô, mặt không đổi sắc nói sau đó ngẩng đầu nhìn Bạch Vân nói: "Mình nhớ cậu có lời muốn nói."

Bạch Vân nhếch môi, cười mà rơm nước mắt nhìn người bạn tốt trước mặt, chỉ cảm thấy cảm động.

Cô lau nước mắt, hít hít mũi, mỉm cười, "Mình cũng không nói không đi, chỉ là muốn nói, tiếng anh của mình rất kém, chỉ sợ phải có người đi theo giúp mình."

La Lan nghe vậy sùng sốt, ngừng vùng vẫy nhíu mày. Đúng nha, bọn họ lại quên Bạch Vân học môn Anh văn không được tốt lắm.

"Mình đi cùng cậu." Âu Dương Ninh Ninh vẫn trầm mặc đột nhiên nói chen vào một câu, "Chẳng qua phải có người giúp mình chăm sóc Lưu Manh."

Triệu Tử Long buông lỏng tay, La Lan nghi hoặc nhíu mày hỏi, "Lưu Manh?"

"Là con mèo của Ninh Ninh." Bạch Vân cười bổ sung.

"Mèo sao? Để mình, để mình!" A Phuong vừa nghe có thể nuôi mèo, lập tức hưng phấn giờ tay. "Mình giúp cậu chăm sóc mèo cho."

Không thể nào? Lâm Từ Kiệt chợt nhíu mày, hoài nghi người phụ nữ này đã quên trong nhà vẫn nuôi một con chó nhưng thấy hai mắt cô tỏa sáng lại không đành lòng ngăn cản.

Xem ra Lucky phải chịu ủy khuất trong một thời gian rồi.

"Mình đã nói điều này chưa nhỉ? Mình thật sự rất vui khi có những người bạn như các cậu!" Ở đại sảnh sân, Bạch Vân nhìn những người bạn đến tiễn mình, mỉm cười nói.

"Có, Tết hàng năm cậu đều nói." A Phuong nhảy mắt đáp lại thật to, khiến mọi người bật cười.

"Đến giờ rồi, mình phải đi đây." Bạch Vân cười cảm lấy hành lý đơn giản. Vài người đi đến thay phiên nhau ôm Bạch Vân.

"Trên đường phải cẩn thận đấy." Uy Uy nhẹ giọng nói.

"Chú ý giữ gìn sức khỏe" A Phuong ôm chặt cô, mỉm cười nói: "A Kiệt có cho người của công ty anh ấy bên Mỹ đến sân bay đón cậu, sau khi đến đó nếu có vấn đề gì thì hãy gọi điện về đây, có chuyện thì có thể nhờ người của công ty giúp đỡ."

La Lan người cuối cùng tiến lên, cô tỏ ra tự nhiên nhưng hốc mắt lại hồng hồng, ôm lấy Bạch Vân, giọng nói hơi khàn: "Phải đối tốt với bản thân, nếu không thuận lợi thì hãy quay về, bọn mình luôn ở đây."

"Mình biết." Bạch Vân cảm thấy mũi cay cay, cười gật đầu.

Điện thoại đổ chuông, Bạch Vân lấy điện thoại từ trong túi ra là Nông Nông.

"Cũng may, mình sợ cậu đến cửa hải quan rồi chứ." Nông Nông cười nói: "Xin lỗi! mình đang ở cứ không thể đi tiễn cậu được."

"Không sao? Sức khỏe quan trọng hơn, mình đâu có chuyển sang Mỹ ở luôn đâu." Bạch Vân buồn cười nói.

"Ha ha, nói thật thì cậu chuyển qua đó ở cũng tốt, nhưng nếu vậy thì cậu phải nói con gấu nhà cậu hàng năm phải tài trợ vé máy bay cho bọn mình qua đó thăm cậu nha."

"Ừ..." Cô khàn giọng gật đầu.

"Bạch Vân"

"Hà?"

"Phải hạnh phúc đó." Nông Nông dịu dàng nói. Nghe được câu này rốt cuộc Bạch Vân cũng không nhịn được nữa liền rơi nước mắt, chỉ có thể nghẹn ngào gật đầu thay cho câu trả lời.

Loa phát thanh lại vang lên, Âu Dương Ninh Ninh im lặng đưa khăn giấy cho Bạch Vân, rồi vẫy tay chào mọi người liền dắt Bạch Vân lên máy bay.

Khi lên máy bay, Bạch Vân không cầm được nước mắt khóc như mưa. Âu Dương Ninh Ninh tiếp tục đưa khăn giấy cho cô.

Sau đó máy bay cất cánh, rời khỏi mặt đất bay vào không trung.

Nhìn nhà cửa ngoài cửa sổ càng ngày càng nhỏ, Ninh Ninh liên tục đưa khăn giấy cho cô, nhẹ giọng nói: "Thành thật mà nói thì trước kia mình không biết cậu có thể khóc kinh thiên động địa đến vậy."

Hốc mắt Bạch Vân hồng hồng nhìn Ninh Ninh, thật lâu sau mới mới chậm rãi nói: "Thật sự thì mình cũng không biết."

Hai người nhìn nhau rồi cùng nở nụ cười. Máy bay xuyên qua mây xé gió bay lên cao, đã không còn nhìn thấy nhà cửa phía dưới, chỉ còn mây cùng trời và ánh nắng chói chang.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Dịu Dàng Đến Điểm Danh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Taxi dừng trước cánh cửa sắt được trạm trở rất công phu.

Trả tiền xe xong cô liền xuống xe, mặc dù trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng khi xoay người nhìn thấy rõ cảnh vật trong cánh cửa kia thì bàn tay cô đổ mồ hôi lạnh, dạ dày thắt chặt lại.

Nơi này rất lớn, thật sự rất lớn. Phía sau cánh cửa được trạm trở này là một con đường nhựa kéo dài và mất hút ở... trong rừng rậm, chẳng lẽ đây là sân nhà của gia đình anh, cô lại cảm thấy đây chính là một khu rừng. Trên thực tế cô đứng trước cánh cửa sắt tinh xảo này nhưng lại không thấy bên trong có ngôi nhà nào, chỉ có một rừng cây...

Đột nhiên tiếng chó sủa vang lên, bốn mắt con chó Dublin cùng sủa, hung dữ muốn xông ra khỏi cửa sắt.

Cô sợ hãi lui một bước, chó Dublin hướng cô sủa không ngừng, lộ ra hàm răng sắc nhọn, giống như muốn lao về phía này cắn cô, nếu không phải chúng bị nhốt phía trong cửa sắt thì cô đã lập tức bỏ chạy về khách sạn.

Cô đang do dự có nên nhấn chuông hay không thì một tiếng quát vang lên, toàn bộ những chú chó kia đều im lặng.

Cô nghe thấy tiếng quát thì quay đầu lại nhìn thấy hai người đàn ông hình như là bảo vệ không biết từ đâu xuất hiện, trong đó có một người thì vỗ vỗ đầu lũ chó, còn một người thì đi đến cạnh cửa, mở miệng nói chuyện. Cô nghĩ rằng anh ta đang hỏi thăm cô.

Bạch Vân mỉm cười, lấy ra những giấy tờ đã chuẩn bị từ trước đưa cho anh.

Người đàn ông đó đưa tay nhận lấy, nhìn một lúc sau đó nhún mày, nói với cô một câu tiếng Anh, rồi lấy bộ đàm bên hông nói vài câu.

Cô chỉ hiểu một từ duy nhất một từ trong câu tiếng Anh kia đó là từ "WAIT", kêu cô chờ sao?

Không thành vấn đề, cô có thể chờ.

Vượt qua Thái Bình Dương đến một thành phố phồn vinh khác nhưng mặt trời vẫn to như cũ, đứng đợi vài phút mà trán cô đã toát mồ hôi.

Thật ra thì, lúc này cô nên ở trong khách sạn đợi tin tức, nhưng sau khi xuống máy bay cả đêm cô không ngủ được, có lẽ là do thời gian chênh lệch không nhiều hoặc là khi đi máy bay cô đã ngủ quá nhiều tóm lại cả đêm cô ngồi bên cửa sổ phòng khách sạn nhìn cảnh đêm của thành phố này, suy nghĩ lung tung cả buổi tối.

Khi bình minh lên, cô thấy Ninh Ninh vẫn còn ngủ say sưa, một cổ kích động khiến cô chạy xuống quầy lễ tân nhờ một nhân viên biết tiếng Trung viết cho cô tờ giấy này, sau đó lấy địa chỉ mà nhân viên công ty A Kiệt đưa cho cô vào ngày hôm qua sau khi cô xuống máy bay, rồi bắt taxi chạy tới đây.

Lúc đó cô cho rằng mình là như vậy không có gì không đúng, nhưng bây giờ cô lại thấy mình hết sức ngu xuẩn.

Một gia đình có tiền như vậy, dĩ nhiên không thể nào tin tưởng một cô gái ngoại quốc đột nhiên xuất hiện, đúng không? Thật ngốc.

Người bảo vệ kia vẫn cầm bộ đàm nói chuyện, người còn lại nhìn cô với ánh mắt tò mò, chăm chú nhìn thẳng vào cô.

Bạch Vân mỉm cười nhằm che giấu lo lắng trong lòng.

Người đàn ông kia không nói chuyện nữa trả tờ giấy lại cho cô sau đó nói một chuỗi tiếng Anh.

Cô nghe không hiểu nhưng cũng đoán được anh ta nói cái gì.

Thành thật mà nói, không thất vọng là giả, nhưng cô vẫn nói tiếng cảm ơn.

"Sorry."

Nghe thấy vậy, cô hơi kinh ngạc ngẩng đầu chỉ thấy vẻ mặt bảo vệ hiện nên vẻ có lỗi.

Cô mỉm cười, lắc đầu ý nói anh ta không có lỗi. Ngược lại cô lại thấy mình có lỗi, bởi vì ngày mai cô nhất định sẽ quay lại.

"Cậu còn muốn đi?"

"Ừ!"

"Liên tục trong ba ngày, cậu đến đó cũng nhìn thấy bảo vệ mà thôi, tại sao cậu lại nghĩ hôm nay sẽ không như vậy?" Âu Dương Ninh Ninh cầm đĩa ăn chốc chốc món trứng chiên nửa sống nửa chín kia, mà nhún mày.

"Minh không nghĩ hôm nay sẽ không như vậy." Bạch Vân nhếch môi, uống một hớp nước cam.

"Đã biết như vậy mà cậu vẫn đi? Mỗi ngày đều đến đó phơi nắng có ích gì?" Ninh Ninh đăm đăm món ăn nhìn không ra gì kia, cố gắng cắn một miếng.

"Không có ý nghĩa gì cả, nhưng nếu mình cứ đợi trong khách sạn cũng không có chuyện gì làm."

Âu Dương Ninh Ninh nhìn cô, cặp chân mày thanh tú khẽ chau lại.

Cách đây hai ngày cô cùng đi với Bạch Vân, mới biết được căn bản những người đó không phải không biết Bạch Vân là vợ của đại thiếu gia bọn họ mà sự thật là có người trong căn nhà đó đã hạ lệnh không cho Bạch Vân bước vào cửa.

Cô không nói cho Bạch Vân biết điều này bởi vì sợ cô ấy đau lòng, ai biết mỗi ngày Bạch Vân đều cam tâm tình nguyện nhìn cánh cửa kia đóng lại trước mặt mình cũng không chịu ở lại khách sạn đợi tin tức của Lâm Tử Kiệt.

Điều khiến cô đau đầu là mặc dù thông qua Lâm Tử Kiệt nhưng mấy ngày nay vẫn không có cách nào liên lạc được với Khẩu Thiên Ngang, cứ theo tình trạng này cô cho rằng Bạch Vân muốn gặp được Khẩu Thiên Ngang còn khó hơn cả lên trời.

Cắn cắn môi, Âu Dương Ninh Ninh buông tha cho bữa sáng không ngon này, bỏ dao nĩa xuống, cô ngẩng đầu nhìn Bạch Vân, "Cậu có biết mỗi ngày cậu đều đến đó chờ nhưng vẫn không có kết quả gì. Bọn họ biết cậu là ai, cũng biết cậu là vợ của Khẩu Thiên Ngang nhưng tất cả mọi người ở đó đều xem như không biết chuyện này."

"Minh biết." Bạch Vân lấy khăn ăn chùi miệng. Trên mặt nở một nụ cười thản nhiên, Ninh Ninh á khẩu không nói gì được, một lúc sau mới cau mày nói, "Cậu nên cố ý té xúi mới đúng, như vậy mới có cơ hội vào ngôi nhà đó."

Bạch Vân nhún mày buồn cười nhìn cô, "Cậu cho rằng mình đang đóng phim sao?"

"Cậu chưa từng nghe qua câu cuộc đời như vở kịch, vở kịch giống như cuộc đời sao?"

"Thật sao? Vậy mình hy vọng đây là một vở kịch hạnh phúc." Bạch Vân đứng lên cười cười cầm lấy túi sách. "Mình đi lên trước cậu cứ từ từ ăn."

"Không cần, mình ăn không vô." Ninh Ninh cũng đứng lên, đi theo sau Bạch Vân oán giận nói: "Bữa sáng ở đây mỗi ngày đều giống nhau, coi như là ăn ngon thì cũng ăn đến phát ngán, huống gì chúng đều khó ăn."

Khóe miệng Bạch Vân chứa ý cười, "Đồ ăn ở đây cũng rất được, chỉ là cậu không quên ăn bữa sáng kiểu Tây thôi."

"Mình tưởng rằng mỗi sáng mình đều ăn bữa sáng kiểu Tây."

"Bữa sáng kiểu Tây ở Đài Loan chúng ta kỳ thật có khác biệt rất lớn." Bạch Vân cười giải thích, "Chúng đã được thay đổi để phù hợp với khẩu vị người Đài Loan."

"Cho nên thịt xông khói quá khô và trứng chiên quá sống cũng rất bình thường?"

"Ừ!" Bạch Vân gật đầu.

"Là vậy sao?" Ninh Ninh lăm bắm một câu, "Cậu có thể làm bữa sáng kiểu Đài Loan trước khi đi được không?"

"Được." Bạch Vân cười tít mắt trả lời: "Chỉ cần cậu mượn được phòng bếp để mình dùng."

Đó không phải vô nghĩa sao? Khách sạn thì làm sao có phòng bếp mà dùng.

Ninh Ninh trợn trừng mắt, bắt đầu nghi ngờ nếu cứ như vậy cô thật sự sẽ không bao giờ xuống lầu ăn điểm tâm nữa.

Khi vừa đến trước thang máy thì đúng lúc cửa thang máy cũng mở ra, hai người một trước một sau liền đi vào, Ninh Ninh đưa tay nhấn tầng muốn đến, thang máy liền đi lên.

Trong thang máy rất yên tĩnh, cô liếc mắt nhìn gò má xinh đẹp của Bạch Vân lại cảm thấy đau lòng.

"Bạch Vân!"

"Hả?"

"Làm sao cậu biết anh ấy thật sự yêu cậu?"

"Mình không biết."

"Vậy tại sao cậu lại có dũng khí từ xa chạy đến đây tìm anh ấy?"

"Cậu nên biết mình bị La Lan ép buộc lên máy bay."

Ninh Ninh ngẩn ra, không nghĩ đến cô lại trả lời như vậy.

Thấy cô ngẩn người, Bạch Vân bật cười, "Nói đùa thôi, La Lan chỉ nhắc nhở mình một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Hạnh phúc là do chính mình theo đuổi." Cửa thang máy mở, Bạch Vân đi ra ngoài, quay đầu lại nhìn cô, dịu dàng nói: "Mình sẽ làm như vậy, bởi vì mình yêu anh ấy."

Về mặt dịu dàng của Bạch Vân khiến Ninh Ninh nắm chặt điện thoại, cô hít sâu hạ quyết tâm.

Khi về đến phòng thì cô nói: "Bạch Vân, hôm nay có lẽ mình không có khả năng đi với cậu rồi."

"Ừ!" Bạch Vân bỏ một quả táo vào giỏ mây, sau đó bỏ nước khoáng, điện thoại và một vài cuốn tiểu thuyết vào.

"Mình có chút chuyện, muốn gặp một người bạn."

"Ừ, không sao đâu, cậu cứ lo việc của cậu đi, một mình mình đi là được rồi, dù sao cũng ngồi ở đó mà thôi." Bạch Vân cười cười, cầm lấy mũ rom hôm trước mua ở cửa hàng tạp hóa lên.

Nhìn Bạch Vân giống như đi dã ngoại, Ninh Ninh không biết nên cười hay nên bội phục cô.

"Nhớ mở điện thoại, xong việc mình sẽ gọi cho cậu."

"Ừ, mình đi đây, bye!" Bạch Vân vẫy vẫy tay với cô, cầm mũ rom rồi xách giỏ mây ra ngoài.

Nhìn cửa đóng lại Âu Dương Ninh Ninh ngồi ở trên giường lấy điện thoại ra.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng mặt trời đã chiếu sáng mọi vật, cô lục số điện thoại mà người kia tự động lưu vào máy cô, nhưng cô chỉ nhìn màn hình mà không nhấn phím gọi.

Cô tự nói với mình, cô chỉ vì Bạch Vân, chỉ vì mấy ngày nay ăn bữa sáng ở đây cũng không có cách nào ngủ cho đến khi mặt trời lên cao, ít nhất cô phải đưa Bạch Vân tới chỗ có thể làm bữa sáng cho cô.

Mà còn, chết tiệt cô thật sự nhớ những món ăn mà Khẩu Thiên Ngang nấu.

Thờ dài, cô nhấn phím gọi.

Đứng bên bờ biển, Bạch Vân hít sâu một hơi.

Ngày đầu tiên từ nhà họ Bart quay về khách sạn thì cô phát hiện chỗ này, sau đó cô đều xuống xe ở đây và đi ven theo bờ cát.

Dinh thự nhà họ Bart nằm ở cuối con đường trên một gò đồi nhỏ, một bên là biển một bên là rừng, đứng trên bờ cát này có thể nhìn thấy dinh thự.

Cởi giày xăng-đan ra xách trên tay cô giẫm lên những con sóng nhỏ đi về phía dinh thự.

Mặt biển phản xạ ánh nắng mặt trời sáng rực rỡ, cô nheo mắt lại nhìn về phía mặt biển ở xa.

Một cơn gió thổi tới khiến tóc cô bay toát loạn, cô nắm chặt mũ rom để phòng nó bị gió thổi bay.

Bất giác cô nở nụ cười, đột nhiên nhớ đến mình đã lâu rồi không có đi ra ngoài, từ sau khi mở quán cà phê, nó đã chiếm hết thời gian của cô, ngoại trừ nhiều năm trước cùng bạn La Lan đi biển thì sau đó cô cũng không có đi biển, không nghĩ rằng bấy giờ vì quan hệ với Khẩu cô mới có cơ hội bước đi trên bờ cát, đáng tiếc mặt trời lên cao, một người... cô đơn...

Nhìn chằm chằm dấu chân của mình trên cát, cô khẽ mỉm cười tự an ủi mình, nếu có cơ hội cô nhất định tìm Khẩu đến đây đi dạo.

Sóng biển dâng lên đến mắt cá chân cô rồi rút đi, tạo thành những bọt biển màu trắng rất nhỏ.

Tiếng chó sủa vang lên, tuy nhiên âm thanh chó sủa vẫn còn rất xa, cô ngẩng đầu nhìn về phía trước, không thấy những con chó Doberman luôn nghe rống trợn mắt với khách kia, mà chỉ thấy một ông già hình như sức khỏe không được tốt.

Cô đã gặp qua người này, hình như ngày nào ông cũng đi dạo trên bờ cát này, vì lễ phép nên lúc nào gặp ông ấy cô cũng gật đầu mỉm cười, xem như chào hỏi. Dù sao những người khác sẽ chủ động lên tiếng chào hỏi lại, cô cũng đã quen nhưng chỉ có ông lão này không gọi cô lấy một lần thậm chí cả một cái mỉm cười cũng không cho cô.

Chẳng qua giờ phút này, ông không chỉ không cười đáp lại mà khuôn mặt tràn đầy sự thống khổ, một tay ôm lấy ngực hình như muốn đứng mà đứng không nổi, Bạch Vân hơi sững sốt, không suy nghĩ nhiều, lập tức đi đến đỡ ông.

"Ông có khỏe không?"

Hình như ông ấy muốn hắt tay của cô ra nhưng lại không hắt được.

Cô biết ông ấy nghe không hiểu, nhưng vẫn không nhìn được nói: "Con không phải người xấu, ông có muốn ngồi xuống trước hay không?"

Ông ấy không từ chối có lẽ không có sức lực từ chối, Bạch Vân xem như là ông đã đồng ý, đưa ông đến chỗ cao mà sóng không ập vô được để ông ngồi xuống, lại đưa mũ rom của mình cho ông, sau đó ngẩng đầu nhìn bốn phía, muốn tìm người giúp đỡ, nhưng bây giờ đang trong giờ làm việc, nơi này lại quá hẻo lánh, trên bờ cát không có một ai.

Cô thấy thế cũng ngồi xuống lấy nước khoáng trong giỏ mây đưa cho ông.

Ông ấy lắc lắc đầu, một tay vẫn xoa xoa ngực?

Bị bệnh tim sao?

Cô thấy trên trán ông toàn mồ hôi lạnh, lại lấy khăn giấy ra lau mồ hôi cho ông, tay ông run rẩy lấy một lọ thuốc trong túi quần ra nhưng không mở được, Bạch Vân vội vàng đưa tay ra giúp ông mở nó ra, cô không biết ông uống mấy viên nên đồ ra ba viên nhưng ông chỉ lấy một viên.

Sau khi uống thuốc xong, tuy vẫn còn đổ mồ hôi nhưng vẻ mặt đã bớt đau đớn.

"Ông có muốn gọi điện tìm người đến đón ông?" Bạch Vân lấy điện thoại ra ý bảo ông nên gọi cho người nhà.

Ông nhú mày hừ hừ một tiếng.

"Không cần sao?" Bạch Vân mỉm cười, thấy tình trạng của ông đã tốt hơn cũng không miễn cưỡng ông, chỉ ngồi bên cạnh ông.

Hình như ông thích có người nhìn mình nên mặt ông vẫn nhẵn lại, cho nên cô quay đầu nhìn về phía mặt biển, tuy biết rằng ông không hiểu mình nói gì nhưng cô vẫn nói: "Bờ biển này rất đẹp đúng không? Con có một người bạn ở đây, không biết trước kia anh ấy có đến đây dạo chơi không nữa..."

Nhìn về phía ông, thấy ông không còn đau như trước nữa, cô thở nhẹ một hơi, tiếp tục nói: "Kỳ thật, ông hơi giống anh ấy, hoặc nên nói là anh ấy lớn lên giống ông, dù sao ông cũng lớn tuổi hơn anh ấy, hay cũng có thể anh ấy có quan hệ với ông."

Ông ấy nhìn cô, nhưng vẫn im lặng.

Nhìn sóng biển từ từ dâng lên, Bạch Vân hít sâu, lẩm bẩm nói: "Trên thực tế, không lâu trước đây con kết hôn với anh ấy. Anh ấy không thường nói về chuyện của bản thân, mãi cho đến gần đây con mới biết anh ấy đã sống ở nơi này rất nhiều năm."

Bạch Vân vuốt ve nhẫn cưới trên ngón giáp út, tim đập nhanh và loạn nhịp. "Có nhiều lúc con sẽ nghĩ, tại sao anh ấy lại cưới con? Tính tình con có hơi kỳ cục, bộ dáng cũng không phải quá xinh đẹp..."

Ông lão ho hai tiếng, Bạch Vân quay đầu: "Người có khỏe không?"

Ông ấy nhú mày, nhưng vẫn ngồi thẳng lưng, một tay vẫn xoa xoa ngực còn một tay thì cầm cây gậy dẹt ở dưới đất lên, hình như ngực không còn đau, nhưng ông cũng không có ý muốn đứng lên rồi đi.

Cô hơi hoài nghi ông cậy mạnh làm ra vẻ không có việc gì, cho nên Bạch Vân vẫn tiếp tục ngồi, lấy quả táo to trong giỏ ra, lại lấy một con dao ra gọt vỏ táo, sau đó cắt nhỏ ra đưa cho ông một miếng, "APPLE?"

"NO."

Giọng trầm thấp của ông vang lên, trên mặt không có cảm xúc gì, chẳng qua con người màu lam kia cũng không lộ ra vẻ không vui, Bạch Vân nhếch miệng cười, tự mình ăn lấy.

"Thật ra cho đến bây giờ, con vẫn không thể tin được rằng mình đã lập gia đình rồi." Ăn hết một miếng táo lại cắt một miếng khác bỏ vào miệng, nhìn Thái Bình Dương lấp lánh phía trước, lẩm bẩm nói: "Mỗi sáng tỉnh lại, phát hiện bên cạnh mình có thêm một người đàn ông, rồi sau đó mới nhớ mình đã kết hôn, hơn nữa mình cũng rất yêu người đàn ông đó, cái cảm giác ấy thật là lạ..."

Cô lại im lặng ăn hết miếng táo, chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

Liếc nhìn cô gái Phương Đông bỗng nhiên im lặng, ông lão nhú mày, phát hiện mới phoi nắng một chút mà khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đã đỏ rực.

Ông cười mũ rom mà cô đã đội giúp ông ra, đội lại lên đầu cô.

Đột nhiên thấy râm mát, cô hồi phục tinh thần, quay đầu lại khẽ mỉm cười với ông, "Ông thấy tốt hơn rồi chứ?"

Ông lão im lặng không nói, nhìn cô, hình như đang suy nghĩ gì đó.

"A, con lại quên ông nghe không hiểu tiếng Trung" Bạch Vân cười khẽ một tiếng, vuốt lọn tóc bị gió thổi loạn ra sau tai, "Kỳ quái. không biết tại sao con lại nói với ông những chuyện này? Có thể chắc tại ông nghe không hiểu chẳng. Thật là không được mà, chắc canh ông sẽ nghĩ tại sao người phụ nữ này lại nói nhiều như vậy, bình thường con không có như vậy."

Trong mắt ông hiện lên ý cười, vẻ mặt cũng dịu xuống.

Bạch Vân bỏ vỏ và hạt táo vào trong túi ni-lon đã chuẩn bị trước đó, sau lại lấy khăn giấy ra lau sạch dao cắt trái cây, cười nói: "May là ông không có chuyện gì, nếu không ông không biết tiếng Trung con lại không biết tiếng Anh, cho dù con gọi 119, không là 911 mới đúng, cái này do con coi phim mà biết." Cô hơi nghiêng đầu lại nói đùa, "Dựa vào vốn tiếng Anh của con, nếu có gọi 911, cũng không thể nói rõ tình trạng của bệnh nhân."

Ông lão chống gậy đứng lên.

Bạch Vân cũng đứng lên theo, đột nhiên điện thoại của cô đổ chuông, cô nhận điện thoại. "A lô! Ninh Ninh? Chuyện gì? Thật sự? Cậu chờ một chút..." thấy ông lão xoay người rời đi, cô lo lắng nên vội vàng đuổi theo, vỗ nhẹ cánh tay ông, dùng vốn từ Anh văn ít ỏi của mình nói: "WAIT! YOUALONE,OK?" (Đợi chút! Ông đi một mình được không?)

Không nghĩ rằng cô sẽ đuổi theo mình, ông lão hơi hơi sững sờ, sau đó khước miệng nhếch lên, nở nụ cười hiếm có, "DON'T WORRY." (Không cần lo lắng.)

Bạch Vân nhủ mày, vẫn hơi lo lắng nhưng ông lão chỉ khẽ vuốt cằm, rồi xoay người rời đi. Thấy bước đi của ông rất vững, cô chỉ có thể nhìn ông đi xa, Ninh Ninh lại nói gì đó, cô vội lấy lại tinh thần nói: "Không có gì, mình sẽ lập tức quay về."

Nhấn phím kết thúc cuộc gọi, cô gọi điện kêu taxi sau đó gom đồ đi đến ven đường.

Rời khỏi bờ cát, cô ngồi trên đường cái đi giày xăng-đan vào, bóng dáng ông lão trên bờ cát bây giờ đã thành một chấm nhỏ, xem ra ông ấy đã tốt hơn nhiều rồi.

Không lâu sau taxi đến, cô lại quay đầu nhìn bóng dáng rồi mới ngồi vào xe, đi về khách sạn ở trung tâm thành phố.

Vừa vào phòng khách sạn, Bạch Vân liền thấy một người đàn ông đang ở trên giường đùa giỡn với Ninh Ninh, cô chết đứng tại cửa.

Đùa giỡn? Không sai? Người đàn ông? Không sai!

Trên thực tế, người đàn ông kia không chỉ đùa Ninh Ninh trên giường, tư thế hai người rất ái muội, Ninh Ninh lại đỏ mặt càng cho bầu không khí trở lên mập mờ.

"Khụ ừ..." Cô ho nhẹ nhắc nhở với hai người kia sự tồn tại của mình.

Người đàn ông quay đầu lại, hướng cô lộ ra nụ cười rục rịch, lên tiếng chào hỏi, "Hi!"

Bạch Vân trừng mắt, kinh ngạc nói: "Hawke?"

"Đã lâu không..." anh còn chưa nói hết câu liền bị Ninh Ninh xấu hổ và lúng túng đập xuống giường, nhưng mà anh vẫn cố gắng duy trì bộ dáng đẹp trai của mình, ngồi dưới đất cười cười cuối cùng bổ sung một chữ: "Gặp."

Bạch Vân nhin cười, để mủ và túi xách lên bàn, trả lời: "Hi. Đã lâu không gặp."

Trước đó Ninh Ninh gọi điện thoại cho cô nói, có một người bạn có thể liên lạc được với Khấu, muốn cô nhanh chóng quay về khách sạn, nhưng cô lại không ngờ người đó chính là Hawke.

Chỉ là, tại sao Ninh Ninh có thể liên lạc được với Hawke?

Cô liếc mắt nhìn Ninh Ninh, chỉ thấy cô ấy ngồi trên giường, bị cô nhìn khiến mặt đỏ bừng, trước đây ngày nào Hawke cũng đưa cơm cho Âu Dương Ninh Ninh Ninh, cô còn tưởng rằng vì bị Khấu ép, giờ xem ra sự tình không phải như vậy.

Bạch Vân mỉm cười cũng không hỏi nhiều, chỉ nhìn về phía Hawke.

"Chị muốn gặp Khấu."

"Em biết, Ninh Ninh đã nói với em." Anh nghiêng nghiêng cái đầu tóc vàng của mình, nhìn cô với ánh mắt xin lỗi, nói: "Thật xin lỗi, em lại không biết lão già quá đáng như vậy. Sau khi về nước em liền đến Las Vegas, cho nên không biết sự tình lại thành như vậy, nếu som biết em nhất định sẽ liên lạc với chị."

"Quá đáng?" Bạch Vân nhủ mày, "Có ý gì?"

Hawke thở dài hình như không biết nên nói thế nào, ngược lại Ninh Ninh ở một bên đang sửa sang lại cái ái sơ mi bị Hawke làm loạn hừ lạnh nói ra một câu: "Khấu Thiên Ngang bị Lão đầu từ giam lỏng rồi."

Giám lỏng? Bạch Vân trợn mắt lại trợn mắt, sau đó nghi hoặc nhìn hai người trước mắt, chần chờ hỏi: "Thật xin lỗi, mới vừa rồi... có phải mình mới nghe thấy hai chữ 'Giám lỏng'?"

"Đúng, cậu không có nghe sai." Ninh Ninh trừng mắt liếc Hawke.

Đột nhiên chân Bạch Vân mềm nhũn, cả người ngã ngồi trên mặt đất.

"Này, chị không sao chứ?" Hawke đi đến đỡ cô dậy, đặt cô ngồi trên giường.

Bạch Vân lắc lắc đầu, khẽ vuốt trán sau đó nở nụ cười.

Phản ứng này của cô đã hù dọa Hawke, anh không biết nên làm gì liền nhìn Ninh Ninh cầu cứu.

"Bạch Vân?" Ninh Ninh ngồi bên cạnh cô, hơi lo lắng.

"Xin lỗi... Ha ha ha... Mình không sao..." Bạch Vân ngẩng đầu, nhìn hai người cười, cắn cắn môi dưới, nói: "Thật sự, mình không sao."

"Vậy cậu cười cái gì?" Ninh Ninh nhướn mày mở miệng.

Bạch Vân lại lắc đầu, "Không có gì, chỉ là mình..." Dừng lại một chút, mới cười nói: "Mình vẫn cho rằng anh ấy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hoặc là sau khi về nước anh ấy hối hận vì đã kết hôn với mình..."

"Hối hận?" Hawke kinh ngạc hết lớn, sau đó cười ha hả. "Nói là giận điên lên thì còn có khả năng. Trên thực tế, đúng là anh ấy đã giận điên lên rồi, em mới gọi điện về, chỉ thấy anh ấy găm thét, nói rằng anh ấy nghĩ hết biện pháp để gọi điện về Đài Loan tìm khắp nơi mà không thấy chị, khó khăn lắm La Lan mới nhận điện thoại nhưng lại nói với anh ấy trong tiệm rất bận, bảo anh ấy gọi lại sau, anh ấy tức giận đến nổi ném hũ cả điện thoại mà anh ấy mượn của anh ba."

Bạch Vân cảm thấy mũi chua xót, buông xuống tảng đá trong lòng. Lúc này cô mới biết mình rất sợ anh ấy cảm thấy mình là gánh nặng. Hít sâu một hơi, cô ngẩng đầu lên nhìn, khàn giọng hỏi: "Tại sao cha em lại giam lỏng anh ấy? Không phải đã nói ông ấy đã từ bỏ ý muốn Khẩu tiếp quản sự nghiệp sao?"

Hawke xoa xoa cổ, cười khổ nói: "Đúng là đã từ bỏ, chẳng qua đa số cổ phần vẫn nằm trong tay ông ấy, ông ấy vẫn có thể thay đổi quyết định, nhưng trước đây ông ấy quả thực đã trao quyền kinh doanh cho anh hai rồi."

"Vậy tại sao lại còn giam lỏng Khẩu Thiên Ngang?" Ninh Ninh vụn mi trừng mắt.

Hawke nhìn Bạch Vân, âm thầm thở dài, nét mặt cũng không thay đổi nói: "Em đoán ông ấy chỉ muốn Khẩu ca có thể ở lâu hơn... Họ đã lâu không gặp nhau rồi..."

"Em không cần phải lừa chị." Bạch Vân cười nhạt, nhìn thẳng anh hỏi: "Là vấn đề của chị, đúng không?"

Hawke không được tự nhiên quay mặt đi chỗ khác, ho khan hai tiếng. "Khụ ừ... Việc này... em cũng không rõ lắm..."

"Này!" Ninh Ninh tức giận trừng mắt nhìn anh.

Hawke cười khổ.

"Em cứ nói thật đi, chị không có yếu ớt như vậy, chị tình nguyện biết nguyên nhân." Bạch Vân khẽ cười, cổ vũ anh.

Không biết anh lắm bả cái gì, gặp hai người phụ nữ kiên trì, chị có thể hít sâu, nhận lệnh đối mặt với hai cô nói: "Không phải như hai người nghĩ đâu, không có quan hệ gì với quốc tịch và môn đăng hộ đối cả."

"Vậy cuối cùng là nguyên nhân gì?" Ninh Ninh cắn môi híp mắt, không quá tin lời của anh.

Hawke khẽ cười, "Trên cơ bản, lão già chỉ muốn tìm một người con dâu thuận mắt, không cần có tiền, không cần môn đăng hộ đối, nhưng nhất định phải vừa mắt ông ấy."

"Cho nên nếu ông ấy chưa gặp chị, đương nhiên không có khả năng thấy chị vừa mắt." Bạch Vân thì thào nói, rồi nở nụ cười nhạt, "Nói cách khác, chị không đủ điều kiện."

Hawke xấu hổ cười cười, "Em có thể sắp xếp để chị và lão già gặp nhau."

"Chuyện này để nói sau đi." Bạch Vân nhún vai, "Hiện tại điều chị muốn biết là khi nào chợ mới có thể gặp Khẩu?"

"Tối hôm nay."

"Đêm nay?" Bạch Vân ngẩn ra, không nghĩ đến nhanh như vậy đã có đáp án.

"Đúng, tối nay là sinh nhật lão già, trong nhà mở tiệc chúc thọ." Anh trừng mắt nhìn, lộ ra má lúm đồng tiền khiến chị em chết mê. "Rất nhiều người."

"Khụ ừ... Nếu em nghĩ muốn vàng thau lẫn lộn, bí mật mang chị vào cửa thì chị nghĩ không có khả năng." Bạch Vân nhìn anh với ánh mắt xin lỗi, cười nói: "Em phải nghĩ biện pháp khác đi."

"Tại sao?"

Ninh Ninh tròn trừng mắt, "Bởi vì cô gái ngu ngốc này sáng nào cũng đến đó gác cửa, những bảo vệ giữ cửa ở đó đều biết cô ấy."

Hawke nhếch miệng cười, "Yên tâm, bản đạo nhân sẽ có diệu kế."

"Son nhân." Ninh Ninh hừ một tiếng, sửa đúng lời của anh.

"Cái gì son nhân?" Hawke ngẩn ngơ, nghe không hiểu gì cả.

"Là bản son nhân tự có diệu kế, không phải đạo nhân." Ninh Ninh không chịu được lại tròn trừng mắt, dùng tiếng Đài lẩm bẩm nói: "Bò, dắt đến Bắc Kinh vẫn là bò."

Bạch Vân bật cười, nhưng vẻ mặt Hawke vẫn mù mờ, thử phát âm lại: "Cái gì là 'mẫu khan đến đem hon nha làm mẫu'?"

Cái giọng quái dị tập nói kia khiến Ninh Ninh vừa nghe cũng phải bật cười.

Thấy hai cô gái cười thành như vậy, Hawke lại càng mù mờ, quyết định nếu có cơ hội nhất định phải hỏi Khấu câu này nghĩa là gì. (Ta nhớ là trong truyện "Bảo bối hạo sắc lâm bảo mẫu" anh Alex nói lão già bắt năm anh em nhà họ học tiếng Trung nhưng hai truyện ta làm thì anh Hawke và anh Adam lại không biết tiếng Trung???)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Dịu Dàng Đến Điểm Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Một chiếc xe thể thao màu bạc rất đẹp, xe chưa đến cửa nhưng đã thu hút rất nhiều ánh mắt của người khác.

Ở xa nhìn thấy chiếc xe kia thì đội trưởng đội bảo vệ đã tránh qua một bên, lấy bộ đàm dặn người mở cửa.

Cánh cửa chính từ từ mở ra, Hawke vươn tay chào hỏi với bảo vệ, cười cười lái xe vào nhà.

Âu Dương Ninh Âu Dương Ninh nhàm chán ngồi bên cạnh anh, nhìn người bảo vệ khác đứng giữ cửa, lạnh nhạt nói: "Em còn tưởng rằng anh có diệu kế gì hay lắm, ai ngờ lại dùng cách cũ rích này."

"Cũ thì cũ nhưng có nguyên nhân." Hawke cười cười, xe chạy đến gần đường dành cho khách đi bộ thì dừng lại, Hawke quay người lại kêu: "Này, chị có thể ngồi đây rồi."

Nghe vậy Bạch Vân mở tấm thảm che trên người mình ra, ngồi dậy.

"Chị vẫn tốt chứ?"

"Ừ." Cô mỉm cười.

"Trước tiên chị xuống xe ở đây, từ đây cứ đi thẳng đi theo đường dành cho khách đi bộ, cuối đường là một tòa nhà âm dùm để trồng hoa, cửa không có khóa, chị ở trong đó chờ em, em đi hỏi xem Khấu ca ở đâu rồi đến đó tìm chị, OK?"

"Ok." Bạch Vân mở cửa xuống xe, vẫy tay chào hai người kia, mới nhẹ nhàng xoay người đi về phía đường dành cho khách đi bộ.

Tiếng động cơ của xe thể thao xa dần, hình như phía trước rừng cây có ánh đèn.

Tiếng nhạc tao nhã truyền đến từ phía bên trái như lớn nơi đó đèn sáng trưng, khác hẳn với nơi âm u này, chỉ là nơi đây lại có mùi cây xanh rất dễ ngửi.

Bước chậm vào rừng cây, cây cối thưa dần, cô đi theo đường dành cho người đi bộ rồi rẽ vào một con đường khác, thấy nhà âm trồng hoa màu xanh da trời xuất hiện trước mắt.

Xác định xung quanh đều không có người, cô tiến lên phía trước đẩy cửa bước vào.

Mới bước vào cô liền nghe thấy tiếng nước chảy, Bạch Vân đi ngang qua rất nhiều loại hoa lá hương thẳng đến chỗ nước chảy, chỉ thấy ở giữa nhà ẩm trồng hoa có một hồ nước, nước bắt nguồn từ hai chậu bông trên vai một pho tượng cung nữ Hy Lạp chảy ra.

Trong hồ trồng rất nhiều hoa sen màu trắng.

Cô thấy bên cạnh hồ có một chiếc ghế chắc ngồi trên đó rất thoải mái, cô ngồi xuống lấy tay sờ thì phát hiện ghế ngồi màu mà đen rất sạch, quả nhiên là có người ngồi thường xuyên.

Nước trong hồ vẫn chuyển động, cô khẽ vuốt chiếc nhẫn trên ngón giáp út, hơi giật mình.

Một tiếng động nhỏ vang lên khiến cô hồi phục tinh thần, đang suy nghĩ có nên trốn đi không, thì cô liền nghe thấy Ninh Ninh kêu to.

"Bạch Vân?"

"Ồ đây." Cô nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy nhưng chỉ thấy một mình Ninh Ninh. "Hawke đâu?"

"Anh ấy bị ngăn lại rồi, nhưng anh ấy đã hỏi được chỗ của Khấu Thiên Ngang và muốn mình đưa cậu đến đó." Ninh Ninh sửa lại khăn choàng, dặt tay cô ra khỏi nhà ẩm.

Nhanh như vậy? Xem ra em trai Khấu làm việc rất năng suất.

Bạch Vân khẽ cười, "Nếu chúng ta gặp phải bảo vệ thì làm sao bây giờ?"

"Đánh cho anh bất tỉnh." Ninh Ninh cũng không quay đầu lại, trả lời thực ngắn gọn.

Bạch Vân cười khẽ một tiếng, đi theo cô ấy ra khỏi nhà ẩm, đi qua hành lang xung quanh toàn hoa hồng, đi vào một dãy nhà sau đó lại đi ra khỏi dãy nhà đó, vòng qua một cái bể bơi, một sân đánh tennis rồi lại đi vào một dãy nhà khác.

"Những người này thật sự có tiền mà không có chỗ tiêu." Đi qua một hồ bơi và sân đánh tennis thì Ninh Ninh lẩm bẩm.

Bạch Vân chỉ cười, không nói gì cả.

"Đến rồi, cậu ở chỗ này đợi mình một lát, mình đi nhìn xem bên ngoài có người hay không." Ninh Ninh đứng lại ở một ngã rẽ rồi nói nhỏ với cô, sau đó len lén thò đầu ra ngoài nhìn xung quanh.

Trên hành lang không có ai, Ninh Ninh nhẹ nhàng thở ra, vội vàng kéo Bạch Vân đi qua, bước đến trước một cánh cửa.

Trong phòng vang lên tiếng bang bang dữ dội, Ninh Ninh đẩy cửa nhìn lên nhìn vào bên trong, xác định mình không đi lộn phòng, mới quay đầu lại nói: "Ok, anh ấy ở bên trong, chính cậu tự đi vào đi, mình phải quay lại đại sảnh đây, cẩn thận một chút, bye!"

Nhìn bóng lưng Ninh Ninh đi xa, Bạch Vân hít sâu, đẩy cửa đi vào.

Vừa mở cửa ra, tiếng bang bang lại càng lớn hơn, đi vào trong cô mới phát hiện tiếng vang đó là do Khấu Thiên Ngang tạo ra.

Cô trừng mắt nhìn, thật lâu sau mới hiểu được anh đưa lưng về phía cửa, và đang đánh quyền.

Không biết bởi vì lâu quá không thấy anh, hay vì anh cời trần, đại khái là cô đứng im tại chỗ do dự vài giây, rồi sau đó vì cửa tự động đóng lại tạo ra tiếng động cho nên khiến anh chú ý.

Nghe được tiếng đóng cửa, anh cũng không quay đầu lại nhưng lại mắng một chuỗi anh vẫn thật dài, hai tay vẫn không ngừng đập vào bao cát, mỗi một cú đập đều làm mồ hôi trên người anh văng khắp nơi.

Cảnh... đẹp vô cùng, tuy nhiên miệng anh lại không tốt.

Khỏe miệng Bạch Vân hiện lên nụ cười, hứng thú vô cùng.

"Get out here!" Không nghe thấy câu trả lời của người mới vào, anh lại xuất ra một cú đấm và tuôn ra một câu.

Ok, câu này cô hiểu được.

Bạch Vân nhún mày, nói: "La Lan tốn hết mấy vạn tiền vé máy bay, A Phương tốn rất nhiều công sức giúp em làm hộ chiếu, sau khi Ninh Ninh cùng em từ một nơi xa xôi vượt qua Thái Bình Dương..."

Cô mới nói được một nửa thì anh đã nhanh chóng xoay người lại, nhìn cô với vẻ mặt sững sờ.

Bạch Vân nhìn, cười cười nói tiếp: "Chỉ sợ em không thể âm theo ý muốn của anh được, em sợ nếu em 'cút ra ngoài' thì sẽ bị các cô ấy bắt thành 108 mảnh rồi vứt xuống Thái Bình Dương làm mồi cho cá mập."

Toàn thân anh đều là mồ hôi, về mặt ngu ngốc, mồ hôi từ trên mặt chảy xuống dưới cằm rồi rớt xuống đất.

"Râu của anh làm sao vậy?" Thấy cằm anh trơn bóng, cô cười nhẹ, tò mò hỏi.

Anh vẫn không nhúc nhích, yết hầu trượt lên trượt xuống, lại không phát ra âm thanh gì, hình như anh còn chưa thích ứng được.

"Sao vậy? Không biết em là ai hả?" Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của anh, Bạch Vân cười khê, sau đó cúi đầu nhìn lại chính mình, "Quần áo rất kỳ lạ phải không? Em không thường xuyên mặc loại lễ phục này, nhưng Hawke kiên trì muốn em mặc, nói nếu như gặp bảo vệ thì sẽ khó bị phát hiện, có phải..."

Cô ngẩng đầu lên, còn chưa nói hết câu, không biết anh đã bước đến gần cô khi nào, ôm cổ cô, dùng sức lớn đến nỗi xém nữa ép toàn bộ không khí trong khoang ngực cô ra ngoài.

Toàn thân anh đều là mồ hôi nhưng cô cũng không ngại, ôm lại anh, Bạch Vân cắn môi dưới, mũi hồng hồng, kim nén nước mắt, ở trong ngực anh nhẹ giọng hỏi hết câu hỏi kia: "Khó coi lắm sao?"

"Ông trời..." Anh thử cả nửa ngày cuối cùng cũng phát ra âm thanh khàn khàn, người phụ nữ này thật ấm áp, mềm mại, trên người lại có mùi hoa oải hương, không phải anh đang nằm mơ cũng không phải là ảo giác.

"Hy vọng câu này ý nói là nhìn rất đẹp." Cô cười nắm mắt lại dựa vào ngực anh, nghe nhịp tim đập mạnh mẽ của anh.

Khẩu Thiên Ngân muốn sờ mặt cô, mới phát hiện mình chưa cởi bao tay ra, nhưng lại sợ đột nhiên không thấy cô hoặc cô lại chạy trốn, anh biết ý nghĩ này cực kỳ vô vớ nên vẫn ôm chặt eo cô, đặt cô ngồi trên bàn, xác định cô ở trong phạm vi khống chế của mình, mới dùng răng cắn băng dính trên bao tay. "Anh gọi rất nhiều cuộc điện thoại, tại sao em lại không nhận điện thoại của anh? Đáng chết! Em đã chạy đi chỗ nào hả?"

"Anh nghĩ bây giờ em đang ở đâu?" Cô cười hỏi ngược lại anh, vỗ vỗ cánh tay anh, "Đưa tay cho em."

"Làm sao em có thể đến đây?" Anh nghe lời vươn tay, để cô tháo bao tay cho mình.

Bạch Vân tháo bao tay trên tay phải cho anh, anh lại tự động đưa tay trái đến trước mặt cô, cô tiếp tục tháo cho anh, rồi nhìn anh, mặt không đỏ không thờ gấp nói: "Em nhớ anh."

Ngực anh thắt chặt lại, bao tay còn lại cũng được cởi ra, tuy nhiên trên tay vẫn còn cuốn băng vải, anh đã không chịu được nữa liền đưa tay nâng mặt cô lên, hôn cô.

Anh nhẹ nhàng, cẩn thận nhắm nháp cái miệng nhỏ nanh xinh xắn, giống như sợ rằng nếu hơi quá sức một tý sẽ phá hư cái miệng của cô.

"Nói lại lần nữa xem." Anh thở nhẹ, ở bên môi cô thì thầm.

"Em nhớ anh." Cô dịu dàng cười, vươn tay lau mồ hôi cho anh.

Thấy trên trán, trên mặt, cánh tay cô đều dính mồ hôi của mình, thậm chí ngay cả quần áo bởi vì anh dầy vò mà ướt một nửa, anh đá lông nheo, nói giọng: "Anh không biết em lại chảy nhiều mồ hôi như vậy đấy."

Bạch Vân đỏ bừng cả mặt, vỗ đầu vai anh, "Ác nhân cáo trạng trước."

Nghe vậy, đột nhiên anh cười lớn, ôm ngang eo cô bế lên, xoay người đi về một cánh cửa khác.

Cô hoảng sợ, ôm chặt cổ anh, "Khẩu?"

"Hả?" Anh nhượng mảy.

"Anh bế em đi đâu?"

Anh cúi đầu dịu dàng vào hõm vai cô ngửi ngửi, cười cực kỳ ái muội, thấp giọng nói: "Tuy anh rất thích trên người em có mùi cơ thể anh, nhưng anh lại càng thích rửa sạch chúng."

.....

"Nó không phải là không đẹp."

"Cái gì?"

"Bộ lễ phục."

Một hồi im lặng.

Không lấy được câu trả lời vừa ý, Bạch Vân dựa đầu vào ngực anh, khuôn mặt nhỏ nanh, đôi mi thanh tú hơi chau lại, "Em mặc rất xấu sao?"

Anh trần nhà trần nhà, ho khan một tiếng, sau đó mới trả lời: "Không có, em mặc vào vô cùng... xinh đẹp."

"Vậy tại sao anh cố ý phá hư nó?" Cô đưa tay giữ lấy mặt anh, muốn anh cúi đầu nhìn mình.

Bởi vì bộ lễ phục đó... chết tiệt, nó rất gọi cảm! Anh bị điên mới để cho người đàn ông khác thấy bộ đáng đó của cô!

Khấu Thiên Ngang nhìn người phụ nữ nằm trên người mình, đang ở giữa bồn tắm lớn giống như đóa hoa mới nở (Chỉ dung mạo đẹp đẽ của người con gái), xem ra vợ anh vô cùng gọi cảm, hấp dẫn mê người, trong lòng anh thầm nghĩ vậy, nhưng trên mặt vẫn không quên nở nụ cười, thờn nói sang chuyện khác, "Em có cảm thấy nước hơi mạnh không? Có muốn anh điều chỉnh lại không?" (Nước hơi mạnh chỉ vì nước chảy mạnh không phải ta đánh sai đâu nhé ^_^)

"Em cảm thấy..." Bạch Vân một tay chống cằm một tay đánh nhẹ vào lồng ngực của anh, nhưong mảy cười nói: "Anh không thích bộ lễ phục đó."

"Anh cảm thấy..." Anh nhử mi lại, cười tà nói: "Anh thích em không mặc quần áo."

"Em cảm thấy..." Cô đỏ bừng mặt, nhẩn mặt nhắm mảy, hừ nói: "Anh là một đại sắc quỷ."

"Anh cảm thấy..." Bàn tay to của anh xấu xa từ lưng trần tinh tể của cô một đường di chuyển xuống dưới, cười gian nói: "Em đã sớm biết chuyện này mới đúng."

"Hắc!" Cô xấu hổ, đánh vai anh.

Anh cất tiếng cười to, ôm lấy cổ cô, hôn đôi môi hồng, "Bà xã, em thật đáng yêu."

"Em đã hơn ba mươi rồi, đáng yêu không phải là từ dùng để hình dung em." Cô đỏ mặt lăm lăm.

"Vậy gọi cảm thì sao?" Anh mát xa cổ và gáy cô, cười nhẹ nói.

"Miễn cưỡng có thể chấp nhận được..." Bạch Vân lại nằm trên ngực anh, thoải mái thở hắt ra, nằm trong bồn tắm lớn tắm nước ấm làm cô thả lỏng cơ thể, lại hơi buồn ngủ. "Bồn tắm này thật lớn, anh nghĩ chúng ta có thể mang một cái về nhà được không?"

"Anh nghĩ có thể mang về Đài Loan." Anh cũng cảm thấy không tệ, ít nhất bồn tắm này khá lớn, coi như không có anh cũng nghĩ biện pháp lấy cho được một cái. "Bất quá phải sửa phòng tắm của chúng ta rộng thêm chút nữa."

"Ừ, không sao...." Cô ngáp một cái nho nhỏ.

"Này, em đừng ngủ ở đây." Thấy cô hơi mệt, sợ cô sẽ đang tắm mà ngủ quên, Khấu Thiên Ngang tắt vòi nước, ôm cô ra khỏi bồn tắm, cầm lấy khăn bông lau khô người cô.

Bạch Vân ngoan ngoãn mặc anh định đoạt, chỉ là sau khi lau khô tóc cho cô, cô đã tỉnh một chút, tính ra cũng không buồn ngủ như trước nữa. Cô lấy một cái khăn tắm bọc mình lại, nhìn áo tắm treo ở một bên, biết rõ nó thật sự rất lớn nếu cô mặc chắc canh sẽ khéo lê dưới đất. "Anh có quần áo nào mà em có thể mặc vừa không?"

"Anh nghĩ chắc là có." Anh mặc áo choàng tắm rồi dắt tay ra khỏi phòng tắm đi về phía phòng ngủ.

Chắc là có? Bạch Vân nhử đôi mi thanh tú lại, ngồi trên chiếc giường đặc biệt lớn, nhìn anh lục lọi tủ quần áo, hi vọng rằng mình không nhìn thấy bộ quần áo nào dành cho phụ nữ ở đây, tốt nhất là không có, bằng không cô không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Oa, cô đây là đang ghen sao?

Suy nghĩ dừng lại, cô hậu tri hậu giác phát hiện mình lại ăn dấm chua với một người phụ nữ không có thật. Cúi đầu nhìn mười ngón tay không tự giác đang đan chặt vào nhau, lại ngẩng đầu nhìn anh, Bạch Vân giật thót tim, cắn môi nhử mảy.

"Em xem cái này được chứ?" Anh lấy ra một bộ quần áo, xoay người lại đưa cho cô xem.

Bạch Vân hoàn hồn, ngẩng đầu lên nhìn, lập tức bật cười. Đó là một cái áo sơ mi, áo sơ mi nam của anh, hơn nữa chiếc áo đó có in hoa văn đặc trưng của Hawaii.

"Anh muốn em mặc cái đó?" Cô nhử mảy cười, "Trừ khi em chết."

"Được rồi, vậy cái này thì thế nào?" Anh lại đưa ra một cái áo son mi khác.

Cái này bình thường hơn cái kia một chút, chỉ là màu vàng đất hơi giống.... (Màu vàng giống...các bạn tự nghĩ nhé == Trong bản convert ghi là "hơi giống... đồ" nhưng mình để trống chữ đó)

Cô trừng mắt nhìn, sau đó dùng lực lắc đầu, bắt đầu hoài nghi sở thích của anh.

"Anh biết rồi, em chờ một chút." Anh bỏ áo sơ mi trên tay qua một bên, rồi giống như cầm một vật quý giá lấy một cái khác ra. "Cái này nhất định em sẽ

thích!"

Quần tứ giác? Nếu mặc cái này thì nửa người trên của cô không phải sẽ trần trụi sao? Cô sẽ thích cái quý!

"Này!" Bạch Vân đỏ mặt quát khẽ một tiếng, vói tay lấy cái gối ném về phía anh.

Anh cười cúi đầu tránh cái gối. "Anh nói giỡn thôi, nói giỡn thôi, cái này mới đúng!"

Thấy cái áo sơ mi trắng, Bạch Vân mới định chỉ động tác đang lấy cái gối khác ném anh, cô đứng dậy cầm lấy áo sơ mi rồi liền mặc lên người sau khi cài nút xong mới kéo khăn tắm trên người xuống.

Cô làm như vậy là vì đề phòng anh lại nổi sắc tâm, ai biết được áo sơ mi của anh lại quá lớn, cổ áo xệ xuống trước ngực cô, mơ hồ lộ ra cặp nhũ hoa tròn trịa, càng hấp dẫn mê người.

Anh nhú mày huyết sáo một cái.

Cô vừa buồn cười vừa tức giận liếc anh một cái, đi đến cạnh bàn cầm lấy túi nhỏ rồi đi đến trước gương tháo kính áp tròng xuống.

Anh đi đến phía sau cô, ôm eo cô, cầm dựa lên vai cô về mặt lưu manh nói: "Bà xã, hiện tại em thấy anh có đẹp trai không?"

Bạch Vân hình ảnh anh phản chiếu trong gương, khẽ cười. Vẫn quên nói với anh, cô cận 300 độ, anh tựa vào gần cô như vậy nhưng nếu cô không mang kính thì cô cũng nhìn không rõ.

Cổ ý nheo mắt lại, cô nhìn anh trong gương, nhìn trái một chút rồi lại nhìn phải một chút, trầm ngâm nói: "Ừ... em cảm thấy ..."

"Thấy như thế nào? Rất tuần tú đúng không?" Anh hôn vai cô, cười tự mãn.

"Mặt của anh..." Bạch Vân đưa tay vỗ vỗ mặt anh, hơi mắt nheo lại thành một đường thẳng, lại nghiêng người dựa sát vào gương, sau đó đưa ra một kết luận, "Hoàn toàn mơ hồ, xem ra rất giống mặt của người khổng lồ nha."

Gi? Hoàn toàn mơ hồ?

Anh sùng sốt, xoay người cô lại, liền dí sát mặt vào mặt cô, nhú mày lắm bầm: "Bà xã, em cận mấy độ vậy? Nhìn gần như vậy có thấy rõ không?"

Cô lắc đầu, nén cười: "Quá gần, chỉ thấy mắt anh thôi."

"Vậy thì sao?" Anh lui ra một chút.

Cô cười ra tiếng, cau mày đi cà nhắc lại gần hôn anh. "Thấy rõ, đầu đất. Em chỉ cận 300 độ thôi."

"Đầu đất?" Anh nhướn mi, trán dựa vào trán cô, bộ dạng giống con sói hoang. "Cái người này là cô bé quàng khăn đỏ nói dối, anh muốn ăn em."

"Hắc, em lại không mặc áo choàng màu đỏ." Cô cười muốn chạy, nhưng eo nhỏ lại bị anh giữ chặt.

"Cái này anh có thể giải quyết." Anh lặng lẽ cười hai tiếng, lại lấy trong tủ ra một cái áo sơ mi màu đỏ tươi, phủ lên đầu cô.

"Oa, thật rợn người a." Nhân dịp anh phủ áo lên đầu cô, thì cô cười tránh được. "Em bắt đầu hoài nghi sở thích chọn quần áo của anh rồi."

"Cái gì rợn người, kiểu dáng này năm đó rất thịnh hành đó." Anh đuổi theo cô, cố gắng phải khoác cái áo sơ mi màu đỏ này lên đầu cô cho bằng được.

"Cái gì thịnh hành, nhất định anh bị người ta lừa rồi... ah..." cô nhăn mặt nhăn mày, vừa trốn vừa phê bình, kết quả là do không chú ý nên bị anh bắt được, đè lên giường.

Khấu Thiên Ngang đè lên cô, lộ ra nụ cười chiến thắng của trẻ con, "Bắt được em rồi!" Anh trùm áo sơ mi lên đầu cô, cố ý hạ âm lượng xuống nói: "Cô bé quàng khăn đỏ, anh đói bụng rồi, làm sao bây giờ?"

"Đi ăn cơm." Bạch Vân đỏ mặt, gắng gượng trả lời.

"Anh thích ăn..." Anh nhìn cô, con người màu đen hiện lên ánh lửa dục vọng, anh hôn chớp mũi, cằm của cô. "Vừa trắng..." Cái miệng nóng ẩm một đường trượt xuống xương quai xanh, nhỏ giọng gần như không nghe được nói: "Lại non mềm..."

Môi anh tiếp tục đi xuống, kéo áo sơ mi trên người cô ra, ngậm chặt đầu vú đứng thẳng của cô, trêu đùa cô.

Bạch Vân khẽ thở, bàn tay nhỏ luồn vào mái tóc đen ẩm ướt của anh.

Anh ngẩng đầu, cười nói cho hết câu: "Lại là cô gái ngon miệng."

"Khấu." Cô thờ gấp gọi tên anh, đôi mắt nâu mông lung.

"Hà?"

Cô nắm lấy gáy anh, kéo đầu anh xuống, nói nhỏ bên tai anh: "Anh nói quá nhiều."

Anh cười ra tiếng, sau đó quyết định... Không nói nhảm nữa.

.....

Tay cô vẽ vòng quanh khuôn mặt thô kệch của anh, vuốt vuốt cái cằm trơn bóng, cắn môi cười nói: "Anh còn chưa nói chuyện gì đã xảy ra với bộ râu của anh đấy."

"Em nhớ nó à?"

"Ừ hơi nhớ."

Anh cầm ngón tay cô, "Ừ, đã để nó mấy năm, giờ anh muốn thay đổi hình tượng, cho nên cạo sạch rồi. Nếu em thích, anh sẽ nuôi lại."

"Không sao, dáng vẻ này cũng không tệ, xem anh cũng trẻ ra vài tuổi." Cô lại nằm xuống trên ngực anh, nhắm mắt lại, lắng nghe nhịp tim của anh, dịu dàng nói.

"Thật sao?" Anh nhếch miệng cười.

"Ừ." Cô khẽ gật đầu.

Ôm chặt cô, bàn tay to của Khấu Thiên Ngang vô ý vuốt ve cánh tay trơn mềm của cô, chỉ cảm thấy trong ngực dâng lên cảm xúc an tĩnh, ấm áp.

Cái loại cảm giác này rất kỳ lạ, chỉ khi ở bên cạnh cô mới có, nó làm anh cảm thấy bình tĩnh.

Từ khi trở lại dinh thự này, không có lúc nào anh không nghĩ cách rời khỏi đây, ai ngờ lão đầu tử kia lại giữ hộ chiếu của anh, lại còn phai hai cái đuôi luôn theo anh từ sáng đến tối, nhìn anh giống như người tự do nhưng trên thực tế lại không khác người bị giam lỏng là mấy.

Tức giận tích lũy mấy ngày nay, thiếu chút nữa là bộc phát ngay tại tiệc rượu sinh nhật của lão đầu tử.

Những người đến dự tiệc, có hơn phân nửa là đến xem kịch vui, ngoài mặt thì chúc thọ, nhưng trên thực tế là chờ xem kịch vui, xem mấy con trai nhà họ Bart đối mặt như thế nào với đứa con ruột mà lão Bart mới tìm về.

Chiều nay Lam Tư mới từ Newyork về tuy về mặt lạnh lùng nhưng trong lòng rất tức giận, anh cố gắng tránh mặt anh ta, không muốn xung đột chính diện với Lam Tư.

Không phải anh trở về để tranh giành, nhưng những người khác không hề nghĩ như vậy.

Chưa đến tám giờ, anh đã lười gặp những thứ xấu xí kia, tham khinh, thói rửa mặt rửa người hai mặt, anh phải phát tiết cơn giận của mình, anh biết anh rời đi lão đầu sẽ rất tức giận, nhưng anh cũng biết lão đầu sẽ không ngăn cản anh, lão đầu rất chú ý thể diện, cũng không thể làm mất thể diện được.

Đồng hồ treo tường, chỉ mười một giờ.

Anh cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng mà vững vàng của cô, biết cô đã ngủ.

Sự xuất hiện của cô, giống như mưa đã kịp thời cứu mạng anh, vốn anh tưởng rằng cô giống như ảo ảnh trong sa mạc, mãi đến khi chạm vào cô, anh mới xác định cô là thật.

Thật...

Ôm chặt cánh tay của cô hơn, anh hôn lên trán cô, nhắm mắt lại tham lam hít sâu một hơi, cảm nhận mùi thơm nhàn nhạt trên người cô, cảm giác tim cô đập chung một nhịp với anh, nhịp nhàng nhịu nhàng và có quy luật, làm bạn cùng anh tiến vào yên tĩnh, trong mơ có cô.

....

Trời đã sáng.

Trên trần nhà màu trắng lấp lánh ánh phản chiếu của nước, bên tay ngoài tiếng tim đập của anh còn có tiếng hô hấp của anh nữa.

Khóe môi tràn đầy mỉm cười, cô rất nhớ cảm giác rời giường này.

Đồng hồ trên bàn hiển thị mới tám giờ, nhưng tinh thần cô rất tốt, cho nên vẫn ngồi dậy, nhẹ nhàng dời cánh tay của anh đang ở trên eo cô ra, sau đó bước xuống giường đi vào phòng tắm rửa mặt.

Phòng của anh ở lầu hai, phòng tắm có cửa sổ sát đất, đứng ở đây có thể nhìn ra là tòa đình viện, xa hơn một chút là biển xanh thẳm, trên mặt biển sóng gợn lăn tăn, nhưng nhìn khoảng cách đó thì ánh nước phản chiếu trên trần nhà của phòng anh thì chắc chắn không phải nước biển tạo thành rồi.

Rửa mặt, đánh răng xong, cô trở lại phòng, đi đến một cánh cửa khác nhìn ra ngoài.

Quả nhiên, bên ngoài là bể bơi.

Một ánh sáng phản chiếu khác rất chói mắt khiến cô quay đầu, chỉ thấy một tủ kính bên trong để đầy huy chương và cúp vàng, cô tò mò đi qua.

Tối qua quá vội cô không có nhìn xung quanh, bây giờ vừa thấy, căn phòng này quả nhiên có dấu tích thời thiếu niên của anh, đặc biệt là một tủ chiến lợi phẩm lấp lánh.

Coi như cô xem cũng không biết trên huy chương và cúp viết cái gì, cũng hiểu được muốn lấy được một cái cũng rất khó, đặc biệt cô nhớ rõ anh từng nói trước khi cha anh tìm được anh và đưa anh đến Mỹ thì anh đã lớn lên ở Trung Quốc.

Nhìn một tủ giải thưởng, Bạch Vân chỉ cảm thấy đau lòng.

Hình như cô có thể nhìn thấy cậu thiếu niên năm đó, từ nhỏ đã mất cha, khi biết được cha mình còn sống, thì hưng phấn, vui sướng như thế nào, nhất định anh đã rất cố gắng muốn lấy được sự chú ý và yêu mến của cha, khó trách khi biết được chân tướng sự việc thì anh không thể tha thứ được, phần hận mà bỏ nhà đi...

"Em thật đẹp." Giọng nói trầm thấp và khàn khàn của anh vang lên.

"Cám ơn." Bạch Vân quay đầu, thấy anh vẫn nằm trên giường, đã thức nhưng con mắt vẫn nửa mở nửa nhắm, khóe miệng nở nụ cười lười biếng.

"Anh thích đáng về em mặc áo sơ mi của anh." Anh khép hờ đôi mắt, lười biếng cười nói: "Nhìn cực kỳ gợi cảm."

Bạch Vân hơi nhíu mày, cô chỉ mặc áo sơ mi của anh mà không mặc quần, đương nhiên anh sẽ thấy gợi cảm.

"Đến đây." Anh vẫn nằm trên giường, vẫy vẫy tay với cô, vì mới tỉnh dậy mà giọng nói hơi khàn khàn.

Cô nghe lời đi qua, ngồi xuống bên giường, đưa tay cào loạn mái tóc đen của anh, mỉm cười, "Chào buổi sáng."

Khấu Thiên Ngang cũng không tốt như vậy, duỗi cánh tay dài ra ôm eo cô, động tác gọn gàng kéo cô đặt dưới thân, sau đó cho cô một nụ hôn sâu trên môi, mới cười nói: "Chào buổi sáng."

"Anh thật nặng." Cô cau mày, giọng nói mang theo nụ cười kháng nghị.

"Em thật thơm." Về mặt anh cọt nhả hôn lên trán cô, lại hôn lên chóp mũi cô, nhưng ánh nước phản chiếu chiếu xuống, anh mới phát hiện trán, chóp mũi, hai gò má của cô ửng hồng khác thường, anh hơi lui ra, sau đó lại dí sát mặt vào xem, bất giác nhíu mày: "Em phơi nắng bị bỏng?"

Tối qua ngọn đèn sáng lơ mơ, anh vẫn tưởng rằng cô đỏ mặt. Âm thầm tự trách mình sơ ý, anh lấy ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ của cô, "Có đau không?"

"Cũng may, không có cảm giác gì." Bạch Vân cười cười, muốn anh đừng để ý, "Em vốn đi nắng dễ bị hồng da, mấy ngày nữa sẽ hết thôi."

Anh vẫn cau chặt mày lại, xoay người xuống giường, "Anh đi lấy thuốc."

"Khấu, khoan đã....." Bạch Vân ngồi dậy, muốn nói anh không cần lấy thuốc, ai ngờ anh vừa mở cửa liền đứng lại, nhưng không phải vì cô kêu.

Ngoài cửa, có một người đàn ông cột tóc đuôi ngựa.

"Em ở đứng ở đây làm gì?" Liếc nhìn người đến, Khấu Thiên Ngang nhăn mày lại.

"Chỉ là đến nói cho anh, sự việc bị lộ rồi." Người đó nhìn Bạch Vân, mỉm cười, giơ tay lên và lên tiếng chào hỏi, "Hi, tôi là em ba của anh ấy, Alex."

"Hi." Bạch Vân quay lại cũng mỉm cười.

Cái gì mà hi? Về đẹp của chân cô đều bị thấy hết, lại vẫn còn hi!

Khấu Thiên Ngang nhanh chóng chặn tầm mắt của Alex, đẩy anh ra khỏi cửa, hỏi: "Cái gì mà sự việc bị lộ rồi? Em đang nói cái quỷ gì vậy?"

Alex hơi sững sờ, "Chị ấy vẫn chưa nói với anh sao?"

"Nói cái gì?" Khấu Thiên Ngang nhíu mày rậm lại, khoanh tay trước ngực, chờ đợi.

Alex nhìn anh, thật hy vọng chuyện này không phải mình nói, nhưng lần này lão đầu tử hơi quá đáng, âm thầm thở dài, rồi nói: "Chị ấy mấy ngày trước có đến đây, nhưng lão đầu tử hạ lệnh chặn chị ấy ở ngoài cửa không cho vào, đại khái lão đầu tử cho rằng chị ấy đứng đợi một ngày rồi sẽ từ bỏ, ai biết

ngày nào chị ấy cũng đến."

Khấu Thiên Ngang vừa nghe vậy liền ngừng đầu, trong lòng bốc lên lửa giận, lúc này mới biết được tại sao Bạch Vân lại phơi nắng đến nỗi bị bỏng.

Anh túm lấy cổ áo Alex, "Tại sao em biết chuyện này lại không nói cho anh biết?"

"Hắc, tối hôm qua em mới hiểu rõ mọi chuyện." Alex cười khổ giải thích: "Mỗi ngày em đi ra ngoài đều gặp chị ấy ở cổng chính, nhưng chị ấy bình tĩnh ngồi trên bục gạch, đội mũ rom, vừa ăn táo vừa xem tiểu thuyết, đáng vẻ nhẹ nhàng thoải mái, làm sao mà em biết được chị ấy đến đây tìm anh?"

"Khấu, có chuyện gì vậy?" Bạch Vân đến phòng tắm lấy khăn tắm làm vấy quần vào người, vừa ra khỏi cửa đã thấy anh nổi giận nổi giận đùng đùng nắm cổ áo em trai mình, đáng vẻ rất muốn đánh người.

Khấu Thiên Ngang ngừng đầu áp chế lửa giận, buông lỏng tay, xoay người lại nhìn cô, "Em đến đây mấy ngày rồi?"

"Năm ngày, làm sao vậy?"

Bắp thịt anh căng lên, giống như bị người khác đánh một cú.

"Khấu?" Bạch Vân lo lắng nhìn anh.

"Không có việc gì." Anh nâng mặt cô, hôn lên một cái, dặn dò: "Ngoan ngoãn ở đây đợi anh, không được đi loạn, tối nay anh sẽ quay lại."

Nói xong, anh xoay người rồi đi.

"Khấu, anh đi đâu vậy? Khấu..." Phát hiện anh có điểm không đúng, Bạch Vân muốn đuổi theo, nhưng khăn tắm bên hông thật sự không chắc chắn, cô cầm tức nắm chặt khăn tắm bên hông, quyết định xuống tay với người khác.

"Sao lại thế này?" Bạch Vân xoay người nhìn Alex.

"Sorry, I..." Alex mới mở miệng liền nói Anh vẫn.

"Ít ngạt tôi đi! Hawke đã nói với tôi, toàn gia đình các người tất cả đều bị ép học tiếng Trung!" Cô lạnh mặt chất vấn: "Đã xảy ra chuyện gì? Vì sao anh ấy lại nổi giận như vậy?"

Alex hoảng sợ, không nghĩ tới nhìn cô giống như một cô gái nhỏ nhu nhược lại phát hỏa lớn như thế, hình như anh không hề nghĩ ngợi liền trả lời cô: "Anh ấy vừa mới biết được, chị bị chặn ở ngoài cửa."

"Đáng chết!" Khẽ nguyên rủa một tiếng, hiện tại cô đã biết khẩu đi đâu, nhất định anh chạy đi tìm cha anh. Cô nhủ mày, cắn cắn môi, sau đó ngừng đầu nhìn Alex, "Cha cậu đang ở đâu?"

"Hiện tại sao?" Alex chột nhủ mày, khoe miệng tươi cười, "Phòng Thần Quang."

"Phòng Thần Quang?"

"Xuống lầu, quẹo phải đi vòng qua sân, sau đó quẹo trái đi thẳng, là có thể nhìn thấy nhà lớn và đường dành cho người đi bộ, đi đến cuối vào một cánh cửa rồi quẹo trái, đi thẳng vòng qua đại sảnh, cánh cửa thứ tám bên phải chính là nó."

"Cám ơn." Bạch Vân nói, rồi nắm chặt khăn tắm bên hông, vội vàng chạy đi.

Đáy mắt Alex hiện lên tia hứng thú, anh nhìn đồng hồ trên tay, xác định còn chút thời gian nữa hai tiểu quý kia mới dậy, thế là liền quyết định đi đến phòng Thần Quang góp vui, dù sao cái nhà này đã lâu lắm rồi không có náo nhiệt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Dịu Dàng Đến Điểm Danh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Xuống lầu cô càng cuốn chặt khăn tắm, sau khi xác định nó không có tuột xuống, mới cột vạt áo bên hông lại, ăn mặc như vậy không được lịch sự cho lắm nhưng ít nhất cũng có thể nhìn.

Bước nhanh qua bàn đá trong sân và đường dành cho người đi bộ, khi cô đi qua toà nhà nguy nga màu trắng thì trong lòng hơi khẩn trương, sau khi vào cửa, cô tìm kiếm một chút, cuối cùng đi đến đại sảnh có thể chứa hơn trăm người.

Bạch Vân thăm nghĩ, nơi này được trang hoàng như một hoàng cung.

Nơi này treo đèn thủy tinh rất lớn, pho tượng tinh xảo, thâm lộng lẫy, trên trần nhà vẽ hình thiên sứ, cô có ấn tượng nhất là hai cái cầu thang mỹ lệ màu trắng kia.

Ông trời, đây thật là...

Cô đứng ngây người trước cầu thang khoảng ba giây, sau đó mới phát hiện Alex đã quên nói cho cô biết nên đi đường nào, cô đi đến cửa lớn, nơi nào có ít nhất năm đường đi, đương nhiên không bao gồm hai cái cầu thang kia.

Đứng tại chỗ quay một vòng, đột nhiên có một tiếng vang thật lớn, cô còn chưa kịp xác định nó từ đâu truyền đến, sau đó lại nghe tiếng của một người già đang giận dữ mắng chửi.

Rất nhanh Bạch Vân liền phát hiện, mình không cần lo lắng không tìm được họ, chỉ cần đi theo tiếng gầm thét đó là được.

Tuy nhiên cô nghe không hiểu họ đang nói gì, nhưng giọng của Khấu rất tức giận khiến cô lo lắng, từ trước đến giờ anh chưa bao giờ dữ dội như vậy, ít nhất là cô từng thấy qua.

Sau đó, họ cãi vã xen cả tiếng Trung.

Bước chậm đến nơi phát ra âm thanh, cô đẩy cửa đi vào, âm lượng của họ lớn hơn.

Sau khi đi vào, Bạch Vân mới phát hiện phòng Thần Quang là chỗ mà họ dùng bữa sáng, ngay trước cửa là một cái bàn dài, trong bàn có bốn người đàn ông.

Chủ vị là một ông cụ, Khấu đứng cách ông không xa, hai người đều mặt đỏ tai hồng, nhưng hai người khác không để tâm đến cuộc cãi vã, chỉ chuyên tâm ăn bữa sáng của mình, người ngồi sát cửa mặc áo bông trắng, có một bộ đầu vàng giống Hawke, chỉ là màu tóc của anh ta nhạt hơn mà thôi, anh ta đưa lưng về phía cô cầm đầu cầm cốc ăn bữa sáng của mình, lưng nổi lên bắp thịt rất giống Arnold Schwarzenegger, một người đàn ông khác mang giày Tây, tóc đỏ chải ngay ngắn, sống mũi cao thẳng, mắt xám sặc sền, mặt không có biểu cảm gì đang nâng cốc uống cà phê, cô vừa vào cửa anh ta liền nhìn thẳng cô.

Anh ta là người duy nhất trong căn phòng này chú ý đến sự tồn tại của cô, hai người bên kia vẫn đang còn gầm thét lẫn nhau.

Điều khiến Bạch Vân kinh ngạc là ông lão kia cực kỳ quen mặt, cô cẩn thận nhìn kỹ, mới nhận ra đó là cụ già ngoan cố hôm qua, chẳng qua lời nói của ông lúc này khiến cô hơi nhũn mảy.

"Con lập tức ly hôn cho cha, cô gái đó không xứng với con!"

"Không xứng với tôi? Là không xứng với tôi hay không xứng với nhà họ Bart?" Khấu Thiên Ngang ngẩng đầu chế nhạo nói: "Tôi nói cho ông biết, người không xứng là tôi, là tôi không xứng với cô ấy, cái họ Bart này không xứng với cô ấy!"

"Khốn khiếp!" lão Bart chống cây ba-toong đứng lên, tức giận đến nổi sắc trắng bệch. "Cái loại đàn bà chỉ ham tài sản của nhà họ Bart, con bị cô ta lừa...."

"Tôi cảnh cáo ông, ông dám sỉ nhục cô ấy một câu nữa..." Khấu Thiên Ngang tức giận cắt ngang lời ông.

Lão Bart càng tức giận, không đợi anh nói hết câu, liền rống lại: "Mày là cái đồ vong ơn bội nghĩa, nếu tao không nhận mày, nếu tao không nuôi mày..."

"Nuôi tôi, nhận tôi?" Khấu Thiên Ngang nổi trận lôi đình quát: "Nếu không phải ông không thể sinh con, nếu ông không xảy ra vụ tai nạn kia, ông có nghĩ đến người con gái bị ông vứt bỏ, chưa cưới mà phải sinh con, cuối cùng vì nuôi con mà làm việc quá độ đến nỗi mất mạng không? Tôi nói cho ông biết, tất cả những gì tôi có hôm nay là do tự bản thân tôi giành được! Coi như không có ông, tôi vẫn sống rất tốt!"

"Mày... mày... mày..." lão Bart đưa tay chỉ anh, tức giận đến nỗi toàn thân phát run không nói ra lời.

"Đây là cuộc sống của tôi, Bạch Vân là vợ tôi." Anh lạnh mặt nói: "Ông đừng hy vọng dùng tiền bạc có thể đuổi cô ấy, trên thế giới này, không phải cái gì cũng có thể mua được bằng tiền, chẳng qua tôi nhớ ông vĩnh viễn không hiểu!"

Lão Bart sắc mặt trắng bệch, xoa ngực, cây ba-toong ông đang cầm rơi xuống đất, lăn qua một bên.

Bạch Vân ngăn ra, không hiểu vì sao ba người đàn ông khác không động, mặt không có cảm xúc nhìn ông lão đang phát tác bệnh tim.

"Ông không cần giả bộ, bệnh tim? Có quý mới tin!" Khấu Thiên Ngang thờ ơ nhìn lão Bart đang quỳ rạp trên mặt đất. "Nếu không phải Bạch Vân kiên trì muốn tôi về, thì một bước tôi cũng không bước vào căn nhà này!"

Ông trời? Khấu cho rằng ông ấy giả bộ? Chẳng lẽ bọn họ đều cho rằng...

Bạch Vân nhanh chóng quay đầu, chỉ thấy hai người đàn ông kia ai uống cà phê thì vẫn uống cà phê, ai ăn cơm thì vẫn ăn cơm, căn bản không ai để ý.

Làm cái gì? Mất thấy sắc mặt lão Bart tái nhợt, toàn thân đổ mồ hôi quỳ rạp xuống đất, cô vội chạy đến đỡ ông, vội móc thuốc trong túi áo ông ra, đổ ra một viên cho ông, nhưng mà lão Bart không còn cảm được, cô liền nhét viên thuốc vào miệng ông, nhưng tình trạng của ông vẫn nghiêm trọng như cũ.

Nhìn thấy Bạch Vân, Khẩu Thiên Ngang sững sờ, nhất thời không phản ứng kịp, sau đó lập tức kéo tay cô. "Đừng để ý đến ông ấy! Ông ấy già bộ đó!"

"Ông ấy không già bộ! Hôm qua trên bờ biển bệnh tim của ông ấy đã phát tác một lần, là thật..." Cô còn chưa nói hết, lão Bart đã ngắt lời.

Bạch Vân đẩy Khẩu ra, xoay người lại quỳ xuống đất, thấy ông đã ngừng thở và tim cũng đã ngừng đập, cô vội quay đầu lại hô to: "Còn thất thần cái gì? Mau gọi xe cấp cứu đi!"

Đáng chết! Hiện tại phải làm sao? Kỹ thuật hồi phục tim và phổi! Đúng rồi, chính là nó!

Nhìn sắc mặt đã trắng của lão Bart, cô vội vàng tìm kiếm chỗ nối giữa xương sườn và xương ngực, lại lên trên thêm hai đầu ngón tay, lấy tay đè lên đó, bắt đầu làm động tác để hồi phục tim và phổi.

Đúng rồi, là vị trí này, ép xuống tim, nhưng mấy lần đây? Cô nhớ rõ đã học qua, nhưng ép mấy lần? Năm lần? Mười lần? Đáng chết! Cô chỉ nhớ rõ trong quá trình phải dùng miệng làm hô hấp nhân tạo hai lần.

Đáng giận, làm trước đã rồi nói!

Hạ quyết tâm, trước hết làm mười lần, sau đó lại làm hô hấp nhân tạo.

Một, hai, ba, bốn, năm... mười bốn, mười lăm, và hai lần hô hấp nhân tạo.

Ngắn ngủn chỉ trong vài phút, cô đã mệt gần chết, chỉ cảm thấy sống một ngày bằng một năm, cô không ngừng lặp lại động tác giống nhau, hai mắt nhìn chăm chú mặt ông lão, bất giác thì thảo mắng: "Hô hấp, mau hô hấp, chết tiệt! Mau hô hấp..."

Sau đó, cô cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng tim ông lão cũng đập lại, một giây sau bác sĩ và y tá đi vào, vừa thấy họ, nhất thời Bạch Vân thở nhẹ một hơi, lui qua một bên, cô mới phát hiện, ba người đàn ông kia, từ Khẩu đến hai người em của anh, ba người vẫn đứng im tại chỗ, trên mặt không có chút máu nào.

Cô ngẩn ra, mới phát hiện người gọi xe cấp cứu là Á Lịch Thượng, nếu cô nhớ không sai, anh gọi là Alex.

"Chuyện gì vậy?" Nghe thấy ồn ào, Hawke cũng xuất hiện.

"Bệnh tim của lão đầu từ lại tái phát, thiên sứ của khẩu ca dùng CPR* cứu ông ấy." Sắc mặt Alex cũng rất tái.

(*CPR là viết tắt của cụm từ tiếng anh - Cardiopulmonary resuscitation - nghĩa là hô hấp nhân tạo, hà hơi thổi ngạt. Tuy nhiên từ tiếng việt này vẫn là chưa đủ vì với một quy trình CPR đúng cách, ta còn cần phải dùng tay tác động vào lồng ngực (vị trí tim) để giúp máu tuần hoàn, đồng thời mới dùng miệng giúp nạn nhân hô hấp.)

"Trước kia có học qua, chẳng qua là quên mất, nếu ông ấy có thể sống thì do mạng của ông ấy lớn."

Liếc cô một cái, Hawke nhếch miệng cười, "Quần áo rất đẹp."

Bạch Vân cúi đầu nhìn, mới nhớ tới quần áo của mình không lịch sự mấy, mà sau khi trải qua cuộc hỗn loạn vừa rồi, tuy khăn tắm vẫn còn buộc chặt, nhưng vẫn lộ ra một nửa cặp đùi trắng như tuyết."

Cô đỏ mặt, cố trấn định nói: "Cám ơn."

Sau đó, đột nhiên Bạch Vân cảm thấy có chỗ nào không đúng, khoảng ba giây sau, cô mới quay đầu lại, kỳ quái vì sao Khẩu không có phản ứng gì, ai ngờ vừa quay đầu lại, phía sau lại không có ai.

"Anh ấy đi rồi." Á Lịch Thất (Hawke) chỉ chỉ một cánh cửa khác thông ra ngoài vườn hoa.

Bạch Vân cau mày, mím môi, liếc mắt nhìn người đàn ông tóc đỏ mặt lạnh đang ngồi trên bàn cơm chậm rãi lấy khăn ăn lau miệng, lại nhìn một người cơ bắp tiếp tục vui đầu ăn cơm, quay đầu nhìn về mặt cột nhà của Hawke đang đi về phía Alex đang uống cà phê trên bàn ăn.

Bỗng nhiên cô phát hiện, vấn đề của gia đình này không phải lớn bình thường.

Cha phát bệnh tim, bọn họ không ai đứng dậy cứu người, đưa ông đi cấp cứu, cũng không ai đi theo chăm sóc.

Những người đàn ông này, ăn bữa sáng cứ ăn bữa sáng, uống cà phê cứ uống cà phê, lau miệng cứ lau miệng, nói đùa cứ nói đùa, mà chồng cô, không nói một tiếng chạy trốn mấy dạng.

Những người đàn ông này rốt cuộc sao lại thế này?

Chỉ cần nhìn thoáng qua là biết họ đang giả bộ, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra, nhưng không khí lại nặng nề...

Sau đó người đàn ông tóc đỏ bỏ đi, kẻ cơ bắp tóc vàng ăn xong bữa sáng cũng buồn bực không lên tiếng rời đi, Alex bỏ ít nhất năm thìa đường vào ly cà phê rồi, thấy vậy da đầu cô run lên, phát hiện anh ta vẫn đang còn bỏ thêm, cuối cùng cô không nhịn được đưa tay ngăn lại.

"Không nên pha hừ cà phê." Cô lấy ra lọ đường đi, nhú mồm mở miệng.

Alex hơi sững sờ, cúi đầu nhìn cô.

"Anh bỏ năm thìa đường tôi nghĩ cà phê đủ ngọt rồi." Bạch Vân vừa nói vừa nhìn về phía Hawke, "Em có thể chuẩn bị giúp chị một bộ quần áo và giày bình thường hay không?"

"Không thành vấn đề, em nghĩ em biết nơi có quần áo mà chị mặc vừa." Hai tay Hawke đút trong túi quần, dương dương khoe miệng, xoay người đi ra ngoài.

Bạch Vân quay đầu lại, buông tha không nhìn ly cà phê của Alex nữa, mỉm cười, hỏi một vấn đề đã có sẵn đáp án: "Anh có xe không?"

Alex cười khỏ, "Tôi nghĩ là có."

"Vậy làm phiền anh một chút, có thể chở tôi đến bệnh viện được không?"

"Vì sao?"

"Nếu vừa rồi người duy nhất có động tác là tôi, thì tôi có quyền được biết tình trạng của cha anh đúng không?"

Alex hơi lúng túng ho hai tiếng, "Đương nhiên, nhưng tôi không có biện pháp, có lẽ Hawke có thể..."

"Không, cậu ấy không thể." Bạch Vân cắt ngang lời anh, nhú mồm nói: "Nếu tôi là cô gái giờ này đang ở trên giường của cậu ta, tuyệt đối tôi sẽ không vui khi tỉnh lại mà chỉ có một mình trên giường."

Anh nghe vậy nở nụ cười, tò mò mở miệng: "Làm sao cô biết?"

"Trên cổ cậu ta có dấu hôn." Bạch Vân mỉm cười, "Nếu tôi nhớ không lầm thì tối qua nơi đó rất bình thường."

Cô vừa dứt lời, Hawke liền đi vào trên tay cầm theo một bộ váy liền thân màu vàng nhạt.

Cô biết bộ quần áo này, đó là bộ quần áo hôm qua Ninh Ninh mặc, Bạch Vân chợt nhú mồm, biết mình đoán đúng, cô cười tiến lên đưa tay nhận lấy. "Cô ấy còn đang ngủ sao?"

"Cinderella thân ái, em nghĩ cô ấy sẽ không để ý khi chị mượn quần áo." Hawke vui đùa hành lễ chào cô. "Chỉ cần chị về trước mười hai giờ trưa."

"Xin lỗi, chỉ sợ chị không khống chế được thời gian, nếu cô ấy thức dậy nhớ chuyển lời thay chị, có thể thử khăn tắm, chị phát hiện khi quần nó rất thoải mái." Bạch Vân lắc lắc đầu, khoe miệng tràn đầy ý cười, nói xong quay đầu hỏi Alex: "Tôi có thể thay đồ ở đâu?"

"Sau cánh cửa kia."

Bạch Vân đi vào, rất nhanh đã thay xong váy liền thân, mặc cùng với áo khoác nhỏ, Ninh Ninh mặc size lớn, chỉ là cô mặc vào có thể nhìn, ít nhất lịch sự hơn so với khăn tắm.

Sửa sang lại dung nhan, cô trở lại phòng Thần Quang, Hawke đã đi rồi, Alex vẫn còn ở đó.

Quả nhiên cô không nhìn lầm, trong số những người đàn ông này, hiển nhiên chỉ có anh nguyện ý đối mặt với vấn đề cha con phức tạp này.

"Tốt lắm đi thôi!" Bạch Vân mỉm cười, quyết định xuống tay từ anh trước.

Cô muốn làm rõ vấn đề trong gia đình này, nếu không thì theo tình hình vừa rồi, coi như cha của Khấu đã qua đời cũng không làm tiêu tan khôn nhiều trong lòng anh.

.....

Khi đến bệnh viện, hai người vội vàng chạy tới phòng cấp cứu, Alex nhìn thấy lão Chad đã ở bên cạnh lão đầu từ nhiều năm, anh vội qua đó hỏi rõ tình hình, Bạch Vân đứng một bên, đợi Alex hỏi xong mới muốn anh phiên dịch lại.

"Sao rồi? Tình trạng của ông ấy như thế nào rồi?"

"Lão Chad nói, bác sĩ trưởng mới làm trắc nghiệm bệnh tâm đồ cho ông ấy, còn thử máu, lão đầu từ bị tắc nghẽn cơ tim" Giọng anh hơi khàn khàn. "Bác sĩ đã tiêm thuốc để mở động mạch, tránh cho tim liên tục bị tổn thương, hiện tại trước tiên phải điều trị để mở động mạch."

Thấy sắc mặt anh trắng bệch, Bạch Vân sờ nhẹ cánh tay anh, "Yên tâm, tôi nghĩ ông ấy không có chuyện gì đâu, cậu nên ngồi xuống trước đi."

Alex không phản đối, nghe lời cô ngồi xuống, hai mắt nhìn chăm chăm vào phòng cấp cứu, "Tôi không biết ông ấy thật sự có bệnh tim."

"Tại sao?"

"Chúng tôi vẫn tự cho rằng ông ấy chỉ giả bộ bị bệnh tim, ông ấy giả bệnh để lừa Khấu ca trở về." Alex vuốt mặt, cười khổ nói: "Trước kia ông ấy dễ thử rất nhiều lần, trên thực tế. lần này Khấu ca về, chúng tôi rất kinh ngạc. Anh ấy ngăn cản cô cứu ông ấy đó cũng là bình thường thôi, đừng trách anh ấy."

"Tôi hiểu mà." Không ngờ anh sẽ thay Khấu giải thích, Bạch Vân cười âm thầm, "Anh ấy không phải người thấy chết không cứu."

Lão Chad đưa hai ly cà phê cho họ.

"Cám ơn." Bạch Vân nói cảm ơn với Chad, rồi tiếp tục mở miệng: "Tôi có thể hỏi một chuyện không?"

"Hả?"

"Giữa các anh đã xảy ra chuyện gì với cha của các anh vậy?"

Ánh mắt Alex buồn bã, hơi nhếch môi.

"Nếu không tiện, anh không cần..." Bạch Vân nhẹ giọng nói.

"Không." Alex hít sâu một hơi, nói một hơi: "Tôi nghĩ là cô có quyền được biết. Lão đầu từ kết hôn bốn lần, chỉ là mấy anh em chúng tôi, trừ Khấu ca ở bên ngoài thì tất cả không phải con ruột của ông, chúng tôi không có quan hệ máu mủ. Rất nhiều năm trước lão đầu từ bị tai nạn xe nên không thể nào sinh con được nữa, ông ấy biết những người phụ nữ đó đều vụng trộm sau lưng mình, nhưng ông ấy không quan tâm, phụ nữ đối với ông ấy không là gì cả, từ trước đến giờ ông ấy đều giữ tiền rất tốt, nếu ly hôn những người phụ nữ đó cũng chẳng được gì, nếu muốn nhận tiền bồi thường thì nhất định phải từ bỏ quyền giám hộ con cái. Còn tại sao ông ấy đòi nuôi chúng tôi, tôi nghĩ rằng chắc tại ông ấy thấy chúng tôi đáng để ông ấy đầu tư đi."

Đáng để đầu tư? Ông trời... Khó trách Hawke luôn tự giễu cậu bị nhận nuôi, khó trách khi Khấu vừa nghe thấy hai chữ "Nhận nuôi" liền nổi trận nổi đình.

Sắc mặt Bạch Vân trắng bệch, nhẹ nhàng bùm miệng, giọng khàn khàn nói: "Tôi xin lỗi..."

"Không cần" Uống một ngụm cà phê, Alex chưa sót lo lắng nhìn chăm chú vào phòng cấp cứu của lão Bart. "Tôi đã sớm nhận ra, cha mẹ như thế nào chúng tôi cũng không có quyền lựa chọn, thành thật mà nói, đó cũng trở thành thói quen rồi."

Nhìn biểu cảm phức tạp trên mặt Alex, đột nhiên Bạch Vân hiểu được tại sao năm đó Khấu lại rời đi, không phải chỉ vì chuyện của mẹ anh và chuyện cha anh lừa gạt khiến anh không có cách nào tha thứ, mà còn vì chuyện của mấy người anh em không có quan hệ huyết thống này.

Hawke đã từng nói tất cả bọn họ đều bị ép học tiếng Trung, cho nên cậu ta mới nói được tiếng Trung, khi đó cô cũng không hỏi nhiều, hiện tại xem ra, phương pháp giáo dục của lão Bart thật sự rất có vấn đề, coi như Khấu là con ruột của ông, ông cũng không nên quá thiên vị.

.....

Buổi chiều, Bạch Vân quay về ngôi nhà cao cấp kia.

Lúc này dưới sự ra lệnh của Chad, cô không bị ngăn trước cửa nữa, Ninh Ninh mới nói cho cô biết Chad là quản gia ở đây.

Về tới phòng, vẫn không thấy bóng dáng của Khấu, nhưng Hawke và Ninh Ninh đã mang hành lý của cô từ khách sạn đến đây.

"Thế nào rồi?" Âu Dương Ninh Ninh ngồi xếp bằng trên giường lớn, nhìn Bạch Vân thay quần áo.

"Tình trạng của cha có vẻ ổn, cho nên mình về trước. Sau khi làm kiểm tra một lần nữa, xem tắc nghẽn mạch máu ở mức độ nào, rồi sẽ đưa ra quyết định áp dụng kỹ thuật làm giãn nở động mạch, hay sẽ giải phẫu..."

"Đừng nói với mình những từ chuyên ngành của y học, mình không phải hỏi cái này." Ninh Ninh lấy tay chống cằm, nhíu mày nói: "Mình hỏi cậu tình trạng của Khấu Thiên Ngang."

"Tình trạng?" Bạch Vân mặc quần áo từ tế, dùng trâm cài trên bàn vuốt mái tóc dài lên: "Nếu cậu hỏi đêm qua, thì anh ấy rất vui mừng khi gặp mình, còn nếu cậu hỏi hiện tại..." Bạch Vân quay đầu lại, khóe miệng khẽ nhếch, "Chỉ sợ rằng nơi này quá lớn, mình không biết được anh ấy đang ở đâu."

"Mình biết."

"Cậu biết anh ấy ở đâu?" Bạch Vân trừng mắt nhìn, cho đến bây giờ cô cũng chưa biết rõ rốt cuộc nơi này có bao nhiêu tòa nhà, chứ đừng nói mỗi tòa nhà còn có hơn mười phòng, Ninh Ninh chỉ ở đây lâu hơn một sáng so với cô, lại biết Khấu ở đâu? Quá thần đi.

"Nơi đó." Ninh Ninh đưa tay chỉ ra bên ngoài, nhắm thẳng đến biển xanh thẳm. "Hawke nói, trước kia Khấu Thiên Ngang thích nhất là chạy đến đó, phía sau cánh rừng là vách núi đen, nơi đó có một cầu thang gỗ thông thẳng đến bờ cát, mới vừa rồi mình đã lấy ống nhòm nhìn, chính xác anh ta đang ở đó."

"Ông Nhòm?" Bạch Vân buồn cười nhìn, "Ông nhòm ở đâu ra?"

"Hawke" Ninh Ninh mặt không đỏ, không thờ gấp nói.

"Cậu cùng nó...?"

Ninh Ninh dời tầm mắt sang chỗ khác, lẩm bẩm nói: "Không có gì, chỉ như vậy mà thôi."

"Loại nào?"

"Điều này không quan trọng..." Ninh Ninh đỏ mặt, nhảy xuống giường, lấy mũ rom đội lên đầu Bạch Vân, đưa tay đẩy cô ra khỏi cửa. "Nhanh đi tìm người, tránh để anh ta nhảy xuống biển tự tử, mạng người mới là quan trọng."

"Nói hươu nói vượn." Bạch Vân cười quở nhẹ.

"Mình nói cho cậu biết, toàn thể đàn ông trong gia đình này đầu óc đều có vấn đề, tất cả bọn họ đều bị lão đầu từ trên đũa trong tay, khiến trong lòng họ đều có tật xấu, ai biết được anh ta có giống như người nào đó không, nhất thời nghĩ không thông, làm ra chuyện ngu xuẩn gì đó!"

Hình như thấy cô nổi giận, hơn nữa lại nói rất nghiêm túc, khiến Bạch Vân hơi sững sốt: "Người nào đó?"

Trong nháy mắt mặt Ninh Ninh trắng xanh, ngậm miệng lại.

Bạch Vân chán động, "Chẳng lẽ Hawke từng..."

Ninh Ninh cứng người, thật lâu sau mặt không biểu cảm nói: "Anh ấy nói đây là tuổi trẻ không hiểu chuyện, không cần thận xảy ra ngoài ý muốn."

"Nhưng cậu không tin."

"Đúng." Mặt Âu Dương Ninh Ninh trắng bệch, "Mình không tin."

Nhìn cô nghiêm túc, cổ họng Bạch Vân thắt lại, nói không ra lời, cuối cùng chỉ có thể đưa tay ôm lấy cô.

Trong nháy mắt, Ninh Ninh thật sự rất muốn khóc, nhưng cuối cùng vẫn nuốt nước mắt lại, đẩy đẩy Bạch Vân, nói khề: "Mình không sao, cậu mau đi xem anh ta đi."

"Cậu xác định?"

"Ừ." Ninh Ninh gật gật đầu, cố mỉm cười.

Bạch Vân thở dài, sờ sờ mặt cô, "Tìm thời gian thích hợp, chúng ta cùng nói chuyện."

"Yên tâm, mình sẽ không chạy trốn." Ninh Ninh cười khổ, cô muốn chạy cũng không được, nếu không bây giờ sẽ không lâm vào khốn cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Dịu Dàng Đến Điểm Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Đi đến cuối đường dành cho người đi bộ trong rừng cây, cô cũng thấy vách núi cao kia, nó cao khoảng bằng ngôi nhà hai tầng, một cầu thang ngoằn ngoèo vòng qua khu nhà cao cấp, thẳng đến bãi biển.

Tuy hơi xa, nhưng cô có thể thấy anh.

Anh ngồi trên bờ cát, mặt trời bắt đầu ngả về tây, kéo dài bóng của anh, anh vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Cô từ từ đi xuống dưới, dùng vành nón che ánh mặt trời chói chang.

Sóng thay phiên nhau đập vào bờ, xa xa vọng lại tiếng chim biển ô u.

Cô tốn nhiều thời gian mới đi hết cầu thang đó, lại tốn không ít thời gian vượt qua bờ cát bị nắng chiếu cả một ngày đến nỗi nóng ran, vừa mềm mịn lại khó đi, không cần cúi đầu nhìn cô cũng biết đôi giày xăng-đan của cô nhất định là tiêu đời rồi.

Gần sát biển thì độ ẩm của bờ cát mới cao hơn, đi trên đó cũng khá hơn.

Khi sắp đến phía sau anh đột nhiên một bóng đen xông ra trước mặt cô, đó là một con chó Dublin, nó cũng giống như những con khác cô đã thấy ở cửa lớn, bộ lông đen tuyền sáng, hai tai dựng thẳng đứng, chẳng qua nó to lớn hơn những con chó kia, so với con chó kia, thân hình của nó giống một con báo đen hơn.

Bạch Vân cẩn thận dừng lại, con chó kia vẫn nâng đầu, ánh mắt sáng ngời hữu thần nhìn cô.

"Khẩu." Cô đứng tại chỗ gọi anh, hoài nghi nếu mình chỉ cần bước thêm một bước nữa, con chó đen kia sẽ xông lên cắn đứt cổ họng cô ngay lập tức.

Anh cứng đờ, không quay đầu lại.

Thấy anh không nói, cô tiến lên thêm một bước. "Cả ngày anh đều đợi ở chỗ này?"

Dubin đen tuyền lộ ra răng nanh trắng muốt, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ cảnh báo.

Khẩu Thiên Ngang đưa tay trấn an nó, nhưng vẫn không quay lại, chỉ khàn khàn nói: "Trở về phòng đi."

Thấy con chó kia được anh trấn an, liền ngoan ngoãn nằm xuống đất, Bạch Vân thở phào, tiếp tục đi về phía trước. "Nếu em không về, anh sẽ thả chó cắn em sao?"

Tâm lưng anh cứng đờ, vẫn duy trì im lặng.

"Khẩu." Cô lại dịu dàng gọi.

"Tránh ra." Anh kêu lên một tiếng đau đớn, ồm ồm nói: "Đừng để ý đến anh!"

"Chuyện này... không thể nào." Bạch Vân đặt tay lên đầu vai anh, mới biết anh đang run, rất nhỏ, rất dè dặt. Cô quỳ xuống phía sau anh, ôm lấy anh, mặt dán sát vào lưng anh, dịu dàng nói: "Những lời này anh nên nói vào tối qua, nói trước khi cưới em, nói trước khi em yêu anh, nói vào lần đầu tiên em gặp anh... còn bây giờ, không còn kịp nữa rồi..."

Anh bắt lấy tay cô, trong nháy mắt cô sợ anh đẩy mình ra, đem cô vứt ra xa ngàn dặm.

Nhưng anh chỉ nắm chặt tay cô, găm nhẹ: "Anh không phải người giống như em nghĩ, em vẫn không hiểu sao? Anh không phải bạch mã hoàng tử trong tưởng tượng của em!"

"Em không cần bạch mã hoàng tử hoàn mỹ, thứ em muốn chính là một người đàn ông có máu có thịt." Anh nắm tay cô rất đau, nhưng cô lại cảm thấy an lòng, chỉ vì anh không có đầy cô ra.

"Em không thấy sao? Anh thấy chết không cứu! Anh cũng máu lạnh như ông ấy!" Anh lớn tiếng hét lên.

"Đó là vì ông ấy luôn lừa anh, Alex đã nói tất cả với em rồi." Cảm giác được trên cô tay ẩm ướt, Bạch Vân vì anh mà cảm thấy đau lòng, biết anh khóc, bất giác vành mắt cô cũng hồng hồng.

Tâm trạng quá đau khổ... So với chính cô bị thương còn khó chịu hơn.

"Em là vợ anh, khi chúng ta kết hôn đã thề rằng ở cạnh nhau cả đời, giúp đỡ nhau cả đời. Không cần tự mình trốn đi chữa thương, không cần nên tìm lý do đuổi em đi, cũng không nên chuyện gì cũng một mình chịu đựng..." Bạch Vân cắn môi, giọng khàn khàn nói: "Em biết mình muốn là thứ gì, em không yếu đuối như vậy đâu, chúng ta là vợ chồng hiểu không? Anh có thể khóc trước mặt em, cười trước mặt em, hát sai nhịp trước mặt em..."

Nước mắt chảy xuống, vì nghẹn ngào mà cô không nói được.

Cổ họng nghẹn lời, ngực vì cô mà thắt lại, Khẩu Thiên Ngang giống như người chết đuối mà nắm được phao, nắm chặt bàn tay cô đang ôm ngang hông anh, giọng khàn khàn nói: "Anh... không đáng..."

Không đáng? Không đáng cái gì? Không đáng có người yêu thương sao?

Trời ạ... Rốt cuộc anh bị cha của mình làm tổn thương sâu đậm đến mức nào đây?

Bạch Vân chỉ cảm thấy một nỗi tức giận dâng lên, nếu hiện tại lão đầu tử kia phát bệnh tim trước mặt cô, nhất định cô sẽ bỏ cho ông ấy một đao, đưa ông ấy lên đường!

"Cái gì gọi là không đáng? Kế tiếp anh muốn nói với em, em yêu anh là đầu tư sai lầm sao?" Cô vừa tức lại vừa đau lòng, rút tay về, tức giận nói: "Em không phải cha anh, em không có tính toán đầu tư để kiếm lời."

Cô rút tay về khiến anh sợ hãi, nghĩ rằng cô bỏ đi, vội vàng xoay người, liền thấy cô ngồi chồm hổm phía sau anh, hốc mắt phỉếm hồng, nước mắt thi nhau rơi xuống.

"Anh không phải..." Trong lòng anh căng thẳng, đưa tay sờ mặt cô, nói: "Anh không có ý đó..."

Bạch Vân nghiêng người về phía trước, bùng lấy mặt anh, tựa trán vào trán anh, rung rung, nhẹ giọng nói: "Vậy hãy để cho em yêu anh, anh không thích em cũng không sao, chỉ cần để cho em yêu anh là được rồi.... Đau khổ có thể nói với em, bị thương cũng có thể đến tìm em..."

Làm sao có thể không thích cô? Cô gái giống như cô... làm sao anh lại không thích được cơ chứ?

Duỗi tay ra, Khấu Thiên Ngang gắt gao ôm cô vào lòng, nước mắt nóng như suối cuộn cuộn chảy ra, thấm ướt quần áo cô.

Ánh hoàng hôn chiếu lên hai người đang ôm nhau làm bóng của họ kéo dài trên bờ cát.

Sóng biển rào rào rung động, một con lại một con, rút lui lại dâng lên...

...

Trời tốt, từng ngôi sao hiện trên bầu trời đêm.

"Cho nên tóc đỏ là em hai Lam Tư, tóc xù là em ba Alex, tóc vàng là em tư Hawke, Adam chính là em năm đúng không?." Bạch Vân dựa vào người anh, dịu dàng khẽ hỏi.

"Đúng." Anh nắm bàn tay bé nhỏ của cô, ôm cô vào trong ngực, nhìn sao trên biển.

Nhìn từng đợt sóng đập vào bờ cát, Bạch Vân lại hỏi: "Em nghe Lâm Tử Kiệt nói, Lam Tư thay lão Bart quản lý công ty, vậy những người khác thì sao?"

"Alex kinh doanh bất động sản, Hawke kinh doanh dây chuyền khách sạn, Adam phụ trách công ty Khoa học Kỹ thuật."

Bạch Vân đưa tay sờ sờ đầu con chó Dublin đang tựa đầu trên đùi Khấu, cô phát hiện loại chó này cực kỳ thông minh, bởi vì hiểu được ý chủ nhân, nó bắt đầu chấp nhận cô, cũng không kêu hoặc sủa khi cô đụng vào nó, chỉ dùng cặp mắt đen to nhìn cô, nhìn nó thật vô tội, không hề giống đáng về hung ác lúc trước.

Bạch Vân nhìn nó, trong đầu nghĩ cũng muốn làm chủ của nó: "Anh rời đi, một nửa là do ông ấy lừa anh, một nửa là do bọn họ đúng không?"

Khấu Thiên Ngang trầm mặc, lại nắm chặt tay cô, thật lâu sau mới hít sâu một hơi rồi nói: "Ông ấy hơi quá đáng, anh không chịu được... ông ấy khiến họ tưởng rằng họ là con ruột của ông ấy, mãi cho đến khi ông ấy muốn thám tử tìm được anh..."

Sắc mặt tái nhợt, trắng xanh của mấy người đàn ông kia lại hiện lên trong đầu cô, Bạch Vân không đành lòng nhắm mắt lại, tưởng tượng ra đáng về khi bé của bọn họ.

"Bọn họ vẫn không hiểu tại sao lão đầu tử lại đối xử tốt với đứa con riêng là anh hơn những người con hợp pháp là họ, mà còn đối xử khác biệt vô cùng lớn, ngay cả anh cũng không hiểu. Sau đó, cha ruột Lam Tư mất, người trong gia tộc thông qua mẹ ruột cậu ấy mà tìm đến cửa, bởi vì đối phương và quý tộc nước Anh, cho nên sự việc gây ra tranh cãi rất lớn, lúc đó bọn anh mới hiểu nguyên nhân..."

"Anh... hận ông ấy sao?"

"Anh không biết." Khấu Thiên Ngang căng thẳng, ngẩng đầu nói, "Ông ấy độc tài, lộng quyền lại ích kỷ, anh vẫn nghĩ rằng sao ông ấy chết đi, nhưng sáng nay, khi phát hiện ông ấy phát bệnh tim..."

Anh ngừng lại, không nói thêm gì nữa, nhưng cô hiểu tất cả, dùng bàn tay nhỏ bé của mình bao bọc bàn tay thô ráp của anh, nhẹ giọng nói: "Dù sao ông ấy cũng là cha của anh."

Bấp thịu của anh căng lên, "Anh tình nguyện không có!"

"Đừng nói như vậy..." Cô ngẩng đầu, khẽ vuốt mặt anh, "Như vậy, quá bi ai."

"Anh không muốn..." Anh vùi mặt vào cổ cô, giọng nói thô ráp, "Cũng như ông ấy..."

"Anh sẽ không giống." Bạch Vân quỳ lên, bùng lấy mặt anh, nghiêm túc nói: "Anh vĩnh viễn sẽ không giống ông ấy."

"Em dựa vào đâu mà xác định như vậy?" Khấu Thiên Ngang tự giễu: "Dù sao anh cũng là con ông ấy."

"Bởi vì..." Cô mỉm cười, khẽ vuốt lông mày anh, dịu dàng nói: "Tre hư măng tốt sẽ mọc, nếu như anh là người như vậy, thì năm đó anh đã không rời khỏi nơi này; nếu như anh là người như vậy, anh sẽ không suy nghĩ thay người khác; nếu như anh là người như vậy, em sẽ không thể nào hăm dọa anh như vậy. Anh còn quan tâm đến những người em không có quan hệ huyết thống hơn so với người khác, anh cũng hiểu cha anh phân biệt đối xử giữa anh và những người con khác nên anh mới tránh đi."

"Anh..." Anh mở miệng muốn nói, cô lại vươn ngón tay ra đặt trên miệng anh.

"Hư... để em nói xong đã." Bạch Vân dịu dàng nhìn anh, "Đừng nói là anh không phải người như vậy, anh cho rằng tại sao Hawke lại muốn giúp em nhập

cư trái phép vào nhà cha anh? Anh cho rằng tại sao Alex lại thay anh giải thích về phản ứng của anh vào sáng nay? Họ biết được anh đã làm những gì, có lẽ không phải cách tốt nhất, nhưng anh đã cố gắng hết sức. Bởi vì anh là người như vậy, cho nên em mới yêu anh." Đầu ngón tay cô vuốt ve khuôn mặt kiên cường của anh, dịu dàng nói: "Hiểu không? Nếu trên đời này có người đàn ông đáng để em yêu, thì người đó nhất định là anh."

Mặt trăng đã lên trên đỉnh núi, tỏa ra vàng sáng màu trắng, ánh sáng dịu dịu chiếu lên bờ cát.

Cổ họng anh thắt lại, hốc mắt nóng lên, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, khàn giọng nói: "Nói em yêu anh lần nữa đi!"

Môi hồng khẽ nhếch, đôi mắt xinh đẹp ẩn chứa nước mắt, dịu dàng hôn lên trán anh, đúng như mong muốn của anh, khẽ nói: "Em yêu anh."

...

Nắm tay anh, bước trên con đường dành cho người đi bộ. Đi xuyên qua rừng cây, con chó đi trước hai người, mặt trăng treo trên ngọn cây.

Bạch Vân ngẩng đầu nhìn con Dubin bước phía trước, không nhận được liên hỏi: "Khẩu, tại sao con chó này luôn đi theo anh vậy?"

Khẩu Thiên Ngang cười nhạt: "Nó được huấn luyện, thay thế cho những người theo đuôi kia."

"Theo đuôi." Bạch Vân tròn trĩnh mắt.

"Vệ sĩ."

"A." Cô giật mình, cười khê: "Cho nên bây giờ nó là đội trưởng nhà tù của anh sao?"

Anh nhướn mày, cũng cười: "Cứ coi là vậy đi."

"Nó theo anh cả ngày sao?"

"Ừ."

"Rất ngoan, nó tên là gì vậy?"

"Kỳ Thập." Khẩu Thiên Ngang cười nói.

Nghe thấy tên của mình, con chó dừng lại, quay người lại ngồi thẳng tắp, chờ lệnh của chủ nhân.

"Thật thông minh." Bạch Vân hơi kinh ngạc.

"Dubin là loại chó rất thông minh và trung thành, tính cảnh giác và tính phục tùng cũng cao, chỉ cần huấn luyện sẽ trở thành chó giữ cửa rất tốt." Khẩu Thiên Ngang đi đến bên cạnh nó, đưa tay vỗ vỗ đầu của nó, nói một câu khẩu lệnh, con chó đen lớn mới đứng lên.

"Cái này em biết." Nhớ tới mấy con chó giữ cửa kia, Bạch Vân buồn cười mở miệng: "Bọn chúng đều rất được việc."

"Xin lỗi..." Cô họng Khẩu Thiên Ngang như thắt lại, đau lòng khẽ vuốt khuôn mặt bị nắng làm bỏng của cô. "Nếu anh biết sớm một chút..."

"Không sao, chỉ hơi đỏ mà thôi, hai ngày nữa sẽ hết." Cô cười nhạt, muốn anh đừng lo lắng, dắt tay anh đi về phía trước, nói sang chuyện khác: "Đi cả ngày rồi, em thật đói đó, trong phòng anh có nhà bếp không?"

"Không có." Anh cười cười, dắt cô rẽ vào một ngã ba: "Chỉ là anh biết một nơi có."

Không lâu sau, hai người đi phía trái của nhà lớn, anh dắt cô vào nhà, quẹo vài lần, đi đến một gian phòng có đầy đủ dụng cụ nhà bếp.

Sau khi anh bật đèn, Bạch Vân há hốc mồm, nơi này giống như phòng bếp chính của khách sạn.

"Em muốn ăn gì? Anh làm cho em ăn."

Nháy mắt mấy cái, đột nhiên toát ra một câu: "Đề nướng nguyên con."

Khẩu Thiên Ngang ngăn ra, sau đó gãi gãi cằm, xoay người mở tủ lạnh ra tìm kiếm: "Để anh kiểm tra, anh nhớ Phở Âu có lấy một con."

Thấy anh còn muốn tìm, Bạch Vân bật cười, vội vàng đưa tay ngăn cản anh. "Em nói đùa thôi, nếu như anh làm thật thì em cũng không ăn hết, sandwich là được rồi."

"Anh biết." Anh cười hôn lên trán cô, "Sandwich đủ không? Thêm một món canh hải sản đặc biệt được không?"

"Ừ!" Cô gật đầu mỉm cười, đi cà nhắc đến hôn lại mũi anh, "Sandwich để em làm đi, anh nấu canh là tốt rồi."

"OK."

Thế là hai người phân công công việc, bận rộn trong nhà bếp.

Không lâu sau, sandwich được đặt trên bàn, canh cũng được múc vào chén, Khấu Thiên Ngang lấy thức ăn của chó cho Kỳ Tháp, nó đợi anh làm xong mọi thứ rồi mới đến ăn.

Ngồi ở bên cạnh bàn, Bạch Vân cắn một miếng sandwich, rồi nhìn anh hỏi: "Vừa rồi anh nhắc đến Phở Ấu, đó là ai?"

"Đầu bếp ở đây." Khấu Thiên Ngang ngồi xuống đối diện cô.

"Trước đây anh nhắc đến có người bạn là đầu bếp, không phải là ông ấy chứ?"

"Ừ." Khấu Thiên Ngang cười cười, "Khi mới đến đây, anh phải cố gắng để bắt kịp tiến độ học tập ở trường, nên thường học bài đến nửa đêm, ông ấy đều nấu bữa đêm cho anh, ông ấy đã lớn tuổi, anh ngại vì sợ ông phiền nên anh đã chủ động nhờ ông ấy dạy anh."

Bạch Vân uống một thìa canh, thỏa mãn thở dài.

"Có ngon không?" Anh giống như mở miệng đòi thưởng.

"Không nên nói nhảm." Bạch Vân lấy tay chống má, buồn cười: "Nếu em mập, đều là lỗi của anh."

"Em quá gầy". Anh múc một thìa canh đưa đến bên môi cô, "Mập lên mới tốt."

Bạch Vân uống xong, cũng múc một thìa cho anh, "Này, em mới không cần một mình mình mập."

Anh cười uống hết, lại múc cho anh một thìa, Bạch Vân đáp lễ anh, hai người cứ như vậy anh một thìa, em một thìa, ngọt ngọt ngào ngào cười đùa uống hết canh, không chú ý đến cánh cửa phòng bếp kia bị người khác mở ra, lại nhẹ nhàng đóng lại.

Đứng ngoài hành lang, là Phở Ấu có mái tóc hoa râm, vui mừng cười lắc đầu một cái, ông còn tưởng rằng ai lại trẻ như vậy rồi mà còn chạy đến phòng bếp, nên sớm biết rằng chính là thằng nhóc này.

Chỉ là, thật lâu rồi không nhìn thấy thằng nhóc này cười vui vẻ như vậy.

Trong phòng bếp lại truyền đến tiếng cười nói, lão Phở Ấu mỉm cười, không quấy rầy họ, chỉ xoay người trở về phòng của mình.

....

"Mình đói bụng rồi."

Ánh nắng ban mai chiếu vào phòng, chợt nghe thấy câu này, Bạch Vân không kịp phản ứng, cô mở đôi mắt buồn ngủ, nhìn người trước mặt, trong vài giây đầu óc cô không có cách nào hoạt động.

"Em cũng vậy."

Lại nghe một câu như thế, Bạch Vân quay đầu, nhìn thấy một người khác.

Cô nheo mắt lại, hoài nghi mình nhìn lầm, sau đó quay đầu lại, người kia vẫn đứng ở đó, cô há mồm muốn nói, sau đó lại ngậm miệng lại, vỗ vỗ ngực Khấu Thiên Ngang, gọi anh dậy.

"Khấu."

"Ừ!" Anh không mở mắt ra, chỉ lẩm bẩm một tiếng.

"Thức dậy đi." Cô đổi sang vỗ nhẹ mặt anh.

"Trời sáng rồi sao?"

"Đúng, nhưng mà..." Cô còn chưa nói hết đã bị anh cắt ngang.

Khấu Thiên Ngang khẽ mở mắt ra, cúi đầu hôn cô, lẩm bẩm nói: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Bạch Vân đỏ bừng mặt, bởi vì dưới chân tờ tã anh bắt đầu dờ thối xấu, cô vội vàng giữ tay anh lại. "Khấu, chờ một chút..."

Anh liếm hôn vành tai cô, thì thầm nói: "Tại sao phải chờ?"

"Không phải..." Cô không muốn phát ra tiếng rên rỉ ái muội này, nhưng nghe qua giọng của cô chính xác là như vậy, hại cô muốn đào một cái hố mà chui xuống, vội nói: "Có người..."

"Hả?" Anh nghe không rõ, khẽ cắn cái cổ trắng như tuyết của cô, bàn tay to đặt lên vật tròn trịa mềm mại của cô.

Bạch Vân vừa thẹn thùng vừa lúng túng, vội vàng bắt lấy cái tay còn lại của anh. "Bên cạnh có người."

"Có người?" Anh trừng mắt nhìn, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

"Khụ ừ." Một người đàn ông bên cạnh ho nhẹ hai tiếng.

Một cô gái khác mở miệng nói: "Thật xin lỗi vì đã quấy rầy hai người vận động buổi sáng, nhưng mà tôi thật sự rất đói bụng."

Khẩu Thiên Ngang cứng người, lập tức tỉnh ngủ, đột nhiên quay đầu thấy Âu Dương Ninh Ninh và Hawke mỗi người đứng một bên giường, về mặt Hawke cột nhà, còn Ninh Ninh thì về mặt vô tội.

"Shit!" Anh mắng một câu thô tục, vừa xác định Bạch Vân không có lộ cảnh xuân ra bên ngoài, vừa xoay người lại quát: "Sáng sớm hai người các người chạy đến phòng tôi làm gì?"

"Bọn em..." Hawke mở miệng.

"Đói bụng." Ninh Ninh nói tiếp.

Trán Khẩu Thiên Ngang nổi đầy gân xanh, thật sự muốn bóp chết hai tiểu gia hỏa không có đầu óc này, quát: "Cút ra ngoài cho ta!"

"OK, OK..." Hawke thấy anh nổi giận, liền kéo Ninh Ninh ra ngoài.

Ra gần đến cửa Ninh Ninh quay đầu lại, "Bạch Vân, cậu có thể nói với anh ấy động tác nhanh một chút không? Mình thật sự rất đói, anh ấy làm trong mấy phút? Năm phút có đủ không?"

Bạch Vân trừng lớn mắt, sau đó bật cười.

Hawke còn không chút khách khí cười to ra tiếng, "Thân ái, anh nghĩ năm phút có khả năng không đủ đâu."

Khẩu Thiên Ngang đỏ mặt, gầm nhẹ: "Hawke..."

Hawke cười ha ha, liền nắm tay Ninh Ninh chạy trốn chết.

Khẩu Thiên Ngang quay đầu lại, lẩm bẩm nói: "Em còn cười."

"Đúng là..." Bạch Vân cắn môi dưới, cười nhẹ, "Rất buồn cười."

Anh nhăn mặt, nằm đè lên cô, dáng vẻ giống như ác hổ bỏ nhào vào chú dê nhỏ. "Năm phút? Quá coi thường anh rồi."

"Cái đó cũng không phải em nói." Bạch Vân đỏ mặt, nhưng vẫn cười.

"Thật sao?" Anh nhướn mày, cười nhe răng nói: "Vậy để tránh cô ấy hiểu lầm, chúng ta không cần ra ngoài quá sớm đúng không?"

"Ừ." Bạch Vân cắn cắn môi, gạt đầu đồng ý.

"Nếu hai chúng đã dậy..." Anh hôn môi rồi lại hôn chóp mũi cô, lẩm bẩm nói: "Lại có chút thời gian..." Anh hôn cặp môi thơm đang cười của cô, "Anh đề nghị..."

Anh dùng chóp mũi cọ cọ mũi cô, cười nói: "Tiếp tục làm chuyện mới vừa rồi bị quấy rầy được không?"

"Ừ!" Cô cười, hôn lại anh.

Ai ngờ Âu Dương Ninh Ninh vẫn ở bên ngoài, còn không hết hy vọng, thỉnh thoảng lại gõ cửa, hô to: "Ngày hai người các người sắp xong chưa? Tôi sắp chết đói rồi!"

Khẩu Thiên Ngang cứng đờ, sau đó quát: "Hawke. Bart..."

Bạch Vân cũng cười to ra tiếng, cô vỗ vỗ lồng ngực anh, rồi ngồi dậy, cười khuyên nhủ: "Thôi, chúng ta đứng lên đi, Ninh Ninh chưa đạt được mục đích thì sẽ không từ bỏ đâu, chỉ cần chưa ăn no, chuyện gì cô ấy cũng làm ra được."

"Cũng không phải Phở Âu không làm bữa sáng." Anh nhún mày oán hận.

"Ninh Ninh đã sợ ăn bữa sáng kiểu Tây rồi." Bạch Vân sờ sờ mặt anh, lại hôn lên đó, mỉm cười nói: "Hơn nữa, ai bảo anh nuôi miệng cô ấy thành kén ăn luôn rồi."

Anh nhìn cô, cười khở.

"Ngaoan, đứng lên rửa mặt trước đã." Bạch Vân xuống giường, kéo tay anh, muốn anh cũng rời giường.

Khẩu Thiên Ngang nghe lời để cô kéo anh vào phòng tắm, trong miệng thì thầm: "Cái cô gái quái gở đó, tối nay nhất định anh sẽ tìm người đến trối cô ta lại..."

.....

Chín giờ sáng phòng Thần Quang.

"Này, thức ăn của cô." Rất nhanh đã nấu xong bữa sáng, Khẩu Thiên Ngang đem cháo và một số món ăn khác bày ra trước mặt Âu Dương Ninh Ninh.

"Khẩu ca." Hawke thấy vậy lập tức đi đến gần anh, lấy một phần thức ăn khác đặt trước mặt Bạch Vân, vội nói: "Của em đâu?"

Khẩu Thiên Ngang tức giận liếc anh, rồi lấy hai miếng bánh mì nướng đưa cho anh.

"Này..." Hawke kéo dài giọng, xách hai miếng bánh mì nướng lên, oán giận nói: "Bữa sáng của em là chúng sao?"

"Có ý kiến gì?" Khẩu Thiên Ngang nhú mày, duỗi tay ra, "Có ý kiến thì đừng ăn, trả lại đây!"

Hawke thấy thế, trừng mắt nhìn, nhanh như chớp rút hai tay lại, cười cứng ngắc nói: "Không có, không có, bánh mì cũng không tệ, rất được, rất được."

Bạch Vân cười khi khi, lấy cùi chỏ chọc chọc Khẩu, "Đừng làm rộn."

Khẩu Thiên Ngang hừ một tiếng, mới xoay người lại, đẩy toa ăn từ cánh cửa khác vào, bày từng món Trung lên bàn.

Vừa thấy những món bánh nướng, bánh bao chiên, bánh trứng, bánh treo rán, bánh củ cải, Ninh Ninh mở to mắt, giãy tiếp theo liền tiến lên dùng tốc độ nhanh nhất gấp một cái bánh treo rán nhét vào miệng, rồi bung lấy một hơi, phát ra âm thanh thỏa mãn, sau đó lệ nóng lưng trông quay đầu lại, cực kỳ cảm động mà dùng hết sức lực ôm thật chặt Khẩu Thiên Ngang, hô: "Khẩu, anh là thần mà!"

"Wey wey wey... Tách ra, tách ra!" Hawke biến sắc, nhảy lên kéo Ninh Ninh ra: "Em, cô gái này..."

Ai ngờ Ninh Ninh lại hung với anh, "Tránh ra, đừng ngăn cản thức ăn của em!"

Cô khẽ vươn tay đẩy Hawke ra, cầm lấy đĩa tấn công những mỹ thực đã lấy không kịp này, nhai không đến hai cái liền mở miệng nhét đầy thức ăn vào, sau đó tỏ ra vô cùng hạnh phúc.

Thấy vẻ mặt ngốc của Hawke, Khẩu Thiên Ngang ở cạnh cười ha ha, còn Bạch Vân thì đồng tình cầm cái bánh bao thịt đưa cho Hawke, an ủi anh: "Ăn bánh bao đi, rất ngon đó."

Cô vừa nói xong liền bật cười.

Hawke ngờ ngác cầm lấy bánh bao, thần thờ hơn nửa ngày, từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên có người vì thức ăn mà đẩy anh ra, đây thật là....

Hawke không nghĩ ra từ gì để hình dung, chỉ có thể nhìn Âu Dương Ninh Ninh đang vui đầu vào đồng đồ ăn mà cười khổ.

Thật sự rất ngon sao?

Hawke cúi đầu nhìn bánh bao nhân thịt trong tay, nghi ngờ cắn một miếng, nhai nhai hai cái.

Hả? Anh nhú mày, lại cắn miếng nữa.

Ừm! Anh nhú mày, lại cắn miếng nữa.

Ừ... không tệ, không tệ...

Anh đi lên phía trước, ngồi xuống bên cạnh Ninh Ninh, rất nhanh cũng ăn ngấu nghiến giống cô.

Khẩu Thiên Ngang thấy thế, tròn trừng mắt, ngồi xuống bên cạnh Bạch Vân, "Hai người này đều không biết nấu cơm, tại sao lại có biện pháp sống đến giờ nhỉ?"

Bạch Vân cười nói: "Vì có người nuôi."

Khẩu Thiên Ngang liếc Ninh Ninh, cười nhe răng, nắm lấy tay Bạch Vân, nói đùa: "Vắt vả cho em rồi, nuôi được người rất khỏe mạnh."

Bạch Vân cười mím chỉ chỉ Hawke, "Người của anh cũng không kém nha."

Anh cười ha ha, nói: "Đều vắt vả, đều vắt vả..."

"Này..." Ninh Ninh ngẩng đầu lên, nhú mồm kháng nghị.

Ai biết cô vừa lơ là một chút, Hawke đã dùng nửa trộm bánh bao chiên trong chén của cô, cô vội hét lên: "Này! Anh cái người ăn trộm này, trả bánh bao lại cho em!"

Hawke nhét cả cái bánh bao chiên vào miệng, hai người lại ằm ỉ một trận.

Nhìn Hawke và Ninh Ninh chỉ vì thức ăn mà náo loạn, Bạch Vân chợt phát hiện hình như thiếu vài người, liền hỏi: "Đúng rồi, những người khác đâu? Sao không thấy?"

Đưa tay bắt lấy bàn bàn nhỏ bé đang công kích của Ninh Ninh, Hawke nuốt thức ăn trong miệng, rồi nói: "Lam Tư không có ở đây, sáng sớm anh ấy đã đi ra ngoài rồi. Adam thức đêm để viết lập trình, có lẽ giữa trưa mới dậy. Alex vẫn ở trong bệnh viện, hai bé củ cái của anh ấy hôm qua thức khuya chơi điện tử, mới vừa rồi em có đi xem, bọn nhỏ vẫn đang ngủ."

"Bé củ cái?" Bạch Vân sùng sốt.

"Con của nó." Khẩu Thiên Ngang trả lời.

"Con?"

Không biết Hawke dùng cách gì, mà ôm cả người Ninh Ninh vào ngực, không để cô nhúc nhích, nói: "Alex kết hôn rất sớm, chỉ là năm năm trước đã ly hôn, quyền nuôi dưỡng con cái thuộc về anh ấy. Bây giờ là kỳ nghỉ hè, cho nên bọn nhỏ theo Alex về đây."

"Về đây?" Ninh Ninh không vùng vẫy nữa, tò mò hỏi: "Bình thường bọn nhỏ không ở đây sao?"

"Bọn anh cũng không ở đây." Hawke tựa đầu vào vai Ninh Ninh, cười nói: "Alex ở Philadelphia, Lam Tư ở Newyork, Adam ở Seattle, còn anh ở Las Vegas."

"Thật lãng phí!" Ninh Ninh nhú mồm thì thầm.

"Lãng phí?" Hawke sùng sốt.

Ninh Ninh hừ lạnh nói: "Căn nhà lớn như vậy, bình thường không có nhiều người ở, không lãng phí thì là cái gì?"

"Điều này không phải trọng điểm..."

Thấy hai người anh một câu em một câu, Bạch Vân lại không nghe, chỉ có vẻ đắm chiêu nhìn Khẩu đang trầm mặc ăn bữa sáng, sau đó đột nhiên nói: "Khẩu, chút nữa em muốn đến bệnh viện, anh có thể đưa em đi không?"

Khẩu Thiên Ngang sùng sốt, hai người đang tranh cãi ằm ỉ cũng im lặng, ba người đều kinh ngạc nhìn Bạch Vân.

"Em muốn..." Khẩu Thiên Ngang nhú mồm trừng mắt, kinh ngạc nói: "Cái gì?"

"Đi bệnh viện." Bạch Vân uống thìa cháo cuối cùng, sau đó cầm khăn lau miệng, vẻ mặt tự nhiên nói: "Nếu anh không có chuyện gì làm, thì có thể theo giúp em được không?"

Anh há miệng thờ đốc, biểu hiện trên mặt thay đổi trong nháy mắt, nhìn vẻ mặt bình thản ung dung của cô, giống như không có chuyện gì, cuối cùng anh không nói gì, cúi đầu ăn cơm.

"Khẩu?" Bạch Vân nhẹ giọng gọi: "Anh muốn đi theo giúp em không?"

Anh im lặng lúc lâu, mới ừ một tiếng.

Bạch Vân mỉm cười, hôn lên trán anh, dịu dàng nói: "Cảm ơn."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Dịu Dàng Đến Điểm Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Bạch Vân dắt Khẩu đi hết hành lang màu trắng của bệnh viện, đến phòng bệnh đặc biệt mà cha anh đang nằm.

Đến trước cửa phòng bệnh Khấu Thiên Ngang đứng lại, Bạch Vân ngẩng đầu nhìn anh, nói khẽ: "Nếu không muốn vào, thì đừng miễn cưỡng."

Anh không nói gì, chỉ đẩy cửa ra.

Bạch Vân thở nhẹ ra, đi vào cùng anh.

Alex nhìn thấy anh, hơi sững sốt, rồi đứng dậy đi tới.

"Tình trạng của ông ấy thế nào rồi?" Bạch Vân hỏi nhỏ.

"Ngày hôm qua ông ấy vẫn nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, sau khi tình trạng ổn định mới chuyển qua đây." Alex mỉm cười, nói rõ bệnh tình của lão Bart.

Bạch Vân đi tới, cầm lấy tay ông đang buông thõng xuống mép giường, đặt lại lên giường.

Alex nhìn cô, nhỏ giọng hỏi Khấu Thiên Ngang: "Em nghĩ anh sẽ không đến."

"Anh sẽ không." Về mặt Khấu Thiên Ngang không thay đổi trả lời.

Nhưng anh vẫn đến, Alex giật giật khoe miệng, nhìn Bạch Vân, quả nhiên vì cô ấy mà đến, Khấu ca liếc một cái, anh tự đưa tay lên vuốt mặt, ngáp một cái rồi nói: "Cả đêm qua em không ngủ, hai người đến rồi, vậy em về trước nghỉ ngơi đây, bye!" Nói xong phất tay một cái liền đi ra ngoài.

"Chờ một chút..." Khấu Thiên Ngang cau mày, vội vàng ngăn Alex lại, ai ngờ Bạch Vân anh lại.

"Để cho cậu ấy đi đi, dù sao ở đây cũng không có chuyện gì làm, nên chăm sóc ông ấy cũng tốt."

"Em không cần thiết..."

"Dù sao ông ấy cũng là cha anh." Bạch Vân giơ tay khẽ vuốt mặt anh, dịu dàng nói: "Tuy nhiên em cũng biết ông ấy là người rất tệ, nhưng nếu không có ông ấy, thì sẽ không có anh, ít nhất em cũng nên cảm ơn ông ấy vì đã sinh ra anh."

"Người sinh anh ra chính là mẹ anh." Anh nhăn mặt, hừ lạnh một tiếng.

Bạch Vân mỉm cười, dịu dàng nhìn anh nói: "Đừng như vậy, dù sao chỉ hôm nay thôi, anh không nhất định phải đợi ở đây."

Cô biết anh sẽ không để cô một mình ở đây!

Anh nhếch môi, tức giận trừng cô, nhưng Bạch Vân chỉ nhìn anh rồi cười, Khấu Thiên Ngang hết cách với cô, chỉ có thể không cam tâm tình nguyện, bước đến cửa sổ, kéo ghế ra ngồi xuống.

Bạch Vân cười cười, rót cho anh ly nước, "Uống ly nước đi."

"Chỉ có hôm nay!" Anh trừng cô, ấp úng nói.

"Em biết." Giọng cô mang theo ý cười trả lời, thông minh không nói thêm gì nữa.

Cầm lấy từ báo tiếng Anh lúc này Alex để lại trên bàn, anh mở báo ra che tầm mắt của mình lại, hoàn toàn không chú ý đến lão gia hỏa đang nằm trên giường bệnh kia.

Buổi sáng, trừ lúc bác sĩ và y tá vào phòng thì anh phải đứng lên để phiên dịch, những lúc khác anh đều ngồi lì trên ghế, không nói tiếng nào, cho đến khi chuông điện thoại vang lên.

Hạ tờ báo bị anh xem nát bấy xuống, nhìn Bạch Vân lấy điện thoại ra rồi nhanh chóng nhấn phím từ chối cuộc gọi, rồi đi ra ngoài, anh nhú mày hỏi: "Em đi đâu vậy?"

"Đi ra ngoài gọi điện thoại, trong phòng bệnh có một số thiết bị sẽ bị ảnh hưởng bởi sóng điện từ của điện thoại, vừa rồi em quên tắt điện thoại." Bạch Vân đứng ở cửa nói: "Em ra ngoài gọi điện, sẽ nhanh trở lại thôi."

"Ai gọi đến vậy?"

"La Lan."

"Đừng để ý đến cô ấy."

"Em nhớ cô ấy trông tiệt, nếu không để ý đến cô ấy, cô ấy sẽ phát điên."

Anh ném tờ báo sang một bên, đứng lên, "Anh đi với em."

"Khấu..." Bạch Vân buồn cười nhìn, "Ông ấy vẫn đang ngủ, sẽ không ăn thịt anh."

Sắc mặt anh hơi khó coi, sau đó như lão đại khó chịu đặt mông ngồi xuống ghế.

"Em đi một lát rồi sẽ quay lại." Cô cười cười xin lỗi, xoay người đi ra ngoài.

Khấu Thiên Ngang trừng cánh cửa đóng chặt kia, hơi buồn bực.

Sau khi cô đi, phòng bệnh càng yên tĩnh hơn, ngoài âm thanh có quy luật của thiết bị điện tử thì hoàn toàn yên lặng.

Anh lại cảm thấy báo nát vụn kia lên, làm như không thấy gì.

Tích... tích...tích...tích...

Anh biết âm thanh kia là của máy điện tâm đồ, không hiểu vì sao anh cảm thấy âm thanh này hình như lớn hơn so với vừa rồi, khiến anh càng phiền não.

Buông tờ báo xuống, anh trừng máy điện tâm đồ đang nhảy đang nhảy kia, đột nhiên, khoe mắt anh hình như thấy ngón tay của lão gia hỏa đang nằm trên giường động đậy, anh nhìn kỹ cái tay đó, nó vẫn không nhúc nhích.

Anh nhếch môi, suy nghĩ một lúc, mới đứng lên, đi qua xem xét.

Người đàn ông vẫn nằm trên giường ngủ say như cũ.

Khấu Thiên Ngang nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn kia, có vẻ ông đã già đi rất nhiều, đột nhiên anh cảm thấy ông ấy không hề giống người đàn ông cao cao tại thượng, nghiêm khắc và lộng quyền trước kia nữa.

Ông ấy già rồi, mái tóc vốn dày rậm giờ đã trở nên thưa thớt, trên mặt trừ giữa chân mày ra những chỗ khác đều có thêm vài nếp nhăn, một đôi tay có lực cũng vì già mà nhão nhoe thô ráp, lộ đầy gân xanh và mạch máu ra ngoài.

Nhìn người đàn ông không lạnh lùng lãnh khốc, không cao cường và đẹp trai như trước nữa, mà người nằm trên giường là một ông lão, dáng vẻ cao lớn giống mình, nhưng giờ phút này người đàn ông uy nghiêm cường tráng trong trí nhớ lại biến thành một ông lão nhỏ bé bình thường.

Khấu Thiên Ngang chán nản ngồi xuống ghế dựa cạnh giường, cười khổ.

Anh nhớ như in năm đó, khi người đàn ông này tìm được anh thì dáng vẻ rất uy nghiêm, anh tuân. Từ nhỏ anh đã cho rằng cha của mình chết rồi, giống như những đứa trẻ mất cha khác, anh đương nhiên cũng từng mơ ước rằng cha của mình chưa chết, hơn nữa ông ấy chính là người giàu có hoặc là anh hùng, chỉ vì nguyên nhân bất đắc dĩ nên mới không biết đến sự tồn tại của anh.

Ai biết, mơ ước lúc nhỏ lại trở thành hiện thực sau khi mẹ chết đi.

Đã từng, anh đã từng muốn hô to cho toàn thế giới biết, anh không phải bị vứt bỏ, anh có cha, người đàn ông này là cha anh! Anh có một người cha vĩ đại lại là người có tiền!

Có tiền, không sai! Vĩ đại? Trừ khi trời sập!

Không lâu sau anh biết, ông ấy là người có tiền, nhưng không phải anh hùng, anh luôn tự tìm lý do thay ông ấy để tự thuyết phục chính mình.

Ông ấy cũng là người đương nhiên cũng phải có khuyết điểm

Lãnh khốc? Ở trên thương trường đương nhiên phải ngoan độc mới có thể kiếm tiền. Độc tài? Không, đó là vì ông ấy có chủ kiến. Ngoan cố? Có lẽ ông ấy hơi ngoan cố, nhưng có khi vẫn nghe ý kiến của người khác, nhưng điều này rất ít khi xảy ra...

Người đàn ông này rất ít khi để ý đến những đứa con khác? Anh tự nói với mình, có thể vì cha anh quá bận. Ông thiên vị? Anh nghĩ rằng vì ông muốn bù đắp lại cho anh, ông ấy nói như vậy, cho nên anh tin như vậy.

Mặc kệ như thế nào, người này luôn luôn là cha anh.

Anh không ngừng tìm lý do thay người đàn ông này, mãi cho đến khi sự thật được phơi bày, anh mới biết rằng mình bị người đàn ông này lừa giỡn từ đầu đến cuối, người sai là ông ấy, không phải mẹ anh.

Mà người đàn ông này đối tốt với mình, không phải vì ông ấy muốn bù đắp cho anh, không phải vì thương anh, mà bởi vì anh là đứa con ruột duy nhất của ông, đứa con duy nhất cùng huyết thống với ông...

Cha? Cha?

Người ông lão đang nằm ử rử trên giường, Khấu Thiên Ngang cười tự giễu, bởi vì anh phát hiện, cho dù ông lão này không phải người tốt, nhưng anh vẫn không muốn mất đi ông.

"Dù sao ông ấy cũng là cha anh"

Trong đầu anh vang lên câu nói của Bạch Vân, anh cười khổ.

Âm thanh của máy điện tâm đồ vang lên theo quy luật, hai tay anh đút trong túi quần, nhìn ông lão trên giường.

Cha... sao?

....

Bạch Vân đứng ngoài cửa sổ thấy anh ngồi cạnh giường bệnh, vẻ mặt hoang mang, khiến hốc mắt cô nóng lên, cô xoay người, thấy Chad nên vội cúi đầu lau đi nước mắt nơi khóe mắt.

Chad đưa khăn tay cho cô, khẽ vỗ lên mu bàn tay cô.

"Cám ơn." Bạch Vân nhận lấy khăn tay, hơi lúng túng ngẩng đầu mỉm cười.

"Cậu ấy là đứa bé ngoan, cô cũng thế." Chad nhìn hai cha con trong cửa sổ, cảm thán mà nói một câu tiếng Trung chuẩn.

"Thật lâu rồi không có ai gọi con là đứa bé ngoan." Bạch Vân khẽ mỉm cười.

Chad nhướn mày, "Đối với những người già như chúng ta, thì các con có lớn hơn nữa vẫn giống đứa bé mà thôi."

Cô nhìn lão quần gia tóc hoa râm, bất giác cười mỉm.

"Đứa nhỏ nhày đến đây, là vì con đúng không?"

Bạch Vân cười ảm đạm, lắc lắc đầu, "Anh ấy không chịu hạ mình, con chỉ cho anh ấy một bậc thang mà bước xuống thôi."

"Con rất thông minh." Lão Chad cười ha ha, "Khó trách đứa nhỏ này cứ nhất quyết không có con thì không được."

Nghe vậy, bỗng nhiên Bạch Vân đỏ mặt, không biết nên nói gì.

Lão vừa cười vừa nói: "Con yên tâm, ta đứng về phía con, con đừng để ý ông chủ phản đối, thực ra là vì ông ấy lo lắng, mà còn tức giận vì hai đứa kết hôn mà không nói cho ông ấy biết."

Lão Chad dừng lại, lại nhìn hai cha con ngoan cố trong phòng bệnh, thờ dài nói: "Năm đó khi đứa nhỏ này bỏ đi, ông chủ bị đá kích rất lớn, vài năm nay ông ấy đã thay đổi rất nhiều, chẳng qua..."

Bạch Vân chột nhứ mày, giúp ông nói hết câu: "Không thể mất mặt mà xuống nước được."

"Con biết là tốt rồi." Chad vui mừng cười cười, "Ngao cổ là di truyền của nhà họ Bart, con sau này sẽ cực khổ rồi."

"Không đâu, Khẩu rất tốt với con." Cô cười lắc lắc đầu.

"Vậy thì tốt rồi." Lão Chad nhìn cô, nói: "Tuy trước đây ông chủ hơi quá đáng, nhưng nếu có khả năng, cố gắng ở lâu vài ngày đi."

Nhìn Khẩu trong phòng bệnh, Bạch Vân nhẹ giọng đáp: "Dạ, con biết rồi."

.....

Nhận hộp cơm giữ ấm mà lão Chad đặc biệt đưa đến, Bạch Vân làm bộ không chú ý đến việc anh ngồi bên giường bệnh, chỉ lấy từng món ăn trong hộp giữ ấm đặt lên bàn, vẻ mặt tự nhiên nói: "Lúc này em gặp lão Chad ở ngoài cửa, ông ấy đưa cơm đến. Anh đói bụng chưa? Có muốn ăn cơm không?"

Thấy Bạch Vân vào phòng, Khẩu Thiên Ngang liền đứng lên, hơi mất tự nhiên nói: "Chad đâu?"

"Ông ấy có việc nên đi trước rồi!" Bạch Vân ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười, đưa hộp giữ ấm cho anh, "Này giúp em lấy ra đi!"

"Đây là cái gì?" Anh đưa tay nhận lấy, mở hết ra.

"Nó là canh sò." Bạch Vân lấy cái bàn con ra, lại lấy mỳ Ý đặt lên bàn.

Sau khi lấy ra, anh ngửi ngửi, rồi mỉm cười, "Không sai, là canh sò." Anh đổ canh ra chén, rồi ngồi xuống cạnh bàn.

Bạch Vân lại lấy mỳ Ý xào cà chua và hải sản cho anh, sau đó lấy nĩa cuốn một ít mỳ, cho vào miệng.

"Ăn ngon không?"

Cô lấy tay chống má, liếc anh một cái, lại cuốn một ít mỹ Ý, đút cho anh ăn, khẽ mỉm cười nói: "Anh thử nói xem."

Anh nhai hai cái, nhướn mày nói: "Ừ, cũng được."

Cô cười cười nhìn anh, tiếp tục cuốn mỹ Ý, đút cho anh. "Khẩu, A Lan nói cô ấy có thể giúp chúng ta thêm vài ngày nữa."

"Hả?"

Cô lấy nữa về, tiếp tục cuốn mỹ Ý, nói băng quơ: "Cho nên em nghĩ chúng ta nên ở đây lâu hơn một chút, chờ bệnh tình của cha anh ổn định lại rồi hẳn quay về."

Anh ăn mỹ, hai mắt không chớp lấy một cái, nhìn cô.

Bạch Vân lại đưa mỹ đến bên miệng anh, mỉm cười nói: "Anh cảm thấy thế nào?"

Anh há mồm, ăn mỹ cô đút, hai mắt vẫn nhìn cô.

Một lúc sau vẫn không nghe thấy anh trả lời, khiến cô hơi bất an, bất giác cúi đầu trộn trộn mỹ, khẽ nói: "Nếu anh không muốn, thì xem như em chưa nói gì đi."

"Tình tình của ông ấy rất tệ." Đột nhiên Khẩu Thiên Ngang mở miệng, trầm giọng cảnh báo cô, "Sau khi tỉnh lại còn tệ hơn."

Nghe thấy giọng anh có phần chuyển biến tốt, Bạch Vân sùng sốt vội ngừng đầu mỉm cười, "Em biết."

Thấy biểu cảm trên mặt cô, người không biết có thể cho rằng người nằm trên giường bệnh kia chính là cha cô ấy chứ? Anh vươn tay nắm lấy bàn nhỏ bé của cô, vuốt từng ngón tay của cô, thờ dài, đau lòng nói: "Anh không muốn em chịu đựng cơn tức của ông ấy."

"Không sao." Bạch Vân cười cười, cầm lại tay anh. "Anh sẽ theo giúp em, đúng không?"

Anh á khẩu không nói được gì nhìn cô, sau đó nắm chặt tay cô, cười khổ gật đầu.

.....

"Uống nước không?"

"Ăn táo không?"

"Cái gì cũng không muốn sao?"

"Chad? Chad con kêu ông ấy về rồi, ông ấy trông coi cái dinh thự lớn như vậy cũng không dễ, bác có biết là ông ấy rất bận không?"

"Con trai của bác sao? Xin lỗi, họ đều không có ở đây, chỉ sợ rằng bác chỉ có thể chịu đựng con thôi. Đến nỗi Khẩu..." Bạch Vân nhìn chồng ngồi cạnh cửa sổ xem báo, cười ngọt ngào, sau đó quay đầu lại, đối vật với vẻ mặt xanh mét của lão Bart, "Anh ấy không để ý đến ông. Còn nữa, con khuyên ông đừng tùy tiện nhấn chuông tìm bác sĩ, nếu không thì đến lúc bệnh tình thật sự tái phát, người ta sẽ xem chúng ta là đứa bé chần chễ đó. Ông không muốn lúc mình thật sự phát bệnh thì sẽ không có ai chạy đến cấp cứu cho ông chứ?"

Trùng người phụ nữ to gan lớn mật này, lão Bart một bụng căm tức, nhưng cô ấy nói không sai, ông nhìn con trai ngồi cạnh cửa sổ, nó không nhìn ông dù chỉ là liếc mắt, không cam tâm tình nguyện bỏ ngón tay đang đặt trên chuông gọi bác sĩ ra.

Mới vừa tỉnh lại thì trong phòng bệnh chật ních bác sĩ và y tá, đợi đến khi ông hồi phục tinh thần thì chỉ còn người phụ nữ này và đứa con chết tiệt kia, ông không dám tin lão Chad có thể người phụ nữ không có lòng tốt này chăm sóc ông.

Liếc nhìn người phụ nữ đang cúi đầu gọt táo kia, hiển nhiên là tâm trạng đang rất vui vẻ còn hát nữa chứ, đột nhiên ông cảm thấy người phụ nữ này hơi quen mặt, bất giác nhíu mày, hít mắt nhìn kỹ lại, sau đó liền nhớ lại, chính xác là mình đã gặp qua người phụ nữ này rồi.

Ông đã gặp cô trên bờ cát.

Mỗi sáng thức dậy, phát hiện bên cạnh mình có thêm một người đàn ông, rồi sau đó mới nhớ mình đã kết hôn, hơn nữa mình cũng thật yêu người đàn ông ngủ say bên cạnh, loại cảm giác đó thật là...

Nhớ tới những lời cô nói trên bờ cát, trong lòng cũng không thầm mắng cô nữa, bất giác lại liếc khuôn mặt thanh tú của cô.

Tuy nhiên trong lòng vẫn không muốn thừa nhận, nhưng mà... có lẽ cô ấy không có xấu xa như trong suy nghĩ của mình...

...

Ba ngày sau, lão Bart lại trùng cô gái nhỏ này lần thứ hai, quả nhiên cô không có lòng tốt mà!

Ăn thịt? Không được! Uống rượu? Không được! Hút thuốc? Không được! Quét bơ lên bánh mì? Không được!

Đồ ăn của ông mỗi ngày đều giống như nước lã, tất cả đều vô vị. Quản chế độ ăn của ông còn chưa đủ, mỗi ngày cô còn bắt ông sáng tối đều ra ngoài đi bộ với cô.

Căn bản là cô đang thừa dịp trả thù, muốn ngược đãi ông!

Thật vất vả, nghĩ hết mọi cách để được ra viện về nhà, lại không ngờ rằng, tất cả người làm trong nhà đều bị cô mua chuộc.

"Chad! Lấy rượu ra đây!"

"Xin lỗi, ông chủ, bác sĩ dặn ông phải cai thuốc kiêng rượu."

"Phở Âu! Đây là loại thức ăn quý quái nào vậy?"

"Xin lỗi, ông chủ, bác sĩ dặn, ông phải ăn thanh đạm."

"Cô, người phụ nữ này, cứ ra ngoài cho tôi..." Ông tức giận quay đầu rống to với cô.

"Cô ấy đi tôi cũng đi." Khẩu Thiên Ngang đang gõ Notebook bên cạnh, cũng ngẩng đầu lên, mặt lạnh nói: "Tốt nhất ông nên đối tốt với cô ấy, nếu không có Bạch Vân, ông đã sớm đến Quý Môn quan trình diện rồi."

Mà cô gái nhỏ kia, chỉ đắc ý há hê nhìn ông, sau đó đi đến, mỉm cười nói: "Nên đi dạo rồi."

Lão Bart nhìn tỉnh tỉnh vừa thối vừa cứng đầu của con trai, chỉ sợ mắng cô gái này, con trai lại muốn bỏ đi, làm ông tức giận mà không thể bộc phát, chỉ có thể mở miệng mắng con chó Dublin không biết bắt đầu từ khi nào luôn kè kè bên người Bạch Vân, "Mày, cái con chó ngu ngốc này!"

Kỳ Tháp vô tội phát ra một tiếng nức nở nghẹn ngào, nhưng vẫn ngồi thẳng người bên cạnh Bạch Vân.

"Không nên trút giận lên người Kỳ Tháp." Bạch Vân vỗ vỗ đầu Kỳ Tháp, sau đó nhìn lão Bart, vẻ mặt tự nhiên nói: "Bác sĩ nói ông bị cao huyết áp, phải kết hợp chế độ dinh dưỡng và vận động mới có thể cải thiện, nhưng nếu ông không thể đi bộ dài như vậy, thì chúng ta có thể rút ngắn lộ trình lại..."

"Ai nói ta không đi được?" Ông tức giận đứng lên, nắm chặt cây ba-toong, giống như đi hành quân, dẫn đầu đi trước, chờ sau khi ra khỏi cửa, mới phát hiện bị cô dùng phép kích tướng, nhưng lại không có mặt mũi quay vào, đành phải xì mặt đi về phía trước.

Vừa nghĩ đến chuyện vừa rồi, ông liền ôm một bụng tức.

Trước mắt nhìn món salad thiếu muối lại thiếu dầu, ông dùng nĩa đâm đâm miếng dưa leo, cắn giận nhét vào miệng.

Không lâu sau Phở Âu liền bung một đĩa bánh phở mai đặt trước mặt ông.

Lão Bart sững sốt, giương mắt nhìn ông ấy.

"Cô chủ làm, nói là Calorie ít hơn một nửa so với bình thường."

Vừa nghe thấy cô làm, lão Bart liền trầm mặt xuống, "Tôi không ăn, mang xuống đi!"

"Ông chủ, nếm thử đi, sáng sớm tinh mơ cô chủ đã dậy làm đó, mùi vị không tệ." Phở Âu tốt bụng khuyên bảo.

Lão Bart, không tỏ rõ ý kiến chỉ hừ một tiếng.

Nhìn ông chủ ngoan cố, Phở Âu cười cười lắc đầu, không nói thêm gì, tự mình đi ra ngoài.

Hai tay đặt lên cây ba-toong, lão Bart nhú mồm, bởi vì Phở Âu không mang bánh phở mai đi.

Ông nhìn cái bánh nhỏ vàng óng kia, không ngừng nuốt nước miếng.

Có trời mới biết bao lâu rồi ông không được ăn bánh ngọt.

Ngón trỏ vô ý thức gõ lên đầu cây ba-toong, liếc mắt nhìn ra cửa, lại nhìn cái bánh ngọt, sau đó lại liếc mắt nhìn cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ không có ai.

Tầm mắt, lại dừng trên cái bánh ngọt kia.

Chiếc đồng hồ cổ trên tường vang lên từng tiếng tích tách.

Ông angh giọng, được rồi, tại cô sáng sớm tinh mơ đã dậy làm bánh, có lẽ ông nên nếm thử mới phải đạo.

Cầm lấy nữa ăn, ông lấy một miếng bánh nhỏ.

"Hừ, không được ngon cho lắm." Ông lăm bằm nhấc đi nhấc lại, nhưng tay lại luôn phiên lấy bánh ngọt cho vào miệng.

"Thấp chi thấp tạt gì đó, tại sao có thể coi là thức ăn được." Ông tiếp tục nói nhảm, đưa bánh ngọt vào miệng, nhưng nữa ăn không hề ngừng lại, không lâu sau, một cái bánh ngọt đã bị ông xử hết sạch không còn một mẩu.

Lúc ăn miếng bánh ngọt cuối cùng, Phở Âu đi đến. "Xin lỗi, ông chủ, mới vừa rồi tôi quên mang bánh ngọt đi... Ách."

Nhìn tay cầm nữa của lão Bart cứng đơ ngay tại chỗ, trên bàn cái bánh ngọt chỉ còn tàn vụn, Phở Âu ngừng nói, không biết nên làm gì tiếp theo.

Bị người khác bắt quả tang, mặt lão Bart ửng hồng, ông híp mắt nhú mày, cố gắng nghiêm mặt giống như lão đại tức giận, đứng dậy chống cây ba-toong đi ra ngoài, vừa đi vừa trợn mắt nói dối: "Động tác của ông quá chậm, tôi đã đưa bánh cho Kỳ Tháp ăn hết rồi."

Cái chính là Kỳ Tháp không ở trong này, ông đứng là giấu đầu nòi đuôi mà.

Phở Âu cố gắng nín cười, đợi cho lão Bart ra khỏi cửa, mới cười thu dọn chén đĩa trên bàn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Dịu Dàng Đến Điểm Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Đi dạo trong nhà ẩm trồng hoa, lão Bart muốn một mình yên tĩnh, không ngờ lại thấy ghế nằm của mình bị cô gái kia chiếm mất, ông một bụng tức giận, muốn xông lên mắng cô một trận, không ngờ rằng khi đến gần lại thấy con trai mình đang gối đầu lên đùi cô, cô đang giúp anh...

Lão Bart neho mắt lại, phát hiện cô gái kia đang ngoáy lỗ tai giúp con trai ông.

"Khẩu?"

"Hà?"

"Tay không cần sờ loạn." Bạch Vân kéo bàn tay đang chui vào áo cô ra, cười cảnh cáo anh, "Rất nguy hiểm, đừng làm loạn."

"Có phải gần đây em mập lên không?" Anh nhú mày cười nói: "Đã lớn hơn được một chút."

"Cả ngày đều bị anh và Phở Âu nuôi, không mập mới lạ. Chớ lộn xộn, em sắp ngoáy xong rồi." Cô kéo vành tai của anh, để ánh sáng lọt vào, cẩn thận ngoáy sạch sẽ lỗ tai anh.

"Được rồi." Cô thôi thôi lỗ tai anh, rồi lấy khăn giấy lau sạch cây móc tai, vỗ vỗ anh, "Xoay người lại, để em ngoáy bên kia nào."

Anh xoay người lại, nhếch miệng cười nói: "Anh thích em thôi hơi vào lỗ tai anh."

Bạch Vân đỏ mặt, nói lại: "Nhàm chán."

Anh cười nhẹ, sau đó ngáp một cái, vẻ mặt thoải mái khép hờ mắt lại, nhìn vòi phun nước phía trước nói: "Bà xã?"

"Hà?"

"Chúng ta sinh một đứa con có được không?"

"Được." Môi hồng giương nhẹ, "Anh thích con trai hay con gái?"

"Đều thích." Yết hầu anh thất lại, "Em không sợ anh không thích hợp làm cha sao?"

"Không sợ." Bạch Vân mỉm cười, cúi đầu hôn lên thái dương anh. "Em cũng giống anh đều không có kinh nghiệm, nhưng chúng ta có thể cùng nhau học. Được rồi, đứng lên đi."

Anh ngồi dậy, vuốt ve mặt cô, giọng khàn khàn nói: "Con gái của chúng ta sẽ giống em sao?"

"Căn cứ vào di truyền học mà nói, hẳn là sẽ không khác mấy." Cô cười nói.

Anh ôm cô vào ngực, nằm trên ghế dựa nói: "Lúc em còn nhỏ trông như thế nào?"

"Ừ, mang kính gọng đen, đầu nắm hương, rất thích đọc tiểu thuyết." Bạch Vân nằm trên trên ngực anh, để mặc anh nắm bàn tay bé nhỏ của mình, mỉm cười hỏi lại: "Còn anh?"

Khóe miệng anh khẽ cười, trả lời: "Ừ, gầy gầy, nho nhỏ, đen thui."

"Thật sao?"

"Ừ, mãi cho đến khi anh lên lớp mười mới đột nhiên cao lên, ba năm cao hơn 20 cm."

"Oa." Cô nở nụ cười, "Còn em thì ba năm đó không cao thêm nữa."

"Em như vậy đã rất tốt rồi." Ma chương của anh lại duỗi ra, cười nhẹ rằng, "Nên mới nói, anh thích."

"Kháu." Bạch Vân nở nụ cười, mặt ửng hồng, "Anh đừng làm loạn, nơi này bất cứ khi nào cũng có người đến."

Anh xoay người một cái đặt cô dưới thân, "Bà xã, trở về phòng thì bất cứ khi nào Ninh Ninh và Hawke cũng có thể chạy vào, tính ra thì nơi này tương đối sẽ không có người."

"Anh biết rõ là hai ngày trước Hawke và Ninh Ninh đã đi Las Vegas rồi mà." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Vân càng đỏ, đẩy đẩy bờ vai của anh. "Hơn nữa, Alex sắp ra ngoài, em đã đáp ứng cậu ấy mười phút nữa sẽ qua chăm sóc hai bé củ cải cho cậu ấy rồi."

"Hắc, anh mới là chồng em mà." Khẩu Thiên Ngang lăm bắm oán giận, cô gái này đều đem thời gian chia cho người khác, chính là không chia cho anh.

Bạch Vân cười, xoa xoa chân mày anh, "Thường nhủu mày sẽ nhanh già đó, anh có thể đi với em, coi như là luyện tập đi."

"Luyện tập?" Anh nhủu mày.

"Chăm sóc đứa bé." Cô nháy mắt mấy cái, giả bộ vô tội.

Anh hôn cô, thấp giọng cười, "Em định ăn hết anh, đúng không?"

"Vậy anh cũng phải để cho em ăn anh mới được." Cô cười vui vẻ, xoa xoa mái tóc đen của anh.

Anh đứng lên, cũng kéo cô đứng dậy, dáng vẻ giống như nhận lệnh, cười thờ dài, dắt tay cô đi ra ngoài, vẫn không quên nói: "Anh thích ăn em."

Nhìn cô gái kia và con trai biến mất sau cánh cửa, lão Bart mới từ sau gốc cây đi ra, phương xa vẫn vọng lại tiếng cười của hai người.

Nhìn bóng dáng đang khuất xa trên bãi cỏ, khiến ông không khỏi nhớ lại nhiều năm trước kia cũng có cô gái có mái tóc đen như vậy, một cô gái phương Đông cười dịu dàng...

Ngực đau nhói, ông đứng im tại chỗ.

Mấy năm nay, ông vẫn luôn nghĩ rằng, có lẽ năm đó ông đã làm sai, nhưng mà cho tới ngày hôm nay ông mới sâu sắc cảm nhận được.

Nếu lúc đó ông lựa chọn khác đi, thì có lẽ... ông cũng có vẻ mặt hạnh phúc giống như vẻ mặt vừa rồi của con trai?

Lá Diệp khô rơi xuống, ông chống cây ba-toong, chậm rãi xoay người đi về phòng của mình.

.....

"Này, Bạch Vân, lão đầu tử kia xảy ra chuyện gì vậy?" Nhìn ông lão ngồi ngoài cửa sổ, Âu Dương Ninh mới từ Las Vegas về nhủu mày hỏi.

"Không biết." Bạch Vân nhìn lão Bart hình như ông không còn tức giận như trước, hơi bận tâm.

Mấy ngày trước, bỗng nhiên ông ấy trở nên an tĩnh, không có giống như trước đây động týt là hô to gọi nhỏ, cũng không còn oán giận với những món ăn thanh đạm nữa, mỗi ngày vừa đến thời gian ông liền chủ động chuẩn bị quần áo để bị dạo.

Mặc dù ông vẫn làm mặt lạnh, nhưng cũng không trưng ra vẻ mặt già nua khó tính nữa, phần lớn thời gian ông đều ngồi một chỗ, thần thần nhìn về phương xa, thật lâu cũng không cử động.

"Cậu cảm thấy, có phải ông ta..." Ninh Ninh xích lại gần, nhỏ giọng nói: "Mắc chứng ngu ngốc về già không?"

"Không nghiêm trọng như vậy đâu." Bạch Vân cười cười, lại nhìn lão Bart, "Trái lại..."

"Trái lại như thế nào?" Vừa uống sữa tươi đủ đủ, Ninh Ninh nhủu mày tò mò.

"Trái lại có thể là biểu hiện của chứng về hưu."

"Chúng về hưu?"

"Mình không chắc chắn có phải bệnh này hay không, vì sao thì trước đây công việc bận rộn, sau khi về hưu không tìm thấy trọng tâm của cuộc sống, cho nên dễ dàng mắc bệnh đó..." Bạch Vân nhún mày, thì thảo nói.

"Chơi mạt chược đi." Đột nhiên Ninh Ninh nói một câu.

Bạch Vân sững sốt, "Mạt trượt?"

"Có thể phòng bệnh ngu ngốc cho người già." Ninh Ninh hừ một tiếng, nói: "Cũng không thể để ông ấy lại nhúng tay vào chuyện công ty? Ông ấy vừa đùng vào, mấy người... đàn ông kia lại loạn nên cho mà xem."

"Ông ấy sẽ chơi sao?"

"Cậu chờ một chút." Ninh Ninh bỏ lại câu này rồi đứng lên, đi đến chỗ lão Bart, sau khi nói mấy câu với ông, lại quay về. "Ông ấy nói sẽ chơi, chơi mấy vòng cũng được, ông ấy sẽ không để ý."

Bạch Vân há hốc mồm, miệng nhỏ khe khẽ, thật lâu sau mới thốt ra một câu: "Nhưng... vẫn còn thiếu một người."

"Chad cũng sẽ chơi."

"Ách." Bạch Vân trừng mắt nhìn, ngây ngốc, thì thảo nói: "Bài...?"

"Lầu hai có phòng đánh bài, bên trong bài gì cũng có." Ninh Ninh lấy cuốn tiểu thuyết trên tay cô, kéo cô đi ra ngoài. "Đi thôi, chúng ta đến đó đi."

Bạch Vân vẫn ngây ngốc, mãi cho đến khi đến phòng đánh bài nhìn thấy lão Bart và Chad, mới có phản ứng.

Không thể nào?

Ba chữ này còn đang vang lên trong đầu cô, thì Ninh Ninh đã ấn cô vào ghế ngồi, bắt đầu chia bài.

Không thể nào?

Cô sững sờ nhìn hai ông lão, chỉ thấy họ đưa tay trộn bài, sau khi Ninh Ninh xếp bài của mình xong liền giúp cô xem bài.

Không... phải... chứ?

Xúc xắc rơi vào chén, lăn mấy vòng, rồi ngừng lại.

"Này, Bạch Vân, tới phiên cậu, lấy bài đó." Ninh Ninh thấy cô không phản ứng, liền gọi cô.

Bạch Vân ngu ngơ nhìn ba người trước mắt, chỉ cảm thấy mình là con thỏ nhỏ rơi vào động Elise, 30 phút sau, cô càng khẳng định điều này."

....

Kỳ quái, anh mới đi ra ngoài một chút, tại sao khi trở về lại không thấy ai?

Khẩu Thiên Ngang vừa vào phòng lại không thấy ai, liền túm một người làm lại hỏi: "Những người khác đâu?"

"Đang ở trong phòng đánh bài."

Phòng đánh bài?

Anh sững sốt, vội đi lên xem, ai ngờ vừa đẩy cửa ra, đã nhìn thấy một cảnh tượng khiến anh há hốc mồm.

"Tự sờ, sờ rồi, nhà cái ba kéo ba, tổng cộng tám điểm." (Xin thứ lỗi mình không biết tý gì về mạt chược.... ^__^) Âu Dương Ninh Ninh dương dương tự đắc ngả bài xuống, đưa tay ra muốn thu thẻ đánh bài từ ba người khác.

"Nơi này đang xảy ra chuyện gì?" Anh vịn mi hỏi.

Bốn người trên bàn rối rít quay đầu lại.

"Đương nhiên là chơi mạt chược." Ninh Ninh thu thẻ đánh bài, cười tít mắt ngồi trở lại ghế.

"Khẩu?" Bạch Vân vừa thấy anh, giống như thấy được đáng cứu thế, nhẹ nhàng thở ra.

Khẩu Thiên Ngang đi lên phía trước, nhìn thấy thẻ đánh bài của Bạch Vân ở trên bàn chỉ còn lại vài cái, hai lão già kia cũng vậy, nhưng lão già tốt hơn so

với cô, người có thể đánh bại nhiều nhất là Âu Dương Ninh Ninh.

Anh liếc mắt nhìn về mặt của cha mình, khẽ xoa gáy Bạch Vân, "Em thua bao nhiêu?"

"Rất nhiều." Bạch Vân cười cười xin lỗi, cầm cánh tay còn lại của anh. "Giúp em đi?"

"Chỉ cần bạn bài của em không ngại." Anh vừa đẩy mi, vừa nhìn ba người còn lại trên bàn.

Âu Dương Ninh Ninh nhún vai, "Tôi không có ý kiến."

Chad nhún nhún vai, cười nói: "Tôi cũng không có ý kiến."

Anh nhìn về phía cha mình, lão Bart liếc mắt nhìn anh, không nói lời nào, lại cầm bài lên một lần nữa, coi như là đã chấp nhận.

Bạch Vân đứng dậy, để Khấu Thiên Ngang ngồi xuống, cười nói: "Tôi đi pha cà phê, mọi người cứ từ từ mà đánh."

Cuộc chiến lại bắt đầu lần nữa, nhưng lúc này không khí đầy mùi súng đạn, không lâu sau, Ninh Ninh và Chad liền phát hiện, hai cha con nhà này đang chặn bài của nhau, trai cò tranh nhau, đương nhiên là một bên sẽ ngư ông đắc lợi.

Cho nên khi Bạch Vân trở lại thì thấy đồng thê bài của Ninh Ninh cao hơn trước rất nhiều.

Bạch Vân đặt cả phê lên bàn, đứng ở phía sau Khấu Thiên Ngang nói: "Như thế nào? Anh có muốn giúp em đánh thắng một ít thê bài không?"

Cô vừa lơ đãng hỏi, cũng khiến hai cha con nhà họ Bart tỉnh táo lại, cẩn thận tính toán thê bài của mình, mới phát hiện tình thế không ổn, hai cha con liếc mắt nhìn một cái, sau đó nhìn đồng thê bài trước mặt Âu Dương Ninh Ninh, lúc này mới nghiêm túc đánh bài.

Ai ngờ vận may của Ninh Ninh quá tốt, một vòng lại một vòng thắng hết, làm hai cha con họ không thể không hợp tác, mới miễn cưỡng duy trì, không thua sạch thê bài.

Điều khiến Bạch Vân kinh ngạc chính là hai cha con nhà họ Bart không cam lòng, ngày hôm sau lại tìm Ninh Ninh chơi bài, liên tục mấy ngày liền, thậm chí đến khi thiết yếu bắt đầu nói chuyện, tuy nhiên đa số là khi chơi mặt trượt, nhưng hưởng quý dị này lại khiến cô buồn cười.

"Bọn họ vẫn chưa từ bỏ à?" Lúc ăn cơm Ninh Ninh ngồi cạnh Bạch Vân, vừa uống canh vừa thì thầm: "Đàn ông đều không chịu thừa nhận phụ nữ giỏi hơn họ."

Bạch Vân cắn môi dưới cười nhẹ: "Cậu thắng bao nhiêu?"

"Thêm chút nữa là có thể mua được một căn hộ rồi." Ninh Ninh nhăn mặt nhăn mày, hừ nói: "Những người có tiền đều không coi trọng tiền bạc."

"Khi nào cậu mới chịu nói cho họ biết cậu lớn lên trong mặt chược?"

"Chờ đến khi bọn họ thông suốt đã."

Nhìn thấy thái độ của hai cha con nhà này thay đổi rất nhiều, Bạch Vân mỉm cười, biết hai người họ đều đã nhượng đối phương rất nhiều, có lẽ việc bán bài này là một bậc thang để hai cha con họ bước xuống.

Chợt nhớ đến Hawke, cô quay đầu lại hỏi Ninh Ninh: "Đúng rồi, Hawke đâu? Sao không thấy nó?"

Những anh em của Khấu đều vì bệnh tình của lão Bart mà ở lại đây không quay về thành phố họ sống, nhưng mỗi người đều rất bận rộn, đều đi sớm về trễ, lại gặp cái dinh thự lớn này, mấy ngày nay cô chỉ gặp họ có vài lần.

Những người khác thì không nói, nhưng trước kia không phải lúc nào Hawke cũng dính với Ninh Ninh sao? Tại sao lúc này lại không thấy?

"Cái con heo kia chết rồi!" Âu Dương Ninh Ninh mắng, để chén canh xuống bàn, rồi đứng lên, đi ra ngoài với sắc mặt vô cùng khó coi.

Bạch Vân ngăn ra, kinh ngạc mà bật cười, không biết Hawke đã làm gì khiến cô tức giận, hai người đàn ông kia làm người chết thay, khó trách Ninh Ninh xuống tay không lưu tình. Có lẽ cô nên nói cho Khấu biết, tránh cho anh khỏi phải thua sạch.

.....

Mới vừa ngủ trưa xong, lão Bart bước xuống lầu, thì thấy Bạch Vân che miệng ngồi xổm xuống chỗ ngã rẽ ngoài hành lang, sắc mặt cô tái nhợt.

Sao lại thế này?

Ông nhú mày, đi về trước hai bước rồi đứng lại, hơi do dự, muốn xoay người rời khỏi, nhưng nhìn cô giống như có thể té xỉu bất cứ lúc nào lại khiến ông lo lắng.

"Khụ." Sau khi đắn đo suy nghĩ, ông chọn đi đến gần cô, hắng giọng, về mặt cứng nhắc hỏi: "Cô ổn chứ?"

Nghe thấy giọng ông, Bạch Vân hoảng sợ, miễn cưỡng đứng dậy, nhưng cảm giác buồn nôn lại một lần nữa đang lên cổ họng, cô vội che miệng lại, xém chút nữa là phun ra.

Lão Bart thấy vậy, vội quay đầu gõ gõ ba-toong, hô: "Chad!"

Giọng ông vang vọng khắp trên hành lang, truyền đi rất xa.

Bạch Vân thấy thế, cố nén cảm giác ghê tởm, giữ chặt ông, "Con không sao, thật sự..."

Lão Bart càng nhủ mảy, sắc mặt cô trắng như tờ giấy còn nói không sao.

Nghe thấy ông chủ gọi, lão Chad liền từ trong một cánh cửa chạy ra. "Ông chủ?"

Lão Bart nhìn cô gái kia, dùng ba-toong chỉ cô ra lệnh: "Cô, đi theo tôi." Sau đó quay đầu ra lệnh cho lão Chad. "Ông, gọi bác sĩ đến đây."

Nói xong ông xoay người dẫn đầu đi vào một cánh cửa gần đó, muốn cô ngồi xuống ghế sofa.

Chad thấy thế sững sốt, sau đó mỉm cười. Đó là thư phòng của ông chủ, ông vốn không cho những người không liên quan đi vào, xem ra ông chủ đã tiếp nhận đứa nhỏ này rồi.

Thật sự sắc mặt Bạch Vân rất kém, Chad vội vàng chạy đi gọi điện cho bác sĩ.

"Con thật sự không sao mà..." Bạch Vân lại thử nói một lần nữa, nhưng cảm giác buồn nôn vẫn chưa hết, khiến cô chỉ nói được một nửa, căn bản nó không có sức thuyết phục.

"Cầm miệng." Lão Bart khiển trách, đi đến trước bàn làm việc mở ngăn kéo ra, lấy ra một bình rượu nhỏ, rồi rót đầy một ly nhỏ, đưa cho cô, "Uống hết đi."

"Con cho rằng, bọn con đã tịch thu toàn bộ rượu rồi." Bạch Vân cầm ly rượu, khẽ nhấp môi, lẩm bẩm nói.

Hai tay ông đặt lên cây ba-toong, trừng mắt nhìn cô, thật lâu sau mới nói: "Ta không có đựng đến chai rượu này."

Bạch Vân sững sốt, ngẩng đầu nhìn ông.

"Ta còn muốn sống lâu hơn một chút." Lão Bart chống cây ba-toong xoay người đi đến ngồi xuống cái ghế phía sau bàn làm việc, mặt không biểu cảm nhìn cô: "Cô có thai bao lâu rồi?"

"Có thai?" Bạch Vân ngẩn ngơ, sờ sờ bụng dưới.

"Cô không biết?" Lão Bart thấy vẻ mặt mờ mịt của cô, mảy lại khép lại lần nữa.

Bạch Vân cúi đầu nhìn bụng của mình, thì thào nói: "Gần đây hay đói, có tưởng rằng ăn quá nhiều mới buồn nôn..."

Ăn quá nhiều? Quả thật cô gái này không biết tự chăm sóc chính mình!

Trùng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh của cô, lão Bart hừ một tiếng, cầm điện thoại trên bàn lên, nhấn một dãy số nội bộ, sau đó nói với Phở Âu một loạt tiếng Anh, rồi ngừng một chút, cầm điện thoại hỏi cô: "Cô có đặc biệt muốn ăn món gì hay không?"

Giọng điệu ông nói chuyện rất kém, nhưng tấm lòng lại không như vậy, Bạch Vân có vẻ thụ sủng nhược kinh. "A... là kem..."

Ông nhần nhủ mi, nhưng vẫn nói với Phở Âu.

Sau khi dặn dò xong, ông vừa cúp điện thoại thì bác sĩ cũng đến, bước đầu chuẩn đoán, cô thật sự mang thai.

Khi bác sĩ chúc mừng cô, thì cô vẫn còn hoa mắt chóng mặt, mãi cho đến khi mấy người đàn ông đó ra ngoài nói chuyện riêng với nhau, trong thư phòng yên tĩnh lại, cô mới ý thức được chuyện mình mang thai.

Đứa bé sao? Phải nói cho Khấu mới được...

Cô cúi đầu sờ sờ cái bụng bằng phẳng của mình, khoe miệng mỉm cười.

Không biết khi anh nghe được sẽ có phản ứng gì, cô lại không ngờ là anh đã biết rồi.

Đột nhiên chuông lớn bên tường vang lên, cô hoảng sợ, ngẩng đầu lên, mới phát hiện trong phòng không còn ai, cô có thể nghe thấy bọn họ đang nói chuyện ngoài cửa, nhưng lại nói tiếng Anh, cô nghe không hiểu, trái lại cái bàn cổ và kệ sách đã thu hút sự chú ý của cô.

Lúc này buồn nôn, nên không có cách nào chú ý đến căn phòng này, bây giờ tốt hơn nhiều rồi, cô mới phát hiện đây là thư phòng.

Tất cả giá sách trong phòng đều âm trong tường, bàn làm việc cổ, thảm, vách tường đều là màu xanh lá, đối diện cô cũng là lò sưởi âm tường trước lò sưởi có một cái xích đu và một cái bàn nhỏ, dưới đất cạnh bàn trà có một quyển sách.

Cô tò mò, cầm lấy cái ly đi lên phía trước, sau đó mới phát hiện đó không phải là sách mà là một album hình.

Mở tờ đầu tiên ra, cô thấy người trong hình rất quen, cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, phát hiện đó là Khấu, là Khấu khi còn nhỏ, chỉ là mặt anh không quay về phía ống kính, mà nhìn về hướng khác.

Cô cảm thấy kỳ quái, bởi vì tất cả những tờ sau, anh đều quay mặt về hướng khác, xem ra là... chụp lén.

Bạch Vân ngồi chồm hổm trên mặt đất, lật một tờ rồi một tờ, vài tờ đầu có vẽ bình thường, anh còn bé, cô biết đó là chụp ở căn phòng này, cô nhận ra vài chỗ.

Sau đó khi anh lớn lên tầm mắt của anh vẫn không nhìn vào ống kính, mà cảnh phía sau anh cũng có sự khác biệt rất lớn, kiến trúc phương Đông, kiến trúc phương Tây, thành phố, nông thôn, quán bar, quán ăn sáng, trong sa mạc, trên thảo nguyên...

Anh đi đến quá nhiều nơi, mái tóc đen dài đã cắt ngắn, có mấy tấm thì để đầu trọc, khiến cô không nhận được cười, có mấy tấm anh bị thương lại khiến cô đau lòng.

Một quyển sách dày cộm cô đã xem trong khoảng thời gian rất ngắn, cô đóng nó lại, khiến cô phát hiện trên bìa sách có in năm và chữ tiếng Anh đó là chữ C, cô ngẩng đầu khiêu trên giá sách, có một kệ đựng album ảnh cùng năm, cô rút ra album ảnh mang chữ H, rồi lật xem, người bên trong là Hawke, cô lại rút ra vài quyển, mới phát hiện, mỗi chữ biểu hiện cho một người.

C là Khấu, L là Lam Tư, E là Alex, H là Hawke, A là Adam

Trừ Khấu ra thì những người còn lại ảnh được chụp từ bé đến lớn, còn Khấu thì mười mấy tuổi mới có hình, trừ điều này ra thì cô phát hiện những ảnh của những người đó lúc đầu thì nhìn thẳng vào ống kính sau này thì không nhìn vào đó nữa, xem ra đa số hình đều là được chụp lén.

Ngồi trên thảm, ôm chặt lấy album hình của Khấu, nhìn bốn album khác trên mặt đất, chỉ cảm thấy mũi chua xót, bởi vì đến bây giờ, cô mới hiểu được, có lẽ cha họ không máu lạnh như trong tường tường của họ, có lẽ ông đã từng như vậy, nhưng ông vẫn quan tâm...

Một tiếng động nhỏ, khiến cô quay đầu, lão Bart chống cây ba-toong đứng sau cô, biểu hiện trên mặt cô cứng ngắc.

Cô biết mình khóc, nhưng không ngừng được, chỉ có thể nhẹ giọng hỏi: "Vì sao?"

Về mặt ông còn cứng hơn cả cô, vốn Bạch Vân tưởng rằng ông không trả lời, sau đó ông buông lỏng người, về mặt lộ ra tia mệt mỏi, chậm rãi ngồi xuống ghế, giọng khàn khàn nói: "Những đứa nhỏ kia đi theo ta sẽ tốt hơn so với đi theo mẹ chúng. Ta vẫn cho rằng mình đã đúng, mãi cho đến khi đứa bé kia bỏ đi, ta mới biết mình đã làm những gì, nhưng tổn thương đã được tạo thành, ta có thể làm gì? Chỉ có thể cố gắng bù đắp lại cho bọn chúng."

Bạch Vân lệ nóng lưng trông nhìn ông, nói: "Ông thương họ..."

Hốc mắt lão Bart khẽ ửng hồng, thờ dãi, "Có lẽ đã quá muộn."

"Không đâu." Bạch Vân lau nước mắt trên mặt, mỉm cười, cầm lấy bàn tay già nua của ông, "Vĩnh viễn cũng không muộn."

Lão Bart cố nén nước mắt, vỗ vỗ tay cô, nói xin lỗi: "Con là đứa bé ngoan, xin lỗi vì đã ngăn con ở bên ngoài, ta biết con là thật lòng thương nó, chứ không phải vì tiền."

"Làm sao công biết con không phải vì tiền?" Bạch Vân vừa lau nước mắt vừa nói.

"Bởi vì ánh mắt của con của con nhìn nó." Trong mắt lão Bart đầy bi thương, cảm thán nói: "Đã từng có một cô gái nhìn ta với ánh mắt như vậy, chỉ là lúc đó ta quá ngốc, không biết quý trọng..."

.....

Vừa mới dắt con chó đi dạo, khi trên đường về Khấu Thiên Ngang thấy một chiếc xe lướt qua anh.

Bác sĩ John?

Nhận ra người trong xe, ngực anh thắt lại, tưởng lão già lại xảy ra chuyện gì, liền bước nhanh đi về nhà lớn, nhìn thấy người đầu tiên liền hỏi: "Ông chủ đâu?"

"Đang ở trong thư phòng."

Anh nghe vậy, vội sai bước đi tới thư phòng, ai ngờ vừa đẩy cửa ra, đã nhìn thấy Bạch Vân và lão già đứng trước giá sách ở trước lò sưởi, lão già rất tốt, không có chuyện gì.

Anh nhẹ nhàng thở ra, lại phát hiện hốc mắt Bạch Vân ửng hồng, hình như là vừa mới khóc xong.

"Chuyện gì vậy?" Anh tưởng rằng lão già lại chứng nào tật nấy, tức giận liền bốc lên, đi lên phía trước, ôm bạch vân vào ngực, nổi giận ép hỏi lão già: "Ông nói gì với cô ấy?"

"Kháu, anh hiểu lắm..." Bạch Vân thấy thế, vội vàng muốn giải thích.

"Em không cần nói giúp ông ta!" Khấu Thiên Ngang cắt ngang lời cô, tức giận đến nỗi dùng tiếng Anh mắng chửi lão Bart.

"Kháu, không phải như vậy, anh nghe em nói được không..." Tuy không hiểu anh nói gì, nhưng Bạch Vân có thể đoán được khi nhìn thấy vẻ mặt lúc trắng lúc xanh của lão Bart.

Cô gấp đến độ vỗ ngực anh, muốn ngăn anh nói ra những lời khiến sau này anh phải hối hận, nhưng anh không nghe, cô tức giận hét lên: "Anh câm miệng cho em!"

Bởi vì dùng quá nhiều để hét, làm cô lại thấy hoa mắt chóng mặt.

Bởi vì tiếng sư tử Hà Đông rống này của cô liền khiến Khấu Thiên Ngang hoảng sợ, cuối cùng cũng ngậm miệng, lại thất đáng vẻ của cô giống như sắp xỉu, anh vội ôm hông cô, "Bạch Vân?"

"Sự việc không như anh nghĩ đâu..." Bạch Vân cố nén cảm giác buồn nôn đang dâng lên, vô lực nói.

"Cái gì?"

"Anh hiểu lắm..."

Cô còn chưa nói hết câu, cửa thư phòng lại bị đẩy ra, một mỹ nữ tóc vàng không để ý đến sự ngăn cản của Chad liền xông vào, cười cười hôn lên má lão Bart, sau đó chào hỏi với Khấu, bằng tiếng Anh.

Bạch Vân hơi sững sờ, không biết người này là ai, chỉ thấy đột nhiên Khấu chửi ầm lên, mỹ nữ tóc vàng kia hoảng sợ, mờ mịt trả lời.

Bạch Vân nghe hiểu được vài từ, vợ, kết hôn, ép buộc...

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Cô quay đầu nhìn lão Bart, thấy sắc mặt rất kém, còn có chút áy náy.

Đang lúc hỗn loạn, Ninh Ninh nghe thấy thư phòng xôn xao nên cũng đến, cô nghe được câu đó liền dùng lẫn lộn tiếng Trung và Anh chửi ầm lên.

Cái gì mà đồ khôn kiếp, phụ lòng? Là Trần Thế Mỹ [1]?

[1 Trần Thế Mỹ: (Trung văn giản thể: 陈世美; Trung văn phồn thể: 陳世美, bính âm: Chén Shìměi) là một nhân vật trong kinh kịch dân gian của Trung Hoa được truyền tụng gắn với giai thoại xử án của Bao Công. Trần Thế Mỹ xuất thân bản hàn nhưng học giỏi và đỗ trạng nguyên rồi kết hôn với công chúa nhà Tống trở thành phò mã. Sau đó, anh bội tình, phản bội vợ con cũ của mình để theo vinh hoa phú quý. Trần Thế Mỹ đã bị Bao Công xử chém _ Theo Wikipedia)

Nghe được mấy chữ mà Ninh Ninh chửi, Bạch Vân nháy mắt mấy cái, cảm thấy buồn cười, đầu óc choáng váng lại khiến cô buồn nôn.

"Kháu..." Cô suy yếu vỗ vỗ ngực anh, muốn thu hút sự chú ý của anh. "Kháu..."

Anh tức điên rồi, không chú ý đến cô.

Tiếng cãi vã của mọi người càng lúc càng lớn, cô cảm thấy thật ồn ào, khiến cô càng muốn ngất xỉu.

Cô lại thử mở miệng, nhưng chỉ mới há mồm, còn chưa kịp nói gì, trước mặt bỗng tối sầm lại, liền ngất xỉu...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Dàng Đến Điểm Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

"Bạch Vân!"

Thấy cô ngất xỉu, Khấu Thiên Ngang liền ôm lấy cô, sắc mặt trắng bệch.

"Đặt cô ấy lên sofa đi." Ninh Ninh cũng hoảng sợ, vội chạy đến.

"Ách..." Mỹ nữ tóc vàng muốn nói chuyện.

"Cút ra ngoài!" Khấu Thiên Ngang ôm Bạch Vân vòng qua cô ta, nhìn cũng không nhìn cô ta một cái.

"Cái gì?" Mỹ nữ tóc vàng ngẩn ngơ.

"Cút ra ngoài cho tôi." Khấu Thiên Ngang ôm Bạch Vân đặt lên sofa, xoay người lại, lạnh lùng nói: "Mặc kệ ông ta nói gì với cô, tôi không ly hôn, cả đời này tôi cũng chỉ có một người vợ, mà người đó tuyệt đối không phải là cô!"

Mỹ nữ tóc vàng không phản ứng không kịp, "Cái gì?"

"Nghe không hiểu sao?" Ninh Ninh ngoài cười nhưng trong không cười, sau đó liền thay đổi sắc mặt, chỉ cửa nói: "Nói cô cút đó! Đầu heo!"

Cô ta nghe vậy, tức giận đến nổi phát run, liền quay đầu muốn cáo trạng với lão Bart: "Chú Bart..."

Ai biết sắc mặt của lão Bart còn thối hơn so với Khấu Thiên Ngang, lạnh giọng nói: "Chad, tiền khách!"

Sắc mặt của Mỹ nữ tóc vàng trắng bệch, không cam lòng cố gắng cầu cứu, quay qua nũng nịu nói với Khấu Thiên Ngang: "Vì sao nhất định phải là cô ta? Em có gì thua con khi vàng đó chứ?"

Khấu Thiên Ngang mở miệng trả lời cô ta, nhưng mắt lại trừng lão Bart, âm thanh lạnh lùng nói: "Bởi vì cô ấy yêu tôi, chứ không phải yêu tiền của tôi, không phải yêu vẻ đẹp trai của tôi, chỉ là tôi chính tôi." Anh lại liếc xéo mỹ nữ tóc vàng, trào phúng nói: "Nếu như hôm nay không phải tôi là con trai nhà họ Bart, mà chỉ là một người rửa chén thuê, cô sẽ có hứng thú với tôi sao?"

"Anh..." Cô ta tức đến đỏ mặt, còn chưa nói hết câu đã bị cắt ngang.

"Cô Lysa." Chad đi vào, mỉm cười, đưa tay mời cô ra ngoài.

Lysa Tóc vàng không nói gì, nhìn toàn bộ người trong phòng, tức giận đến, giậm chân, không muốn bị mất mặt, nắm lấy túi xách, xoay người đi ra ngoài.

Khấu Thiên Ngang thấy cô ta đi mới quay đầu lại, căm thù đến tận xương tủy trừng lão Bart nói: "Ông không chịu buông tha, đúng không? Ông nói với cô ấy cái gì? Muốn tôi ly hôn với cô ấy? Bởi vì cô ấy không xứng với tôi? Ông muốn đùa giỡn mọi người ông mới vui đúng không? Tôi nói rồi, đây là cuộc sống của tôi, là của tôi, không phải của ông..."

"Này! Anh nói đủ chưa?" Ninh Ninh thấy anh nói càng ngày càng quá, không có biểu hiện ngừng lại, liền xen miệng vào mắng: "Mới vừa rồi cha anh đã nói tất cả, trước đây ông ấy cho rằng Bạch Vân lấy anh là vì tiền nên mới muốn giới thiệu cô gái kia cho anh, coi như ông ấy sai, cũng vì muốn tốt cho anh..."

"Tốt cho tôi? Nếu không phải ông ấy làm cản, Bạch Vân cũng không hiểu lầm đến nổi té xỉu!" Khấu Thiên Ngang thấp giọng rống lên.

"Hiểu lầm? Nói đến hiểu lầm tôi mới tức!" Âu Dương Ninh Ninh vừa nghe cũng không chịu thua rống lại: "Nếu không phải anh là một người ngu ngốc, ngay cả một câu 'anh yêu em' cũng chưa nói, cô ấy sẽ dễ dàng tin lời của cô gái kia sao?"

"Tôi đương nhiên yêu cô ấy, chuyện này còn phải nói sao?" Anh tức giận, mặt đỏ bừng.

Âu Dương Ninh Ninh nghe vậy, hít sâu một hơi, nổi trận lôi đình đưa tay đâm đâm lồng ngực của anh nói: "Tôi hỏi anh, Bạch Vân có nói với anh ba chữ 'em yêu anh' không?"

Anh sững sốt, còn chưa kịp trả lời, đã nghe Ninh Ninh nói tiếp: "Có đúng không?"

Khấu Thiên Ngang cứng ngắt gật đầu.

Ninh Ninh vỗ lồng ngực của anh, trừng anh hỏi tiếp: "Sau khi nghe xong anh có vui không?"

Vô nghĩa, đương nhiên anh nghe xong liền rất vui...

Ý nghĩ này mới hiện lên, mặt anh lập tức chuyển sang màu xanh.

Ninh Ninh thấy mặt anh biến sắc, tiếp tục mắng: "Đã hiểu chưa? Anh nghe xong cảm thấy vui mừng, đương nhiên cô ấy cũng muốn nghe! Trước khi kết hôn anh có nói không? không có, một lần cũng không có! Sau khi kết hôn anh có nói không? Không có, cũng không nói! Còn cô ấy? Cô ấy đã nói mấy lần? Anh có biết, một mình cô ấy ở Đài Loan lo lắng cỡ nào không? Anh có biết cô ấy cần bao nhiêu dũng khí mới quyết định đến đây tìm anh không? Anh có biết những ngày cô ấy ở khách sạn, khăn trương đến mức ăn không vào không? Các anh, những người đàn ông này, chỉ biết đòi hỏi, lại không biết cho đi! Nói một câu 'anh yêu em' thật sự khó như vậy sao? Sẽ chết sao? Đáng ghét..." Âu Dương Ninh Ninh càng nói càng tức, cuối cùng không biết vì sao lại khóc.

Phát hiện mình khóc, cô liên tục lau nước mắt, xoay người chạy nhanh ra ngoài.

Khẩu Thiên Ngang đi bị cô mắng giống như đầu heo, sắc mặt trắng bệch, giật mình đứng im tại chỗ, thật lâu cũng chưa hồi hồn, cho đến khi lão Bart anhg giọng, nói một câu...

"Cô ấy không hiểu lắm."

Anh quay đầu, thấy lão Bart ngồi cạnh sô pha, cầm một tấm chăn nhỏ đắp cho Bạch Vân, quay đầu nhìn, chậm rãi mở miệng nhắc nhở: "Đứa nhỏ này nghe không hiểu tiếng Anh."

Không biết vì sao, điều đó cũng không khiến anh cảm thấy nhẹ lòng.

Sau đó, lão Bart lại nói thêm một câu: "Cô ấy chỉ mang thai."

Anh không biết giờ phút này trên mặt là biểu cảm gì, chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt. "Nghĩ ngờ hỏi... mang thai?"

"Đúng, mang thai." Lão Bart nhìn cái mặt trắng bệch của con trai, "Hai tháng rồi."

Khẩu Thiên Ngang há mồm thở dốc, nói không ra lời, chỉ cảm thấy châm mềm nhũn, thậm chí anh còn không biết làm sao mình đi đến bên cạnh Bạch Vân, chờ đến khi anh phát hiện ra thì đã quỳ gối bên sô pha, sờ tay và mặt của cô, lẩm bẩm nói: "Ông trời của tôi..."

Nhìn thấy con trai thất thần, lão Bart đã sớm nhường vị trí cho anh, đứng sang một bên.

"Tôi gặp bác sĩ John, tại sao ông ấy đến đây? Cô ấy không sao chứ?" Đột nhiên nhớ đến, Khẩu Thiên Ngang nắm chặt tay cô, khẩn trương quay đầu lại hỏi.

"Cô ấy không có chuyện gì." Lão Bart chống cây ba-toong nói: "Chỉ là không biết chính mình mang thai."

Anh quay đầu lại, hôn lên tay cô, đau lòng nhìn cô, ảo não nói: "Tôi là tên ngu ngốc..."

Lão Bart vươn tay, hơi chần chờ, mới vươn tay đặt lên vai anh.

Khẩu Thiên Ngang cứng người, nhưng không hất tay ông ra.

Gánh nặng trong lòng lão Bart liền được hóa giải, hốc mắt hơi ửng hồng, có lẽ cô nói đúng, vẫn còn kịp, vĩnh viễn cũng không muộn...

....

"Hắc..." Thấy lông mi cô động đậy, sau đó từ từ mở ra, một tay anh khẽ vuốt trán cô, một tay thì nắm chặt tay cô, nhỏ giọng nói: "Em có khỏe không?"

"Khẩu...?" Cô suy yếu mở miệng hỏi.

"Đúng, là anh." Anh hôn chớp mũi cô.

"Có chuyện gì vậy?" Cô hơi mờ mịt, trừng mắt nhìn anh.

"Em ngất xỉu, dọa anh sợ chết khiếp." Anh mỉm cười, gương mặt lại giống như mới gặp quý.

"A, em nhớ rồi..." Trông đầu liền nhớ lại, Bạch Vân quay đầu, phát hiện cô vẫn ở trong thư phòng, nhưng lại không thấy mọi người đâu cả, chỉ còn lại anh. "Khẩu?"

"Hà?"

"Mới vừa rồi anh thật sự đã hiểu lầm ông ấy." Cô nhẹ giọng giải thích thay lão Bart, "Ông ấy chỉ muốn bù đắp."

Anh bảo trì im lặng, ánh mắt phức tạp.

Cô biết anh cần thời gian, không nê ép anh, chỉ thử chống tay muốn ngồi dậy, thế nhưng anh lại khẩn trương. "Em có muốn nằm thêm một chút nữa không?"

"Không sao, em muốn ngồi dậy." Bạch Vân mỉm cười, sau đó lo lắng đưa tay lên sờ sờ mặt anh, "Khẩu, anh có khỏe không?"

Người té xỉu là cô, tại sao cô lại có cảm giác sắc mặt anh còn khó coi hơn cả mình, giống như là mới bị xe tông vậy.

"Anh không sao." Anh cười khổ, thuận theo ý của cô, để cô dựa vào anh, nửa nằm nửa ngồi. "Chỉ là vừa rồi bị mắng một trận."

"Mắng anh?" Cô hơi ngây ra, "Ai? Cha anh sao?"

"Không phải." Khẩu Thiên Ngang nhếch môi, "Âu Dương Ninh Ninh."

"Ninh Ninh?" Bạch Vân càng ngây người, "Tại sao cô ấy lại mắng anh?"

Anh cười khổ, giọng khàn khàn nói: "Bởi vì anh là một tên đàn độn."

Cô sờ sờ mặt anh, khẽ cười nói: "Làm sao có thể? Theo em thấy thì anh là người thông minh nhất."

Lời của cô khiến anh rung động, cầm hai tay cô, nhìn: "Không, anh rất ngu dốt, em mới là người thông minh..."

Không quen được người khác tán dương, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Vân hơi ửng hồng, "Bây giờ sao đây? Chúng ta muốn ở chỗ này khen ngợi lẫn nhau sao?"

Anh cười mỉm, để trán mình chạm vào trán cô, "Không, anh chỉ muốn nói cho em biết, anh vẫn nên nói, nhưng lại quên nói với em."

"Ừ!" Cô nhúm mày.

Anh lấy ngón cái khẽ vuốt mặt cô, sau đó cúi người hôn môi cô, nòng nài tha thiết nhìn cô, dịu dàng nói: "Anh yêu em."

Bạch Vân sững sốt, miệng nhỏ khẽ nhếch, sau đó hốc mắt đỏ lên, khóe môi tràn đầy nụ cười, nói khẽ: "Anh có thể lặp lại lần nữa không? Em không nghe rõ."

Anh đau lòng khi nhìn thấy biểu tình không dám tin của cô, chỉ cảm thấy mình cực kỳ đáng chết, anh duỗi tay ra, ôm cô vào lòng, khàn khàn mở miệng: "Anh yêu em, muốn anh nói một nghìn lần cũng được."

"Không cần nghìn lần..." Bạch Vân ở trong lòng anh cười nhe răng, "Mỗi ngày một lần là đủ rồi."

Anh nghe vậy nở nụ cười, đáp lại: "Không thành vấn đề."

Bạch Vân chôn mặt vào ngực anh, mặc dù biết vừa khóc vừa cười nhìn rất ngốc, nhưng cô vẫn không nhịn cười được và nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Thật vất vả mới đề được nén cảm xúc, sắc trời bên ngoài cũng tối.

Đột nhiên, bụng cô phát ra âm thanh, Bạch Vân mặt đỏ, xin lỗi hít hít mũi, cười nói: "Em đói bụng."

"Anh nghe thấy." Khẩu Thiên Ngang cười hôn lên trán cô, rồi mới đứng lên, ôm lấy thắt lưng cô, "Đến đây đi, chúng ta sẽ nghĩ cách để em ăn no."

"Khẩu, em có thể tự đi được."

"Anh biết." Anh ôm cô đi ra khỏi thư phòng, nhe răng cười, "Anh chỉ là vui mừng mà ôm em thôi."

Cô không kháng nghị nữa, chỉ cười nói: "Bình thường em không có dễ đói như vậy."

"Anh biết."

"Chỉ vì em mang thai."

"Anh biết."

"Anh biết?" Cô sững sốt.

"Lão già mới vừa nói cho anh biết."

"A." Cô lên tiếng, đột nhiên lại im lặng, sau đó không lâu lại nói: "Vậy anh cảm thấy thế nào?"

"Ừ, cảm thấy cái gì?"

"Thế nào a?"

"Anh cảm thấy..." Anh tiến vào phòng ăn, đặt cô ngồi trên ghế. mình thì nửa quỳ trước mặt cô, đôi tay bụng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, mỉm cười giọng khàn khàn nói: "Anh muốn nói cho toàn bộ thế giới biết em mang thai, lại muốn cầu hôn em lần nữa, anh cảm thấy em là cô gái thần kỳ nhất trên đời, anh cảm thấy anh là người đàn ông may mắn nhất trên thế giới, anh cảm thấy vô cùng... vô cùng... vô cùng..." Mỗi lần nói anh lại hôn cô một cái, "Vô cùng vui mừng."

"Thật sao?" Cô cảm động nhìn anh, chỉ cảm thấy muốn khóc.

"Thật." Anh cười cực kỳ dịu dàng, mở miệng nói: "Đương nhiên là thật, thân ái, em nguyện ý cưới anh không?"

Cô cười mà rớm nước mắt nói: "Em đã cười anh rồi mà."

"Sai rồi." Anh lau nước mắt trên mặt cô, cười sửa đúng lời của cô: "Phải nói 'Em đồng ý'."

"Được, em đồng ý." Cô đáp lại theo yêu cầu của anh, nói xong không nhịn được cười thật to, "Đáng ghét, anh hại em giống như đứa ngốc, vừa khóc vừa cười."

"Anh nghĩ đó không phải do anh làm hại." Anh nói đùa: "Chắc là vì mang thai."

"Nói bậy." Cô hờn dỗi nói.

"Được rồi, là anh nói bậy." Anh cười thừa nhận, không lâu sau lại nói: "Em biết là khả năng đó có thể mà, anh nghe nói phụ nữ có thai tâm tình đều không ổn định."

"Khẩu?"

"Hà?"

"Em đói bụng." Cô cười ngọt ngào, "Nếu anh có thể kiếm chút đồ ăn, em sẽ yêu anh hơn."

"Biết, anh lập tức đi lấy." Anh đứng dậy, hôn một cái lên má cô, hỏi: "Em muốn ăn gì?"

"Kem"

"Kem?" Về mặt anh quái dị nhìn cô, "Em có thể ăn món đó sao?"

"Bác sĩ nói, trên nguyên tắc em muốn ăn cái gì thì liền ăn, còn có một số phụ nữ có thai muốn ăn bình thường cũng không thể ăn." Bạch Vân khẽ mỉm cười nói: "Ông ấy nói, nếu ngày mai anh rảnh, thì chúng ta đi đến đó, ông ấy sẽ nói cho chúng ta biết những điều nên chú ý."

"Em thật sự có thai, đúng không?" Hình như muốn xác định chuyện này là thật, anh lại quỳ xuống hơi kinh sợ sờ sờ bụng dưới của cô, "Nơi này có con của chúng ta?"

"Ừ!" Cô đặt tay lên bàn tay to của anh, dịu dàng nói: "Con của chúng ta."

"Xem ra không giống."

"Sau này càng lúc càng lớn, sẽ giống như trái banh."

Khẩu Thiên Ngang nhìn cô, cảm động nói: "Anh yêu em."

"Nếu em mập lên cũng yêu sao?"

"Mập lên cũng vẫn yêu."

"Được rồi." Cô khẽ cắn môi cười, "Em có thể suy nghĩ, đến lúc sinh, sẽ chữi anh giống đầu heo."

"Cám ơn."

"Không có gì."

...

"Khẩu ca, anh chị thật sự phải về Đài Loan sao?"

"Đúng, anh muốn cô ấy về nơi quen thuộc sẽ thoải mái hơn."

"Ông già không nói gì sao?"

"Hôm qua Bạch Vân nói chuyện với ông ấy cả đêm, ông ấy liền buông tha."

"Lợi hại như vậy sao? Chị ấy nói gì vậy?"

"Không biết, cô ấy không chịu nói với anh."

"Khẩu ca, chẳng lẽ anh chị không muốn sinh ở đây?"

"Hawke"

"Hà?"

"Nếu không muốn Ninh Ninh đi, tốt nhất trực tiếp đi cầu xin cô ấy, em ở đây bám lấy anh cũng vô dụng."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Dịu Dàng Đến Điểm Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kết thúc

Quét dọn sạch sẽ, rửa ly chén xong xuôi, người đàn ông đem ghế lập úp lên bàn, người phụ nữ tính toán tiền bạc xong, hai người đang tắt từng bóng đèn trong quán, lại đột nhiên cửa quán đi người ta đẩy ra.

"Ba!" Cô gái nhỏ nhẹ gọi, tiến ra đón, ôm lấy một ông cụ.

Ba? Khi nào thì cô lại thay đổi cách gọi rồi, sao anh không biết?

Người đàn ông ngẩn ra, lăm bắm một câu, bởi vì lo lắng cô mang thai mà té ngã, nên cũng đi theo ra cửa.

"Khụ." Ông cụ đứng ở cửa chống cây ba-toong, hắng giọng, sắc mặt không được tự nhiên nói: "Con nói, ba có thể đến xem."

"Đương nhiên có thể." Cô gái mỉm cười, "Ba đi một mình sao? Mới vừa xuống máy bay à?"

Cô mới hỏi xong, một ông lão khác liền đi vào, trả lời thay: "Tôi đi cùng ông chủ, Phở Âu cũng đến, ông ấy bị say say máy bay, đang nghỉ ở khách sạn."

"Chad? Phở Âu cũng đến? Thật vậy sao?"

Cô gái vui mừng, người đàn ông đứng bên cạnh cô liếc mắt một cái, miệng lầu bầu nói: "Rõ ràng đem toàn bộ người trong tòa nhà..."

Anh còn chưa lầu bầu hết đã bị cô gái đập cho một cước, lập tức tự động im lặng, lại nghe cô gái kia cười, trợn mắt nói dối: "Đừng nghe Khẩu nói bậy, anh ấy cũng rất vui, chỉ là không biết biểu đạt như thế nào mà thôi, đúng không Khẩu?"

Anh vui mừng?

Người đàn ông chau mày, đúng lúc ánh mắt lại nhìn vào mắt ông cụ chống ba-toong, thấy trong mắt ông có vẻ khổ sở, anh không đành lòng, chỉ có thể gật đầu cho có lệ.

Cô gái hài lòng cười cười, đi đến dắt tay người đàn ông, hôn má anh. "Đi thôi, dù sao quán cũng đóng cửa rồi, chúng ta đến thăm Phở Âu được không?"

Anh có thể nói không được sao?

Người đàn ông bất đắc dĩ cười cười, lật tấm bảng treo ngoài cửa thành CLOSE.

Đoàn người đi ra khỏi quán, anh kéo cửa sắt xuống, xoay người lại thấy cô đứng ở bên cạnh mình, hai ông lão kia thì lên một chiếc xe khác.

Cô cười xin lỗi nhìn nhìn, "Anh tức giận sao?"

"Không có." Trong lòng anh cảm thấy ấm áp, đưa tay ôm cô vào lòng, khẽ thở dài, lăm bắm: "Thương em còn không hết, làm sao lại giận em được."

"Thật sao?"

"Thật." Anh hôn nhẹ lên trán cô, nhưng ra điều kiện: "Chỉ là không cho phép mời ba người đó về nhà mình ở."

Cô ở trong lòng anh cười khẽ một tiếng.

Anh không chú ý đến cô không đồng ý, chỉ có thể âm thầm thờ dài trong lòng.

Ai, cô gái này, chính là ăn hết anh...

Tuy rằng như thế, nhưng vừa nghĩ đến nửa đời sau có thể ở cùng cô, trên mặt anh liền xuất hiện nụ cười hạnh phúc, ôm cô lên xe. Cùng cô đi thăm lão đầu bếp từ xa theo lão già kia đến đây.

Mặt trăng sáng trên trời, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống đầu đường bên trong thành phố...

_____ Toàn văn hoàn _____

Bạn đang đọc truyện *Vợ Yêu Dịu Dàng Đến Điểm Danh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.